

خطی
کتابخانه
مجلس شورای اسلامی
شماره ۱۷۳۰۵

کتابخانه
مجلس شورای اسلامی

خطی

۱۷۳۰۵

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب خلاصه الاصول، مصباح الصالح

مؤلف: الجرجاني، عمار الدين

مترجم

شماره قفسه ۱۷۳

جمهوری اسلامی ایران

شماره ثبت کتاب

۲۸۴۹۵

- ۱
- ۱
- ۲
- ۳
- ۵
- ۶
- ۸
- ۷
- ۶
- ۱
- ۱۱
- ۱۱
- ۱۱
- ۳۱
- ۵۱
- ۶۱
- ۸۱
- ۷۱
- ۶۱
- ۲

مشترک در علم و غیره...
بسیار در تصدیقیه بی المقدرات القیاسیه...
لشورته بی الحدود المستعمله للموضوع...
عراضه لذاتیه و مسائله بی مطالب العلیا...
عاصدا لقضوی من ثبات الوجوه و صفاته...
ثابته و الجلالیه و المعدل و البنین و الاما...
کلم عن سائر العلوم المشکله في الكلام لا یهد...
نام و لذاتیه في الكلام فان موضوعه الذي یحمیه...
وارضه لذاتیه هو الموجود المطلق و موضوع...
علوم هو الموجود المقید المحقق فهو حکم...
بینه لان حکمته علم باحوال اصول الموجودات...
بی قیمة لقدم و الاصول ثمانية اول العقل...
فمن الھیول و الصور و الجسم و العرض الما...
فیه ان العقل حکم بدیهة بالنفاض بین العدم...
جود و لیس المتحقق في الواقع الا الوجود فلا یعمل...
طه في الواقع بین المعلوم و الموجود فالوجود...
تقیقه انما هو الوجود و یحقق الموجود بحسب المقامات

۱۷۳
۲۸۴۹۵

بجود نعمه وحافيشه ان يعلم ولا يحلا ان الله تعالى
وتفقد موجود واجب كامل غنى ولا حلا في
فديما يا فيا فاد رعليما يدر كما منك كما امر يد صا
اكبر من ان يحف واعظم من ان يعرف ولا يحلا
وجوبها وعرضا ومخير او في جهه ومربا ولا يحلا
رحلا ومثدا ومتلما وفاضد ونذ وفانور
وهو صاج الطف والوجلا يعقل المفع ولا يحلا
وباعث النبي للرساله وناصل الحق للامام فوسو
محمد خاتم النبيين واما ناعلى خير الوصيين واحد
من اولاده المعصومين صلوات الله عليهم اجمعين
محقق الوعد الوعيد بحشر الاجساد ووقع الحشر
في المعاد وثانيا مفصلا ان ذلك حق بالبرهان لا يحلو
لا يتان في الايقان وتحصل الايمان في الايمان
الاصل الاول في الشهد وفيه مقدمه ومطل
ان التوحيد معرفه وضائنه الله الواجل الواجل
الكمال والحلال **المطل الاول** في اثبات الله الواجل الواجل
وفي مقدمه وضمنه كل مذكر يعلم وجوده

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

كتاب خاتمة الخصال، في معرفة أحوال الملوك والصلحاء

مؤلف ابوالحسن محمد الدريج حليم

میرزا فتح

142

$\frac{d^2}{dt^2} \phi = -\lambda \phi$

جمهوری اسلامی ایران

جسارت و ہمت کا کار

RNF 9/5

وبما دية التصديقية هي المقدمات القياسية
 والنسورية هي الحدود المستعملة للموضوع وحرمة
 واعراضه لذاته ومسائله هي المطالب العلني
 والمقاصد لقضوي من اثبات الواجب وضمائم
 الكمالية والجلالية والعدل والنبش والأمان
 ويتكلم عن سائر العلوم المنكلمة في الكلام لا سيما
 بالتمام ولذا انتهى الكلام فان موضوعه الذي يحتمل
 عن عوارضه لذاته هو الموجود المطلق وموضوعه
 من العلوم هو الموجود المقيّد المحقق فهو الحكمة
 المحققة لان الحكمة علم باحوال اصول الموجودات
 على علمي بقدر لقدره والاصول ثمانية لولجب
 والنفس الهيول والصور والجسم والعرض والما
التحقيق ان العقل حكم بدنه بالناقض للعدم
 والوجود وليس المتحقق في الواقع الا الوجود فلا
 واسطة في الواقع بين معدوم والموجود فالوجود
 في الحقيقة انما هو الوجود ويحقق الموجودات بحسب

A circular library stamp in purple ink. The outer ring contains the text "کتابخانه مجلس شورای ملی" (National Consultative Assembly Library) at the top and "تهران - ایران" (Tehran - Iran) at the bottom. In the center is a stylized emblem of the National Consultative Assembly, featuring a crown and a sword.

والموجود الخفيف في الحقيقة الوجود او وجهه ونقطة
مشتراك بينهما والموجود من حيث هو باعتبار انه في غاية الوجود
جنس على فهو الخفيف لا بشرط شي باعبار انضمام الفصل
فوع على فهو الخفيف بشرط شي وهو اما سابق ففصل بسيط
بالعينه ومسبوق فحدث مركب بالغيره والسبق
بالتشكك بالعلية والذات والزمان والطبع والسر
وانواع التشكك اربعة الاولى والاولة والاولة والاولة
والشي مساوق للموجود مورد للقسمة ومادة للعلم
وانظري ما بدون نسبة اذ عاية ففصل حصل
القول لشارح صاود سمانا وناقصا وهو المعنى
فصدي يحصل منه القول المنهج لذاته من القضايات
وشرطيا ميا وانيا وهو المبرهان والمعقول الموصول
المجهول منحصر في القولين والقسمة فاما الخفيفة
او منع الجمع او الخلو وهو باعتبار العقل قد يكون
للصيرة كالبصر وقد يكون مرييا في النظر وقد يسلسل
الاعتباريا وتنقطع بانقطاع الاعتبار والعلية

اما ثامة بسيطة ومركبة او ناقصة فاعلية ومادية وصورية وغا
وصورية وغاية بالقوة او بالفعل بسيطة او مركبة
مركبة كلية وجزئية عامة او خاصة ذاتية او غير
مشتركة او خاصة فرادية ومجمدة والمعلول
بسيط ومركب وقد يتحقق العلوية بن عدم المعلول
وعدم العلة ذهنا وخارجا باعتبار الالات واللية
والخفيفة من الخسطة ومركبة كلية جزئية تطلق
على الخفيفة الموجودة كالذات والماهية مما هو
كلية مركبة مجعولة مقولة في جواب السؤال
عن تمام الخفيفة تطلق غالبا على المعقول وقد
بشرط شي فهو عين نوعها او خارج عنه وبشرط لا
وي جزئية غير محمول ولا بشرط شي في جزء محمول
والجزاؤها محتاجة متغيرة مشابهة او متداخلة
مواد او مجعولة معروفة للجينية والفصلية
كالهوى والفصل على كالتصور وكل منها يكون

وغيره وعاليا وسافلا ومتوسطا ومنطقيا وطبعيا
 كجنتها وسواها والفضل لا فضل له وعوضها
 اللوازم للوجودين قيمة وغيره والمعارف الزائفة
 بغيره او بطو والكل ينسب الى الكل صادف على الكثرة
 المنعك الوجود وغيره وهو اذا اتى مساو لمجموع الكثرة
 المهمة المنطقية الافراد تقع حقيقة نظر الى انه ينسج
 تحت الجزئية واصناف نظر الى افقة ينسج تحت الكلية
 او اعم ذات المهمة المختلفة الافراد فخر قريب جوابا
 جمع المشاركا وبعبارة يقع كذلك وخصوص من المهمة
 المشاركا في الاعمال فضل قريب غير في الغرض بعيد غير في
 البعيد مقوم للميز ومقسم للميز عن وامر حتى تحق
 المهمة خاصة شاملة وغير شاملة او لا فخر عام وقد تم
 الاشتراك في الاولين دون الثالث والجزء من الكل
 غير صادق على الكثرة حقيقة نظر الى الغرض لم يقع تحت شي
 اصله نظر الى افقة وقع تحت شي فهو الاصل الاعمال
 بين الكليتين التباين والتساوي والعدم والوجود

التباين والكل على كل جزئية غير داخل في قوا
 فهو محمول عليه وليس الكل ككله والكل جزئية
 داخل في قواه فهو غير محمول عليه الواحد
 حقيقة لا تجزئ ولا تجزئ ولا يعدد ولا يغير
 وغير حقيقة بخلافه يتركب من الاعداد و
 الكثرة متباينة لها وتحقق المقابل بالية
 والاحباب او بالعدم والملكة او بالضاد او
 بالضايف والتشخص جزء حقيقة الشخص ان
 كانت له مهمة والافه عينه والامكان ذاتي
 وغيره كالوجوب والامكان الذاتي صفة لارته
 الوجود الممكن وجزء حقيقة وعلة لعدم
 الوجود والعدم كان الوجوب الذاتي صفة
 لازمة الوجود الواجب وعين حقيقة وعلة لغيره

مجلس ۱۰۰ و ۱۰۱

الحمد لله

في الدنيا بل نعم الغشا فان التعدد يستلزم الامكان
 التغاير في الازادة والمزاد لان المتغاير في الازاد
 الصفا جدا وصلاخ نظام العالم يقتضي نسقا واحدا
الثالث ان الله تعالى قد لا يولد ولم يولد ولم يزل وجوده هو
 لانه كمال غي بالذات والولادة والتزوج يستلزمان
 القص لا يفهما في الذات **الرابعة** ان الله تعالى قد لا
 ازل ولا اول ولا استحالة لعدم السابق عليه **الخامسة**
 ان الله تعالى باق ابدى لا خربلا اخر لا استحالة لعدم اللاحق عليه
 فيكون سر هذا الاستحالة لعدم السابق واللاحق عليه **السادس**
 ان الله تعالى قادر على كل مقدور فخالق جميع الامور
 فعل ولم يشأ لم يفعل لكنه اذا شاء شيئا وجب الاضطرار
 قال الله تعالى اذا اراد شيئا ان يقول له كن فيكون فذلك
 الاختيار واجب بالاختيار لكمال قدرته ولازم بالارادة
 لجلال قدرته فانه لو لم يكن له ذلك الاختيار لزم منه
 والاضطرار تعاود ذلك علو الكبرياء وايضا يلزم قدم
 العالم فان اثر المورث النام اما مقتضى قدرته يمكن ان
 ينقل عنه ومقتضى ذاته لا يمكن ان ينقل عنه هو هو
 مضطر ونحن اثبتنا ان العالم محدث وقدرته

في الذات المستلزم
 المتغايرة هم
 له كمن له والد
 ولا ولد كما قال

له كمن له والد
 ولا ولد كما قال

فهو قادر مختار

وعنه ان الله تعالى
 لا يكون له اول ولا
 آخر ولا اول ولا
 آخر ولا اول ولا

لان قاذرة بذاته المجردة بالنسبة الى جميع الاشياء
على السواء خلافا للشبهة والحكمة **ثانية**
ان العالم قديم لان المؤثر فيه موجب قديم ولا يصح
عن الواحد لا الواحد فلا يصدر عن الواجب الا الواحد
وهو العقل الاول فيه وجود وامكان يერთ بهما ذا
وذاث الاول وثلث الكثرة صدر عنه عقل وتفسير
جسم اعلى مركب من صوت وهيمون وهكذا الى
العقل الفعال المؤثر في عالم الغايب في جميع الاحوال فيكون
على هذه الاقوال محدورات لا مقترنهم فيها وانما
لا مقترنهم عنها فانه يلزمهم ان كل موجود فرض لم يكن
للاختيار راحة واتي موجودين فرضا كانهما على
ودعوى ان لا تنهي السلسلة الزمانية الى العلم الاول
وصدور المنكثرة الموجد في العقل الاول عن الواحد على
تقدير صدوره عنه كما وتعدد الواجب على عدد
عن غيرهما واثار المعلوم في الموجود على عدد عدم
كون ذلك المنكثرة الوجود وعدم الواجب المعلوم
عند عدم شيء في العالم لان علمه عدم غلة او غير
وبكذا الى ان ينهي الى الواجب كذا فان سلسلة مكملة
باسرها يمتد الى غاية الغايب وهو الله سبحانه يعمد ذلك

فان الشبهة انما لا تقدر على
العلم بالاشياء فيكون على الزمان
والعلم بالاشياء لا يقدر على
فان الزمان انما لا يقدر على
والعلم بالاشياء لا يقدر على

ان الله تعالى علم حكيم يعلم حقيقة الاشياء كلها
لا يعزب عنه مثقال ذرة من الذرات لانه في
الكمال في الحكم والمنطق من الافعال والاقوال
كله الانسان المنطور على خمسة افراس من الصانع
والعجاب فخلق السموات والارض وما فيها من
البدائع والغرائب ودقائق الكلام فما يخص الكثرة
السماوية من اسرار الحكمة واثار المعجز على الوهم
وحجاب الاحكام مما نطق به لسان الانبياء والاولياء
بالوحى الالهام ومعنى علمه تعالى بذاته انه عين لدا
وبغيره انه مطابق لمر كالمرا وذاثه تعالى علم الجميع
فعلم جميع المعلومات لا مرسوخ واضل لولا كمالها
بلا مرجح واذا ثبت له العلم والقدر ثبت له
لان الاحتمال لا يصح منه العلم والقدرة **ثانية**
في هذا المقام انه تعالى لا يعلم الجبراس الزمان لان العلم
الصورة المساوية فاذا امكن تغير المعلوم بدون
العلم لزم ان يكون العلم جهلا ومع تغير الزمان
العالم للحوادث والجوا ان الصورة الزمانية على الدوام
وغيره داره الوقتية كماله
الانسان في العلم بالاشياء
العلم بالاشياء لا يقدر على
العلم بالاشياء لا يقدر على
العلم بالاشياء لا يقدر على

ان الله تعالى علم حكيم يعلم حقيقة الاشياء كلها
لا يعزب عنه مثقال ذرة من الذرات لانه في
الكمال في الحكم والمنطق من الافعال والاقوال
كله الانسان المنطور على خمسة افراس من الصانع
والعجاب فخلق السموات والارض وما فيها من
البدائع والغرائب ودقائق الكلام فما يخص الكثرة
السماوية من اسرار الحكمة واثار المعجز على الوهم
وحجاب الاحكام مما نطق به لسان الانبياء والاولياء
بالوحى الالهام ومعنى علمه تعالى بذاته انه عين لدا
وبغيره انه مطابق لمر كالمرا وذاثه تعالى علم الجميع
فعلم جميع المعلومات لا مرسوخ واضل لولا كمالها
بلا مرجح واذا ثبت له العلم والقدر ثبت له
لان الاحتمال لا يصح منه العلم والقدرة **ثانية**
في هذا المقام انه تعالى لا يعلم الجبراس الزمان لان العلم
الصورة المساوية فاذا امكن تغير المعلوم بدون
العلم لزم ان يكون العلم جهلا ومع تغير الزمان
العالم للحوادث والجوا ان الصورة الزمانية على الدوام
وغيره داره الوقتية كماله
الانسان في العلم بالاشياء
العلم بالاشياء لا يقدر على
العلم بالاشياء لا يقدر على
العلم بالاشياء لا يقدر على

[illegible]

الكفر في الحقيقة **فإن** الله تعالى ليس ذاهباً وسين
 ولا انما واسترخا لانها مستنعة للجوارح فخرج
 الى الجوارح تعالى الله عن ذلك علواً كبيراً وبعد شاعراً
 بونا كثيراً **الأصل الثاني** في مقدمات
 ومقاصد **المقصد** ان العدل تزيه الله تعالى
 القبيح والاخلال بالواجب **فحين** ان العقل مفضل
 على نية الحسن فانما تارة لمجاهدة الشهوة من الحسن
 ليختار الحسن على القبح لئلا يكون له ان يحصل ما فيه حجة
 ولم يحصل ما فيه فسدته حتى يفسد له حصول المصالح
 الكاملة التي هي غرض الموجد في المصلحة حيث قال
 كنت كثر المحققين قال العقل بالذات ينفر من القبح
 الى الحسن فيعلم ما يديه ولكن لما كان الوهم
 معارضاً له فيها وقد يغلب عليه بعض الأحوال
 فلا بد لها من كاشف ومما اكمل ونقص ولائمة
 ومنافرة واستحسان مدح ونواذير وعقوبات
 واجلا وانما النزاع في عمله لاخيرين وكفينا
 تخفيفها في ضمن القسم فنقول كل ما يقبل الصدور

في هذا المقصد
 ان العقل مفضل
 على نية الحسن
 فانما تارة لمجاهدة
 الشهوة من الحسن
 ليختار الحسن على القبح
 لئلا يكون له ان يحصل
 ما فيه حجة ولم يحصل
 ما فيه فسدته حتى يفسد
 له حصول المصالح الكاملة
 التي هي غرض الموجد في
 المصلحة حيث قال كنت
 كثر المحققين قال العقل
 بالذات ينفر من القبح الى
 الحسن فيعلم ما يديه
 ولكن لما كان الوهم معارضاً
 له فيها وقد يغلب عليه
 بعض الأحوال فلا بد لها
 من كاشف ومما اكمل ونقص
 ولائمة ومنافرة واستحسان
 مدح ونواذير وعقوبات
 واجلا وانما النزاع في عمله
 لاخيرين وكفينا تخفيفها
 في ضمن القسم فنقول كل
 ما يقبل الصدور

اما ان ينفر منه العقل فهو القبح الحرام ولا هو
 وهو اما ان ينفر من تركه فهو الواجب ولا هو
 ان يرجح فعله فهو المندوب وتركه فهو المكروه
 اولاً فهو المباح فعلم ان الحسن والقبح في الاصل
 معروفاً بل عقل كسوف ان الشرع كما لا كاشفاً
 الحق والشرع مستجيلاً لانفا الوتر من الحسن
 بحسنة وقبح ما يجزى به خلافاً للشاعة **المقصد الاول**
 ان العبد توجد لافعاله بالاختيار يعني ان شاء
 فعل وان شاء ترك لكنه اذا شاء فعل ان شاء الواجب
 لم يفعل فصدر منه من القدر وفعله من القضاة النقد
 في ذلك انه ان شاء اراد وان لم يشأ لم يرد وان اراد
 فارتكب وان لم يرتكب فارتكب فعل وان اراد
 فلم يفعل وان فعل جبراً فقال خير وان فعل شرّاً
 ففعله علم بما ناره ومشيئته بما باختياره في هذا
 المتن هو قوله ارادته بفعله وتركه امر ونهي
النتيجة قال الله تعالى كل امرء بما كسب جزاء بما كان يعمل

المقصد الاول
 ان العبد توجد لافعاله
 بالاختيار يعني ان شاء
 فعل وان شاء ترك لكنه
 اذا شاء فعل ان شاء الواجب
 لم يفعل فصدر منه من القدر
 وفعله من القضاة النقد في ذلك
 انه ان شاء اراد وان لم يشأ لم
 يرد وان اراد فارتكب وان لم يرتكب
 فارتكب فعل وان اراد فلم يفعل
 وان فعل جبراً فقال خير وان فعل شرّاً
 ففعله علم بما ناره ومشيئته بما باختياره

تخلفه
 يمكن
 في هذا المقصد
 ان العقل مفضل
 على نية الحسن
 فانما تارة لمجاهدة
 الشهوة من الحسن
 ليختار الحسن على القبح
 لئلا يكون له ان يحصل
 ما فيه حجة ولم يحصل
 ما فيه فسدته حتى يفسد
 له حصول المصالح الكاملة
 التي هي غرض الموجد في
 المصلحة حيث قال كنت
 كثر المحققين قال العقل
 بالذات ينفر من القبح الى
 الحسن فيعلم ما يديه
 ولكن لما كان الوهم معارضاً
 له فيها وقد يغلب عليه
 بعض الأحوال فلا بد لها
 من كاشف ومما اكمل ونقص
 ولائمة ومنافرة واستحسان
 مدح ونواذير وعقوبات
 واجلا وانما النزاع في عمله
 لاخيرين وكفينا تخفيفها
 في ضمن القسم فنقول كل
 ما يقبل الصدور

هو النفع المستحق المقارن فهو غير شامل للكاف
 التكاليف عام بالنسبة للمعتز القليل وغير القليل
 ومنفعة ما عدا عفا كما لعلم بالاصول وسماها كالم
 بالفرق والماعل عفا كما لوداعه وسماها كالعباد
 ظن كالظن بجهة القبلة ولطف بها فعل حسن صدر
 عنه اجل فخر بالعباد الى الطاعة للصحة وتبعيد
 عن المعصية للفساد بلا الجاء وحفظ في العكس
 ذلك لعل لا ينقض غرضه لعله بان المكلف يميل
 لما كلفه الآلة **الاصول ثمانية النبو** وفيه
 واركاب **النبوة** ان النبوة اخبارا لافسان من جانب
 بلا واسطة انسان بالبحر من امر الله وهو امر خارج
 خارج عن الطاعة خال عن المعارضة فغير بالتحدي
 موافق للدعوى **الركب الاول** ان النبوة هي اللطف
 الواجب من جانب المتأصّب فان غرض الحال من طر
 العباد مصلحتهم في الارشاد فوجب تبينهم على
 لا يستقل عقول اكثرهم بادراكه من امر معادهم
 وحشر جنس آدم وكيفية معاشرتهم وحسن معاملتهم
 وانظام اسباب معاشهم واختلاف ادانغاتهم
 نف

النبوة هي اللطف
 الواجب من جانب المتأصّب

النبوة هي اللطف
 الواجب من جانب المتأصّب

لفساد معاملتهم في انشألافاتهم لاختلاف وجوههم
 بكسر شواستهم واللاتهم وما امكن تبينهم الا بوسيلة
 مشتمل لان الله تعالى لا يشاء بحسنهم فوجب جعل النبوة
 ونصب النعمة والافضال ليقربهم الى المصلحة وتبعيد
 عن المفسد **الركب الثاني** ان النبي واجب ان يكون
 افضل باعداء ذا وقع في القلوب والنور والطاعة
 وداعا الى الطاعة وذا جرحا للمعصية لوصول المظنون
 ومنه ما عن في ما يتم الحل والخلق والحق للواقع في
 ومعصوما من اولهم الى اخر من الاخلال بالواجبات
 وايضا الذنوب فان العصمة هي ان يمتنع وتوقع
 والاختلال بالواجب بعيدا عن الاضطراب قريبا من اختيار
 فهو اللطف من الواجب وعدمها ينافي فرضه من التام
 وايضا الخطا من الحرام ومثابعتها فيه واجب على الانبياء
قائمه يمكن ان يغير الشرائع باقتضا احوال الابد
 الاشخاص اياه بحسب تغير الوقائع فالنسخ جائز لا يرفع
 الحكم الثابت بالنص بغير المصلحة في النظام مع
 الاوقاف واشخاص الانام ولا يلزم منه البدا كما عرفت في
 اليهودية فان لبدا هو الرجوع عن الحكم على التبدل

النبوة هي اللطف
 الواجب من جانب المتأصّب

النبوة هي اللطف
 الواجب من جانب المتأصّب

الاوقاف واشخاص الامم **المكر الثاني** ان محمد عبد الله
 صلى الله عليه وآله رسول الله لانه اظهر المحرم عاظم
 دعواه النبوة كتبت في محققه وانشأوا القوم
 اصبعه وجريان لينتفع من من اصابعه وشكاليه
 اليه وامثالها من الجوارى التي ظهرت من اليه واظهرها
 صحتا بغير القرآن فانه قد تحدى العرب بطائفة
 القرآن فجوزوا عن المعارضة والنجاة الى الجارية
 على المرتبة لعالمية من الفضيلة والديعة العالمية
 وكل ذلك معلوم بالانوار فكان يتلحقا ورسولا
 الى العالمين كما قال الرب العالمين وما ارسلناك الا رحمة
 للعالمين وقال خير البشر بعثت على الاسود والاحمر
 للعيسوية فوجد ان يصدق بما جاء به ومن فطره العقل
 ان ينظر بعينه الى ما نقل عنه بعينه فصدق بما اوحى
 ويثقف فيما يعارضه حتى تظهر له ضعفه وانه لا يحكم
 بالخطا فانه خطره وخطره الخطا فوجد ان يثبت
 حكمه الاقوى والانقياد لشريعته الاحل اليه ببقا الدنيا
 فانه خاتم الانبياء والمرسلين كما قال الله عز وجل
 ما كان محمدا با احد من رجاكم ولكن رسول الله و
 خاتم النبيين **الاصول الرابع** الامام ومعه عدة

الحق ان الامامة رايسته عامة في امور الدين والادب
 في التسمية **المكر الاول** ان الامامة هي فعل حسن من
 في لطف واجب على الناس ان يكونوا في الخلافة في معاملتهم
 ملاقاتهم يجوز ان يرتكبوا المعاصي والفساد في
 في الحكمة وجود رئيس ياتى امرنا من منقذ الاحكام
 حافظ للاسلام لا لاداءه ليكونوا اقرب الى الطاعة
 وابتعد عن المعصية والمفسد هو لطف من الناس
 من الواجب وذلك يسمى امامة فيكون الامامة واجبة
 للخارج وجماعة من المعقولة **المكر الثاني** ان الامام
 وجب ان يكون افضل اهل زمانه من الانام ليلزمه
 ولا يلزمه تفصيل المفضل قال الله تعالى من هدى الله
 فانه نسبة فضل الامام الى سائر الانام كنسبة فضل النبي
 لان الامام رعية النبي ان سائر الانام رعية الوصي
 معصوما لان عدم عصمة رعية من غير العصمة
 من قبل الله او النبي وامام اخر لان العصمة من حق العلم
 خالو البشر ويكون واحدا لا مكانا وقوع الفساد كبر الامام
 بين الانام لعدم الجاهل الى الصالح بعصمة الامام
 ان الامامة ثابتة لاني عشر لان العصمة ثابتة للامام لا لغيره

ان الامامة هي فعل حسن من
 في لطف واجب على الناس ان يكونوا في الخلافة في معاملتهم
 ملاقاتهم يجوز ان يرتكبوا المعاصي والفساد في
 في الحكمة وجود رئيس ياتى امرنا من منقذ الاحكام
 حافظ للاسلام لا لاداءه ليكونوا اقرب الى الطاعة
 وابتعد عن المعصية والمفسد هو لطف من الناس

المكر الثالث

فغضب لان من الاعمال والاحكام
ملك الامم على العرب
الاسلام

۱۰۰

هرگز یارث بجان دهد مگر روز یکشنبه شب جمعه
بطاعت از غم دل شاد کردیم بقدر بندگی ازاد کردیم
گرفتاریم در دام غم عشق اگر ویران شوم آباد کردیم
حقیقت این دل حسن گریز است بگوید حسن عدل و داد کردیم
و واجب نیست که اهل مال کاری بخود نمانی در پرداد ظاهر
که باشد در واقع متضمن ساعدت در خیران بقضای ^{ازداد} ^{ازداد}
در واقع شود موجب کم التقاتی کار بر اجماد که هرگز دعا
خود را بخیرت خود طلب نمایند از راه امداد و سهل انگار
بطایر ادائی در متعارفات ناظر که باشد در واقع متضمن
بر حسنات بتعارف اعتداد در واقع گردد موجب ^{بسیار} ^{بسیار}
اخاطر آحاد که هرگز شایع خود را بخیرت خود ادب نغز
از بهر ارشاد که بسیار باشد که ترددات بجا باین ضعیف
بای پیاده اهل دعا را از خیر خواهی بکار گردانند مالا ^{بسیار} ^{بسیار}
اخلاص محو استمداد و بسیار باشد که متعارفات دنیا با ^{بسیار} ^{بسیار}
از دست افتاده اهل شمار از دلوخواهی بی بار گردد اندر
مسائل خواص اخلاص بخیر استر شاد و چگونه این نحو سلوک ^{بسیار} ^{بسیار}
بند که معبود محکمه باشد از برای عبرت عقلا عباد که با او ^{بسیار} ^{بسیار}

که با وجود آنکه کمتر بن عباد همچنان که هست در واقع خود را ازاد
کمتر دانسته و دانسته است از جمع وجوه و جهات در عجز و انکسار
و آثار و اطوار ^{بسیار} ^{بسیار} و اشکار دمان و رهان دل بسند نام
اکابر و اهل اهالی عتلا بلاد و خود را از جمع مراسته تیا و متب
دعوی غزل نموده و در کجی غنوده بلوک خاص پیدا و هو ^{بسیار} ^{بسیار}
اطاعت نموده و محبت شیعه علیا و خیر خواهی کل مسکن ^{بسیار} ^{بسیار}
بیغرض و بیغرض خلوص قلب و اخلاص فواد و سراپا غری ^{بسیار} ^{بسیار}
در فکر سال ضروری و در دل دلال علم یقین و عباد ^{بسیار} ^{بسیار}
و سنتی در عالمین و اطاعت طاهری و باطنی ^{بسیار} ^{بسیار} و معصوم ^{بسیار} ^{بسیار}
بر تمام خواص و عوام ظاهر است بقین که تبارک ^{بسیار} ^{بسیار} و در ^{بسیار} ^{بسیار}
ندارند جماعتی که هستند در همین خیر گفتن و کردن حکم ^{بسیار} ^{بسیار}
در خیر بلاد هنر بلاست نیتا ندوود و بحال خود نیتا ^{بسیار} ^{بسیار}
غنود و شکست بال خود نیتا ندوود بصاحبان اهل ^{بسیار} ^{بسیار}
از دست آیدای لسان اهل صلاح و سداد چه جای زبان ^{بسیار} ^{بسیار}
اهل فساد و عناد و بر فرضی که این سلوک غریب خاص در واقع ^{بسیار} ^{بسیار}
شود باعث ایراد چرا که در موجب کم لطفی ^{بسیار} ^{بسیار} ^{بسیار} ^{بسیار}
که سخن معلوم است که هیچکس از دست زبان مردم ^{بسیار} ^{بسیار}
آزاد حتی نزدیکان خیر عباد که هر یکی را بد ^{بسیار} ^{بسیار}
بسیار بوده آدر عام بلاد با آنکه شان ^{بسیار} ^{بسیار} ^{بسیار} ^{بسیار}

از عیب و نقص و فساد از جمع و جوع و جهات که کجاست
نماینده است که کسی نسبت ایشان قیاس و ترازو ندارد
بسیار از حق را بدو داده که اهل کمال عقل و ایمان و فضل
بخش عدل و احسان با استقلال عقل کامل خود نظر محض و ادب
باشد بعین ذهن و قیاس نسبت با اهل خبر طلب و صلاح و داد
قطع نظر از ظهور متعارفات اهل دنیا و غیر مخصوصات اهل عرض
و حدیث بقیض و عناد که بعقل و ادب حاصل میشود و عباد
رحمن و اکتساب جان در میان عباد و بحسب طلب کامل سکون
اطاعت مردان و اشخاص بیان در میان زهاد که هرگاه
با استقلال عقل کامل خود حق کرد ارفق اند دید و صد و کفایت
توانند شنید در ظاهر و باطن و حاضر و غایب بطریق و روش
اولی خواهد بود از آنکه در عرض است و آن غیر بشود در
مالک عدل و داد و اگر در واقع قول غیر معتبر باشد در حق
در مقام اعتماد چرا قول خیر علما و عقلا معتبر نباشد در حق
بنده خدا بحسن اعتقاد که معاشرت تمام حسن سلوک را داشته
و غیر حسن سلوک را نباشد و خیر و جود او را که نیکو است
و برهان و شاهد باشد بر آن بیکان در حقیقت اجتهاد و قول
خیر علما و عقلا معتبر باشد در حق بنده خدا بحسن اعتقاد که معاشرت
تمام حسن سلوک را نیافته باشد و معصوم و حق را نباشد

در آن
و شر و بدی او را که نیکو است بیان و برهان و طاعت نباشد
ما که آن نیکو است بر فساد که بعضی اختیار خیر و برهان
در مالک عدل و داد و اعتبار شرعی و ایمان او را که
در مسائل شرعی است پس اهل کمال عقل و ایمان را سزاوارست
با استقلال عقل اعلای حواس و غیر حقیقت عالیه و متعالیه
رسند برای صلاح نظام علوم و اعمال دین و دنیای که شاید
جلو نماید جمع تفاهت و عیاد و اهل حال عدل و احسان را
روایت که با استقلال عدل و قوای خوش و بد و شریعت
بالشیعان دل ریش کردند برای فلاح و امان مردم و
امان ملک این که باشد که صحر کشا در رفع نفاق اهل بدعت
تا از روی لطف و کرم بالا نظر بحال فقر آن درگاه خدا
توانند انداخت بدون اخواف طبع و قیاس و با قیاس را
عالم آرا دیدن یا الایمان شایه اهدی روشن خواهد
بعین انعطاف عقل نقاد که در مقام بنده نوازی است
نصرت روان کرد اند و فقیر از انجمن خود طلب نماید
و رخصت عرض مطالب دهند و برای فضل امداد و در
دوره بر روی تدریج و رحمتی حال افشاند و اسیر از
بجست خود ادر فرما شد و حضرت فرض است و دهند

بهما و ای خیر ارشاد مردان کرم پیشه خوانند و استلا
 چون مهر مهر شاه دین آباد پوشند در ستانی کوی حرام
 نه جوعه خویش را بخلاف نشاند **چهارم** آن بند کمر ارشاد
 التماس نماید از عطا و کلام خیر بلاد از راه اسفاده
 اراقباس یکبار از عطا و صلوات محل عباد از راه
 استفاضه و استرشاد که اکابر دین و دنیا از وی صاحب
 بقدری که میر شوهر المقات نمایند بوی عرض مطلب از صبر
 در شاه راه امداد و خیر و قهرمان فرمایند بوی عرض مطلب
 از خیر و دستگاه ارشاد که دستور العمل خود را که اسفا
 نموده است از فضل امانت و احادیث و افادات استاد خیر
 تا بهی نامه هدی بلام الله بخدمت ایشان عرض نماید بر
 صلاح و مصلحت و تا باشد که حکم عمل کامل و حق عدل مثال خود
 این فقیر را سیم را هدایت کند راه مستقیم و طریقه ارشاد
 و عطا نمایند و کرم فرمایند دستور العملی بر از وی طریقه و موم خیر
 اگر چنانچه نیندازد دستور العمل را فی سبیل الله در خیر جهاد
 و این است که این فقیر تا چون در حقیر و ده آ در میان
 عباد او را حق معبود یکبار خیر خواه کل مومنان نموده است از
 دل و جان با خلوص اخلاص در نظر عوام و خواص از اهل خیر بلاد
 چنانکه سبب در روز در نظر هاب و آ که همه اطلاع یافته اند
 محسن

میر

بحسن معاشرت بر خصو صیا حقیقت الحوالش در دست درین
 حق بن فقیر و قطره طایر و ابطنا سر او علانیه بر خیر امتداد
 که هیچ یک را اعراض عن مکن نیست در مقام مروت و انصاف
 که عیون اعیان بر مشاهد یکدگر شاهدند بوی عدل و داد
 چنانکه جمعی از علما و فضلا و جمعی غفیر از عطا و صلوات اجماع
 خالی عباد و امداد ارواح ائمه هدی در خیر ارشاد بعضی از
 حصص احوال را بدین دستور نوشته اند در صفایح در عباد
 و حکم عقل کامل خود برای احقاق حق و سزای شقای طلی در روز
 ریاضت کسان وادی برهان در تحقیق حق سال ضروری
 و ایمان شاهد گشته اند بران در صحیفه اجتهاد و تربیت
 مهر مهر قلوب عزیزان کوده اند از نیر احسان و سبیل احسان
 که برای دیگری چنین صفت احسنی خدا سازفته است بحسن
 و سزای کسری چنین وسیله ازین هدایا از نگشته است
 بخود هدی نماید که ان بنین ضعیف خسته حال و درین محنت
 شکسته بال در فایده کمال حسنی و نهها حال شکسته
 بحسن ادب مدام بکج اطاعت فاشته و بخیه طلب کج قناعت
 دل بسته و داع محبت بدای جان هشیا رخته و خازن
 بی پای دل مار شکسته و هرگز از کبی طمع حایبی نکرده و بهر
 نفسی حسرت دنیا می نروده و نسبت بکسی ادای نداد
 نکرده و در بعضی سخن ناسزا نمی گفته و همه کس را خود
 صناد

بهتر دانسته تا قواشته و خود را از بیم کس کمتر داشته تا یا
 بیایه تیر گذاشته حکم برهان عقل خیر نژاد و درین مرتبه
 سی چهل سال که توفیق یافته و تحصیل علوم دینی جمیع کرده
 و تکمیل رسوم یقینی احسن نموده و در خدمت علمای و فضلا
 خیر امت خاتم نبیایه در بانه سیر سلطنت اعلیٰ مداد تجارت هدیه
 هدای کبابه در آن وصیحه معاش که در وقت کفایت
 که در عای دوام عمر و دولت بزرگان دین و دنیا پیغمبر نبوده است
 دلشاد و در حضرت حکا و علا حضرت خاتم اوصیاء در
 سانه و وزیر معدلت اقوی دوام بعاد صفه صفای عبادت
 رحمن بغیر فیض عادل و انتعاش آورده و خوب که فی حق قرار
 که بنای مقام عدل و شوق امیران ملک اعلیٰ پیغمبر نبوده
 آزاد و همیشه مباحثه علم تقی و احادیث ائمه هدی
 بشیر این حکمت شریعت خاتم انبیاء صلی الله علیه و آله و سلم
 معصومین صلوات الله علیهم اجمعین اشتغال یافته و در
 شاهزاده شاد و بجز اندیشه بیدار حکم تدبیر امور
 اجاره علی بقوات صفه طریقت خاتم اوصیاء صلوات الله
 در مدینه احوال معلوم صلوات الله و سلامه علیه اجمعین
 اشتغال یافته خبر طلب در دستگاه فضل استداد و هر
 بی ضرورت در میان اهل دم و بیاد مژده پیغمبر فضل
 کل مؤمنان عالی نژاد و در بیان حق طریقه و فارق نموده
 بحر حق

بحر حق خیر کل شیعیان اهل و ذاد و در میان اهل عدل و احسان
 بقدری که دانسته بکنی نداشته است هیچ کار که هرگز نشود
 از اهل مناصب علما و ما فیها نکرده است مراد و در چنان
 اهل عقل و ایمان بقدری که توانسته است نفس نکاشته است
 تخم آزار که هرگز اندوی از اهل مراتب دنیا و ما فیها
 نیآورده است بیاد و محبت تابوده است در مقام استداد
 در خدمت هر کس که برای و افاده مینموده است در بار سرار
 و هرگز در مقام افاده نبوده است در حضرت هر کس که نژاد
 استفاده مینموده است در مجالس ایجاد که در حضرت عالم
 لای تعلیم که خالی از جمل فطرت افاده اسناد و ان
 معصوم که علم لدنی است و او است معین استاد
 اما غیر معصوم که خالی از جمل نبوت اند و با صلاح چون در
 بزراند
 مفید بود و خود را مدرس میتوان نمود در مدارس ایجاد
 و محال است که فی تعلیم معصوم تعلیم عالم کرد و بعلی در تاض
 علم مراد که علم از مبدا فیاض تعلیم اولیٰ پیر سطر معصوم
 و بواسطه معصوم بغیر معصوم میرسد از راه هدایت
 و ارشاد که واجب است در نظام حکمت عادل حصص که
 مترتب بود فیض فاضل بر مراتب اسحقاق بقدر استعداد
 و هرگز در هیچ سلسله از احکام الله جرات نمود و فتویٰ نداد

که برای خود ندارد اعتقاد. تا بنجد میزان آراء را
و به فکر خود نیارد اعتقاد. تا بنجد میزان افکار را
و به نظر خاطر فایز بشید عزم خود بخود نیست هر کس که در خصوص
داد و هر چه بدور خاطر حاضر کردید فرض خود بخود محض
که باب فرض کشاد. و بنده در علم و عمل محض مسائل است
در من من تابع معصوم بود در شاه راه است شاد که علم اهل
بمعین علم است در عن مراد. و علم غیر اهل تعلیم نیست
که علم است با غیر علم است برای استناد. پس اقسام
در مصیبات تابع که معصوم است. و رغبت احتیاط در مال افضل
اعتقاد. و در فلسفه تابع علم و مجتهدین است ارایت
انضباط در مسائل اقتصاد که بی بیان و بیان برلی خود
تکالیف اعتقاد. و بدین منته بر همان فکر خود نمی آرد اعتقاد
حتی آنکه هر مسئله از مسائل علم را که نام کرده و میکند همان
عملی و عملی رسید سداد. تا بنجد بعد امکان میزان
عمل تمام عیلا و ذوی الارشاد. و صدق و حق از شان میشوند
در طریق و شاد خاطر بر شان را جمع میکند و در هر دو در دار
بعضی اری میکرد شاد چه دانسته است بعضی که معصوم
حاضر الخطاست و جایز الخطام تمام با سعاد و سزاست
ممکنست فکر جان الخطا که در رهانشون تراجم شود چند
که باشند در خیر اجتهاد. پس در میان عدل مام عالم

امام عالم ممکنه برای اقص خود بر فکر عاجز خود تنهایی
تواند کرد اعتقاد. و ممکنه بیانی بی میان خود بی میان
میزان خود بیکای می تواند آورد اعتقاد بلکه حق محض
و حکم احسن که می تواند در هر مقام رعایت احتیاط باید کرد
و در عا و بر همان خود را میزان اصول عملا عصر باید بنجد
بعد امکان تا جفت بذل چند بر خوشن مام کند محض اجتهاد
و مسائل اجتهاد در مام سار و بحسن اعتقاد. و مکرر آورد
در هر کار و کار نامی هر سا کرد. و در هر کار از تحمل عا آورد
و در هر کسار و کرد و در نقیض است اگر کرده و در هر کار و اطور
توکل بر خدا آورده و در غایت کمال اعتقاد. و هر کس که حق را
نکفته است نسبت با اهل ایمان و ادای از ادای خود. و در هر کار
استان در حال احسار و وقت فواد و اگر از کسی است از
تحمل که توان از اوج و وجهی توجه نموده و بعد و خوشی علوم
فرموده و در نظر اهل ملاد که بدین است که هر کار و مسائل
ال بغير اخرا لوان خیر خواه بیکد که باشند و در فی صلح و صلح
و اصلاح حال هم کرد ندانند از شفاف و هم را بی بنجد و عناد
البته احسن است از آنکه بدخواه بیکد که باشند و بی جناب و جدال
و اعتقاد حال م باشند از راه عداوت و ناسلامانی بضرر شاد
و اگر اتفاقا کسی غلطی بر و لازم آورده که بقانون حکمت شریف
موافق باشد با حق مراد. از انعمت عظمی انشیه و از افاد و

شمرده است از قبل شمس و کرم استاد که اینک از
 برآورده و جعل در آورده و حق هدایت در طریقه و شاد و بقدر
 مقدور بقانون اقوم طریقه امری که مرا مستقیم و بار خلاق
 بروی آن میتوان کشاد و تاب نفاق و نزاع بسوی آن شواله افشا
 غرق گشته است در بحر حکم و شناسی و خدا شناسی و قدر و کمال
 دانستن حکم همان عقل و قیاد و خدمت و یثار با با بجا آوردن
 حق میزان عدل نقاد از برای حل مسائل خلافیه که در میان
 علما و مجتهدین مامور و اخبار منی ثنائیه بر وجه محله از صهی
 از جهات اتفاق افتاد تا باشد که در خدمت کار بردن می رسد
 و جهد عاقلانه آورد و بر وفق مراد که وسیله جمع نفاق شود
 دفع نفاق که در بحسن ادب و جفا در خیر انقیاد که استاد از
 بزرگان دین و اوقات شریف صرف نماید که وایشان را راضی
 در فکر یار برای دفع ایراد هرگاه ممکن باشد که شاگرد ایشان
 از جهت کمی علامه و تبحر از علایق و عواید مانع فکر و اندیشه
 کنند و ریاضت کنند در محصل مسائل خلافیه و بعد از ایشان
 که ایشان هم توجیه نمایند و ملاحظه فرمایند بحسن فکر عقل کامل
 بعد فرصت و مجال بخرار شادانی آنکه تعطیل کنند اوقات شریف را
 و باز مانند از اشغال امر اجتهاد اعانت دستور العملی که
 این فقیر است و بدین مقام نموده است در حق حق و حق و حق
 و طاف بجوی که در همین ترفی بوده است متعاضد امداد عقل و عمل
 و ارشاد استاد

و ارشاد استاد

و ارشاد استاد چنانکه اطلاع دهند برای اکثر مسلمانان که
 میناید که این غایت کمال احتیاط باشد در مراتب بندگی بعد از خدا
 اجتهاد نظر بحال آن که مکتوب عبادت پس اگر چنانچه مافوق از احتیاط
 در میان عباد و زهاد امیدوار است که غناش فرماید عباد و کلا
 اهل عدل و احسان در ملاحق ارشاد تا بان عمل نماید که
 از عدول لطف و کرم اهل عدل و داد که این بند چون
 بندگان درگاه ال محمد است صلی الله علیه و آله و سلم امید دارد
 که ایشان را هر نوع مددی که میرسد نسبت بحال و نسبت حال
 نظر ببال این شکسته بال در بنغ نفرماید درین بلاد نه از جهت
 دنیا و مافیها بلکه از جهت امور دین و مراعات عقیقه و غیره
 حواس ضروری می بین و دلائل ضروری علم نفس که سبب اند
 بغیر ازین مطلب نیست در من نشاء از الطاف اهل خیر بلاد که
 بدین جمع عباد در ادای حق عبادت معصود بکار و رعایت
 حال بندگان خدا بحسن ادب صلاح و سداد چه امداد و حاجی
 که از ایشان نومع دارد همین است که فقیر را حضرت عرض
 حال گفتار و کرداری دهند که در دین و دنیا ضرور باشد
 هرگاه که دماغ و فرصت اشنه باشند که بنده را بخند مس خود
 طلب نمایند و نخواهند که کسی بپوده ناسخ گوید نسبت با حق
 از روی عدل و عباد

که عقل با میزان بدر کمال آید بدست عدل که منزه است از اعتدال
 که فایده معده حاصل شود از مدد مراتب علم و حکم است و در میان
 در میان علم که هر که فارق است میان حسن و زایل و حق و باطل
 در میان انداد با ستغانه استفاده نموده بخیر استمداد و نور
 ازین مطلبی ندانسته در تمام مرتبه که تغییر را درین نشاء میزند
 مراد که جمع تفق و سیاه علایان علم متصور است و اندک درگاه در واقع
 باشد فضیلت عقل و در صد در انداد و در تفق و نزاع
 حکما این حکم معقول می تواند گفت هرگاه باشد عقل اندک
 برسد و اگر شاد که آن علم منحصر در چهار مرتبه از مراتب
 ذوات در این فضل عقل و ایمان اهل صلاح و سداد که
 آن باشد اعتضاد و اجتهاد و اعتماد و انقیاد در میان
 خیر عباد و آن حکم منحصر در چهار منصب از مراتب
 اعتدال صفات در نایع بذل عدل و احسان اهل فلاح و
 که آن باشد سلطنت و امارت و حکومت و رعیت در میان
 چه مراتب اعتدال علم و حکم در میان اوقات و تفریط و محصر
 در چهار حد از طول و عرض امتداد یعنی اعلی و عالی و دانی و
 بتقسیم اوسط بقیان مال بطرفین در اختیار حسن اعتدال
 چنانکه مرتبه اعلی مرتبه نبوت و امامت و سلطنت خیر است
 که مرتبه علم و حکم لدنی است بخیر امتداد در مرتبه علای
 که مرتبه علمی مرتبه علم اخیر امت است که مرتبه علم و حکم کسبی
 اعتدال

این اعتدال در علم است
 که در میان علم و حکم
 که در میان علم و حکم

از میان علم و حکم
 که در میان علم و حکم

که در میان علم و حکم
 که در میان علم و حکم

یقینی است بخیر هدایت در مرتبه عالی اجتهاد و مرتبه دانی اعتدال
 که مرتبه علم و حکم کسبی می خوانی کافی است برای اقصا
 برای اقصا در مرتبه دانی سیدانی مرتبه صلاح و رعایای
 طبیعت است که مرتبه علم و حکم تقلیدی یا بیانی است و اعتدال
 روان شاد در مرتبه ادنای انقیاد و مرتبه اعتضاد است
 جمع مسائل مرتبه حاصل باشد بعین الیقین در مرتبه اعتضاد
 و مرتبه اجتهاد است که در آن مرتبه بعضی اهل حاصل شود
 بعلم الیقین در مرتبه اجتهاد و بعضی حاصل کرد در نظر تهمید
 طریق اقتصاد و مرتبه اعتماد است که در آن مرتبه بعضی
 حاصل شود برای این در طریق اعتماد و مرتبه انقیاد است
 که بعضی مسائل حاصل شود بتقلید همین در طریق انقیاد
 پس بنا برین مملکت تفریق اجتهاد کی استغراق و سعی در تحصیل
 علم یقین از حیث بعضی مسائل یقینه برهانیه بحد و حد و
 و کی استغراق و سعی در تحصیل ظن سیمین از حیث بعضی مسائل
 و حایز یکد و سعی مواد پس منافاتی نیست در میان تفریق
 باعتبار جهش از یک و بعضی اجتهاد در هر مرتبه اقتصاد است
 اعتضاد و اعتماد و چون بحال تفق و معرفت در میان

که اعتدال

در میان علم و حکم

کرمشما کمال یافت جلال
 و قبول فیض اهل سواد و سود سودا و هم اهل سواد که تابع
 و قبول فیض جواد و غیر معصوم جایز الخطا است پس ممکن است
 فقهی باید از قصور حوصله و حصول ضعف خود بیارن شد
 خود را بخدا سپرد و لشاد تا از غم خوش گذشت آزاد از درد داری در راه
 در بند که خدا شد باد پس رخ نیاز بخاک درگاه مولای خود نهاد
 بامید فیض امداد و خیر رسد تا آنکه الحمد لله از فیض روح معطر
 مولی صلوات الله و سلامه علیه قال قانون اصولی بچند دلالت دارد
 در افتاد که ظاهر احوال خلاف در میان اهل اجتهاد از روی آن
 قانون معلوم تواند شد چنانکه نزاع حقیم لفظی براید تا قصور
 عقلی بر هیچ کی از علما نرسمت خاتم انبیاء لازم نیاید از روی عنایت
 و خلافاً باطل همه قطعی در اید تا محذور حکمی بر هیچ کی از حکما
 خیر ملت حاتم اوصیاء لازم نیاید از راه فساد موضوعیت و محذور
 ظاهر شود بر دین پنهان مردم اولی الاضمار در میان خیل و جمهر
 و غیر مطلب شیعہ عالم حاضر کرده در آئینه رای مردم ذوی الاثر
 در میان اهل خیر بلاد انشاء الله که خدا خواسته باشد که مندرج
 بخدا من خود طلب نمایند و خصم عرض مطلب کرم فرماید که آن
 من خدا یار در ضلک
 از من جدا یار در ضلک
 و بر عری ضلک

بقدر وسع وطاق در خیر اجتهاد در منابع و حوایل علم حاصل شود
و بعد از سعی و طاعت در احضار و معارض کردن حکم عقل حاصل شود
متابعیت به باری در هر بقا همتا بفضل اعداد و مواضع
در بقیة الرضا بخیر ارشاد و فرموده اخاتم انبیا صلی الله
العلم فریضه علی کل مسلم و ان الله یحب بغاة العلم و طامع
که چهره عالم علم یقین روشن شود و نتواند شکر برانسته دیدن
مگر به کمال رسول خدا و آن به هدی با اقامه جهان عمل عالم از فضل
اعتقاد و جلوه حکم حکم بین گشت نتواند گشت در بقیة
عدل تکلیف نرهاد مگر با طاعت رسول هدی و اجاله علی باب
میزان عدل حکم حکم پیرا در خیر انقیاد برهان یقین
میزان بین و مذهب در عالم معرفت این علم مانند شعاع نور است
در عالم تا که قدر خود یا رفتن فی مال و با بود بحال دائم من قدر
قدر عیش بود بی طمان کل در عیش ساری و در طلب عیش
تا هر قابل محسوس است و فوق حایه خیالی تا بود در عین نهاده
و نه باده عیش کامی کرد که ما عیش معشور و حاشی حشر ندانند
پس بعد از آنکه این حالات و نمود بسوی عالم حاصل شود و طیار
صغار و کمار و ان مقدار در کشد بر وی عجاایط احضار

انگاه داشت این نده که مقدار سر حرکت و کم خفیف
 که چو اکثر علما و دانشمندان روزگار بر این نه دل دارند
 و به هم جهل و حساد کشته اند که قمار و از دست زدن
 اشرار قمار افاده اند از یاد در میان قمار و برندان
 راضی شدن گرفتار و بد و مخالفت و مقاصد کشته
 کرده اند و از بجز این مقدار که هلاک می بخشد از دست
 و در روزگار برای هلاک ساختن جهل و حساد اشرار
 و بر آوردن از روزگار و قمار بی حیادار که هر کاه چال
 و پست فطرت که در واقع باشد بدخواه اختیار و علم
 و برخورد بسته باشند و خود را بصورت علما و ائمه
 بخط عبارتی چند از کلام علما و حکما مسلسل کوی در صحت
 کفار و باطلت در میان عوام یافته باشد عزت و اعتبار
 لازم آمد که طبع حیاشانی اقتضا نماید که علما را بغیر
 بسوای سرشار و فضلا تکفیر نماید بغیر و آخر واد که
 شاد جماعتی که سخن ایشان را بیک اعتبار بشنوند سخن ایشان را
 بی بیان و برهان بخص عوامی نگار و فتنه بدین اهل ایاز
 باین و برهان و خبر دعوی ای تمام عیار از بیم آنکه مبادا جهل
 ایشان

این سخن
 از کلام
 ائمه است

ایشان ظاهر شود بر عین بنای مردم مشایخ را که عاجزند از قمار
 کلام اهل کفار پس اگر تن در دهند به این شعله علمی از زبان
 و برهان شعر و نثر عالم بالا موجب می شود ای تن تنخواه این فتنه
 سنگ و عمار عاجز دعوی کنند و دانش جدا ناقص باین زبان کنند
 جاهل که برهان نرسد و دانش سازد سر علم را بغیر با ما
 و همی خیال کامرانی میگرد و در عیب خرد عیش نهانی میگرد
 که عیش خیال عیب محسوب شود حاسد بچیز نندگانی میگرد
 و ازین غافلند متوجهان روزگار که اهل حق گفتار غیر از این
 یاران بخیر دیگر نندازند کار و ناهوارهای دوستان خدا را
 بتوجه رسا خوب می کنند هموار و لغزشهای راستان خدا را
 بتوجه خفا خوب می کنند که در مکر آنکه حکم فرور بر ایشان
 واجب کنند که بیک طبیعت برخاسته از ظاهر سازند ناسا
 و بقلب خود در شر و شومر بر لازم سازند که جالای فطرت
 بی شرمان را حاضر سازند در دار و ظاهر و باطن ناصاف
 بنمایند بچشم مردم بیدار و شاید و عیال سرافعل طینت
 برسانند بهوس مردم مشایخ را حساد و جهل مستکار متنبه
 شوند و نباشند نسبت بندگان خدا در پی آزار و روزگارین
 و دنیاگاه کردند اهل فساد چیارا منع نمایند از شر کفار

بدست خودم

مدد کند و براهی هدایت نماید و در کمالش برقی نماید و
 سعادت هر دو دارد و ازین عجیب تر آنست که بسیاری از اصول
 و فروع مسائل مشکله اند آدر میان علما که حل آنها نکرده اند
 بخوبی که موجب اتفاق علم شود حکم برهان نام بخیار بعد از این
 حضرات اند اطهار و در آنها واقع شده اختلاف بسیار در
 غیبت نام علم الله از آن جهت که برهان علم یقین در تحقیق آن مسائل
 در میان علماء ابرار و از آنجمله پنج مسئله عمده ام مسائل ضروری
 در است که چنین نمایند که برهان علم حل این پنج مسئله است
 از وی جزو ادب و خیر طلب که احسن منها مدارجهای پیشانی که
 حل این مسائل بود اینچنان و بنده و تحریر حل این مسائل بخوبی شده است
 برهان نام بخیار که هیچ محدودی بر حل مجتهدین سابق لازم می آید
 که ایشان را بخوبی دانسته اند اقرار و توجیه کلام ایشان را جمعی از
 نمود بوجه وجه خوش رخسار و با وجود این نوع خیر خواهی
 که در خواص و عوام علما و مومنان و صلحا و شیعیان واقع شده است
 که موجب جمع اتفاق در رفع نقایح کلاست حکم برهان عقل خود را
 و جوهران عدل ننکرند از بعضی از مومنان از توجیه سببی این حل را
 بسیار دشوار که طبع شریفان میل نمند بوسیله اصلاح آنها
 مان و برهان از روی شقیق و امار و رحمت ارشاد چنانکه هست
 سزای عدل و انصاف اگر درین سبب احد چهار و حال آنکه همه اینها
 عقل کامل معلوم است که علم حکم برهان و کردار در واقع مکرر قبول معصوم
 و برهان

و برهان عقل هر افکار و میزان عدل غیر آثار و معنی عقل
 معصوم در هر مان غیبت ظاهر نمیکرد و بفضل برهان و عدل
 میزان بخوبی که نقیض احتمال نداشته باشد در نظر نام عقل
 ذوی الانظار و فضلا اولی الا بصائر پس در هر مان غیبت نام
 حق حاصل ضروری درین معلوم نمیشود بخوبی که موجب
 اتفاق شود مگر حق برهان عقل علم یقین در میان علماء
 و حوالایل علم یقین محکوم نمیشود بخوبی که موجب
 اتفاق گردد مگر حق میزان عدل حکم مبین در مطاوع عقل
 اما چه فایده که نمیکند از ادب و حسد و فساد که بشود در
 کمال برهان عقل علم یقین را گوش شنوای آدم بخیار و
 مسائل شرح بعقل برای خیر خواهی کل مومنان برابر با آنکه
 خود را نادان و امینانند با نظار ذوی الانظار و بردانایان
 واجب است که بحق موافقت از همت خود انداد نمایند در
 کثان مسائل تحقیق مسائل ضروری درین ترا تا احکام حق
 بعلم یقین احسن رسانند از هر کس حق النفا علما و فضلا بسوی
 حق گفتار و خیر کردار و چه فایده که نمیکند از ادب و
 که بپند جن جن میزان عدل حکم مبین را هوش مردم سدا
 در توفیق دلائل عقل و نقل سزای امرای کل شیعیان و اخبار

بالانکه خود را اینها و اینها بایستد و اولاً البصائر و
 لازم است که بخیر مطابق طلب خیر ارشاد فرمایند و از ایشان
 ممالک تطبیق الی ضروری در آن ااعلام حکم حکم حکم
 از منتهی خیر توهمات حکما و عقلا بروی جبر انا و فضل الطوار
 که از بسکه طبع صاحب نیز خوش طبعان مردم هر عملی است
 بتضییع حلال و فاعلمت اسرار و این علم نفس را بصورت
 بیکو حق هر میکشاند در نظر ذوی الانظار که در نظر ایشان
 مخالف تمام اعلام علوم عالمینا بدیجس نبیاد تا طبع عقلا
 ازین هر اسان سازند حکم و مع غلط کار دیگر عقلا طبع
 چگونه حق لغات نمایند بسوی این قوانین که کتوف در بایند
 که مخالف قوانین ایشان نیست بلکه تمام اعلام علوم عالمینا
 بتوجیدن قوانین حق علم یقین موافق حلال میشود و مصالح
 نظام کل عالم میگردد چنانکه عالم با قارها و عمل هر لوا
 روشن مسود در نظر صفار و کبار و از بسکه ذهن تند و
 شعر فیهان عالم بالا ذیل میکشاند بتضییع خوالی حیات
 افکار و بر این حکم پس را بدیجس خوی صبیح طبع منفرد
 در بصیرت و البصائر که در بصیرت ایشان منظم تمام احکام
 حکما بیناید بقصد بیدار تا ذهن فقهار ازین که بران سازند
 براه

براه دور فهم سبکبار دیگر فقها با ذهن منعطف بگویند
 فرمایند بروی این راهین مهر انوار تا خور در بایند که منتهی
 حق افعال ایشان نیست بلکه احکام رسوم حکما بشیبه راهین
 مطابق خیر شامل میشود و صبح صبح قوام جل آدم میگردد
 عالم حکم با هتایب میزان عدل کلش میگردد در بصیرت صفار
 چرا که علم یقین که حاصل میشود بجا کتاب بر این علم اعلی کشتار
 خاتم انبیاست که بر سبیل میراث میرسد بعلما خیر انصاف
 و عالم علم ایشان را روشن میکند بنور فضل امداد روح مقدس
 اثر اطهار و حکم بین که کامل میگردد بخیر احتساب حق این امارت
 و جبر حکم اقوی حاتم و صیبا که با دلیل اراش میرسد حکم
 استعاره و عالم حکم ایشان را کشتن مساد تم فضل امداد
 منتهی حله اخبار و ظاهر این ستر است که هیچکس از عقل
 احمد مختار نکوشیدن بر قدر معرفت تحصیل کل علم ضیق
 عقل عسکر دار و هیچکس از متکلمان اجدید که در جوشیدن
 در قدر محبت تکمیل حال حکم بین میزان عدل انکودار کرد
 تاب و طاقت آن نیست که با وجود قابلیت ذات و فاعلیت
 در تمام مدت عمر خود را بکار نهد خواب بند بیدار
 و نه روز تاب گیرد در آرام و قرار و هرگز از هیچ را طمع نکند

و منصب فرضی علی داشته باشد نظر بالبرای عزت نظام
چون مطلع هر علم اعتبار و هرگز در هیچ گاه تخم مالی و طلب دنیا
عرض احوالی نگاشته باشد بخیر حال برای لذت آثار در هیچ سیر دنیا
و با وجود اینهمه ریاضت کشیدن در چنین مسائل کلامی و
برای اهل عمل و ایمان بسوزن و کداز کفر و ازار و نقد بر ازار
در تطبیق دلائل نظام امور بلکه بر اهل عدل و احسان بسیار
نواز ناله افکار دیگر باید که انداخ محبت مومنان مانع جانرا
گستار دارد تا از دل و جان بخیرخواهی دل و ستان تواند بود
پرورد و محض از و باید که در باغ اطاعت شیعیان باغ جانرا
بد و مراد از تاهال هر چه روان همه ای جمیع راستان تواند
سر سبز و نشاء دار که بفرض اگر بعضی از مومنان خوش نصیب
جغای نادر و ای امانا ایند نظر حال از خسته نزار تر از تواند
تحمل آن بار و اگر بعضی از شیعیان خوش کرد از ادای ناسر
عطا فرماید نسبت بیالی از شکسته دل فکار تواند آورد
تاب آن ناز و چنانچه مثلاً هر گاه که می راد این که می بخوبی
که خود بخود که می آید آمانا بداند که کسی سوال او سیده سازد در
درگاه کرم کار باز او می ریاضت کشان خون هزار در
قرآن از جهاد علم یقین اجتهاد علم یقین بمل مسائل کلامی
برای سانه

برای سانه و دقا حال اهل عقل و ایمان با توجه حق افتاد و اراد
بغوی که سبب رفع نقای شود بخلاص خلاص در خدمت مومنان
با عظمی با بانگ درم بکوشاید که خود بخود در می نارد و ای
بله آنکه کسی مقال را در بر سازد در هر گاه درم باز او می
مزار و چنان داند در تطبیق بر این حسن اعتقاد حکم میسر
دلائل معضله ملک این سزای ناله و فراغ بال اهل عدل و
با تیرید خیر آثار و اطوار شیعیان بغوی که سبب جمع
بخلاص خلاص در حضرت شیعیان اختیار پس آنچه از کرم ادا
خبت معر باشد که بخش مقشر باشد از پست لطیفه سمند و
پرتند و نیز که بکر با طهارت حیاسوخ طبع آدم و الای لطافت
و آنچه از درم عطا فرماید جنبه معیر باشد که هر گاه باشد
از کسبه خلیفه محمد طبع صاحب غیر عیب و هر با حضا و کسب
عالم بالای طرفه رفار و ان مثالی است که محض فرض کرد
و ان مثالی که محض فرض کرد بدین بار که بجای کرم خبت
کتب دیگر و بجای درم بخش بجا دهند نیز هزار در مقام
در مقامی که باید سر پای او را جلعت ز کز ند درین کار و بار
و در هنگامی که باید سخنهای او را بفر نظر کند در کسار
که خیر کل نزار کاز دین و دنیا در چنین مثالین نهان آراشد

دو عقل و انانی آدم مشیار و فضل کل شیعیان علی و ادنی
 قوف و لایش عیان باشد عدلین دو عین بنای مردم
 که چنین خدای قوی کرده است پیغمبر و حضرت بندگان الهی
 که چنین خدای عظیمی آورده است خدمت بندگان عالم عیان
 مثال فرضی که در دنیا کار باید که لغت حال با حق از آن
 بود و چنانچه خدای نام و برای آن که کم گویم کار و آن شکسته
 با حق از آن تنه نماید پیغمبر و خدای نام و از آن
 آن عظیم مردم دارد و این طریقی که مردم عاقل و حق
 و عبد عادل گوشه دارد در مجلس اکابرین و دنیا که عاقل
 ایشان واجب است بر هر عاقل عادل قاضی محض و دعوی برای
 نمیکند که آنرا الا حق شی را ندانید بیکبار و حکم کند که کل
 و نوشته های صاحب اجتهاد علم یقین باطل است از حقیقت
 و کردار در مقام صلح و اصلاح و اصلاح باله و شان اهل
 پیش رسول که در کار و دشنام بدی بخندان نمیدهد که آنرا
 برهان مدعا سازد بپندار و حکم کند که دوانه شده است
 صاحب اجتهاد علم یقین بخیر و سودای سرشار و نقیص
 بینه نمینازد که آنرا مقتوی برهان دشنام نماید پیغمبر
 سر بار و حکم کند که در واقع کشید است صاحب علم را ضعیف
 از حقیقت خفیه شایسته دین احد محض پس باید که حال

خدای آن دوستدار او باشد در غیر کفار که چرا اینهمه
 بیاضت باید کشید در قرائن احتیاد علم یقین بطریق اول
 و چرا اینهمه عبادت باید چشید در تطبیق این حکم
 برای اختیار با آنکه میبکس کرده این کار و دنیا و دین
 تا باین یار که تمام مجتهدین استغراق و سم نموده اند
 تحصیل علم یقین نظام احکام اخبار و هیچ یکن از اخبار
 استغراق و سم نموده اند در تحصیل علم یقین نظام احکام
 اخبار که آخر لازم آید که مردم دنیا دار از راه حقیقت
 این عینها که در حق مردم حکم و هم غلط کار و دین
 تا هواری از هر وی و هر وی و فساد این عینها جویند در حق
 پس فهم شهر بار و حال آنکه بر همه این ظاهر است که اول
 اساس و طلب نیایی نباشد در بر تحقیق قرائن باطل
 این انوار و در همه جا حاضر که او را هیچ منصب نیایی
 بنظر در تطبیق بر این و احضار این اسرار بلکه مطلبش
 خیرخواهی و ولت کل مؤمنان است که بعد طاعت حق صناد
 پیغمبر و در خدمت مؤمنان بر او نماید امداد اکا بود
 امان در تحصیل کمال حق معرفت علم یقین برای تمام خواص
 عوام در حق صفت عبادت معبود برورد کار و منصب
 برای عزت کل شیعیان است که بعد طاعت جمیع دنیا پیغمبر

در حضرت شیعیان اختیار ما میدار شد اخلاط عقلی
 در کمال محبت حکم مبین سزای خلاص نام و در
 مسجود افروندگار که شاید که قوانین علم یقین بعد از اظهار
 برایت شمع هدایت اصلاح اکابرین بین بر خور دستار جلال
 بال اهل توحید بنور کمال محبت یکدیگر سالط شود از طرف اشفاق
 نحوला ولی الابصار و باشد که بر این حکم مبین بعد از انحصار
 بآیت عین عنایت صباح اخلاط ملک این در هر سدر حق و تاج
 اهل امید بهر حال مودت یکدیگر طالع کرده از اقیانوس عقول
 ذوی الانظار و همه را معلوم است که برهان عقل مهران از
 صفای صفوت صفوی مصطفوی موجب علم یقین میشود بر
 جمع حقائق علم انضار از روی آیات و احادیث ثمر اظهار
 و همه را محکوم است که میزان عدل انکار حکم لوی حکمت علوی
 مرتضوی موجب حکم مبین میگرد سزای رفع نفاق حکما ابرار
 از کوی راهایت موارث جلاله اختیار اما تا کسی نپندد و
 عقل جهمه دارد بر آید عین شرف هوش عقل با استعلا
 اشفاق اکابرین پس احمد محار چه داند که جنت حق خدا
 پیغمبر درین کرده که بیان گشته است درین انوار
 و تا کسی نشنود و اول حق میزان عدل کو بر آید باشد عدل
 صدق کوش عدل با انصاف لایحق احقاق خاطر طلال حق
 که داند

که داند که کیست مردن رحمت پیغمبر درین گفتار که عیان
 درین سراز که بعضی از مردم پیوسته تا هموار که در هر راه
 خود ندانند بخوار و بدخواه خیر خواه خود ندانند واد برای علم
 تا ایشان کار بدیدر خیال ضایع ساختن چنین سراز میکنند مدار
 و بیای حقان پندار از به مقال شایع ساختن عیب این انوار
 میگردند بقتلار که بسوء فهم خیال محال میکنند مدار که
 با غرض عین جاستد و اغراض خبیث بچاره میان بنایان انوار
 این شهادت را کتمان قیستند نمود در کفار و بزور و زور
 میگردند که با غرض قلب شد و اغراض فحش رسوا میگردند
 این غیبت را غارت میتوانند فرمود از هر کنار وی بنادند
 از کلام عارفانوار حق خدا دارا میتوانند بود و بنام خود
 میتوانند داد اشتها را و می کارند که از نظام واقف سراز
 خیر هدی را در میسر میکنند کثود و بکام خود در زمان شوق
 که در افشار با آنکه منافاتی ندارد بحال طالب مطلق خدا دارا
 خیر خواهی کل مؤمنان سالک خیر کرده که میخواهد با همت
 از هر راهی که قابل قبول کند حق ال خود را بحق عدل و انصاف
 و مکاره نیارد بیایم اغرب مرغوب هدی را در هنگام امر
 کل شیعیان مالایحق گفتار که میخواهد بحقش بر خورده هر امر

که بلك وصول كشد خير كال خود را بفضل عقل و استعداد
و غافلند از آنكه عليحي قادي كه چنين حسن خدای را در جهان
علم يقين با سود سودای دافع چشم نرخت بدیناد و غیب کوایت
بيكي از كثرين زندگان در كه خود عطا تواند نمود بفيض
ارواح مقدس انه اطهار از مركب حسن ادبي كه رسا كوده باد
در خدمت بزرگان دين و دنيا و اساتيد عاليمقدار
عين بنياد عقل و صلحا را روشن ميتواند سازد بدین انوار
كه نوشته هاي نظم و نثر مرصع كار كه در حسن نظام یافته باد
النظام منتشر سازد بقدرت خدای هر چه ديار از احسان
ايران و توران و روم و هندوستان بآمداد اهل عرش
برای شفاعت اهل حق اسرار و حكيم ناظري كه فيض هدايت
در حسن اعطاء حكيم مبین با عين بصای را فاضل چشم و گوش
و عیب جویان بيكي از كثرين زندگان شاه ارجی را توانا
بفضل ارشاد الواح مشتمل احوال اخبار از ممنت و رطلی
كه جا آورده باد در حضرت استادان درجه علما و اسانید
و المعنا و بتقین طلب انای علما و حكما را كلكش متواند برآورد
ازین اسرار كه رسالهای عربی و فارسی مجتمع بار كه بر حسن
مقام با فیه شد كال كلام منظر سازد بكمیت هدايتی از تبار
در شان

در میان عباد در تن جهان برای كال دین و ایمان از ارشاد
سزای ظرف عدل انار كه اگر بفرستند اهل عرش و احسان
با كال حسن نیز عقل و شیار قدر خدمت بفرستد محقق
كه بد كشته اند خدمت كند در تحقیق مسأله عدل و احسان
انگلی و ادنی برای خیر خواهی كل خواص و عوام ابرار و صلح
و صلاح و اصلاح حال مؤمنان اخبار از صفار و كبات
خدا مداند بخی خیر انشار در عین غایت كال قدرت و اختیار
حق محبت بفرستد مخلصان امیدوار كه بجان كشته اند
محنت زار در توفیق دلائل بزرگ ضرورت دین و دنیا
د و لغو ای كل خلاص نام اخبار بصبح و صباح و صبح
شعنان برار از میان و كنار ای دل بیدار مردم اهل فضل
بنشین كنبار و از سر جان برخیز يك جان گذشت از هر خرد
جز طوبیانی كه ساخت جام لبز اخر کدام عاقل باشد كه خوا
ظاهر شود فیض علم اعلای خاتم انبیا كه بر سید میر اسرار
بعلم اخیر امت احمد مختار بوحی كه حقیقت تمام عالم را در دار
بان ثابت شود بقوانین علم عین كه هر جا بجا بر حوض اشراق
توابع ایشان لفظی بر آید تا قصوری در اعلام عقل و شان

لازم نیاید بجهت اجتهاد اما نشاء در علم و اعمال خیرات
 و کدام عادل باشد که نخواهد حاضر کرد و حق حکم اقوی
 حاکم او دنیا که مایل است ابرار رسیدن است بحکم خیریت
 حیدر کرد و بوجهی که خیریت نظام حکم است اشنا عشرت
 ثابت کرد و بر این حکم مبین که همه پابیا بر خیر باشند و خلاف
 ایشان قشری در اید ما محذوری در احکام عدل ایشان
 لازم نیاید بجهت اعتقاد دین است در حکم و مال و فصل
 اطوار که بنی خاتم گنی است که بعضی ذات و صفات
 بادعوی و معجزه اعلی در حق گفتار و خبر کرد و عالم کرد
 سبحان خیر امت را بفضل علم اعلی حق عابد و معبود را
 حق عبادت پروردگار و حاکم کرد و اند سلطان خیریت
 بعد از حکم اقوی بجهت شهادت و مسجد سنای خیر طاعت
 که آن همان معصوم و سلطان و دوازده امام است
 اطهار و خدای عالم را که اوست خالق ذات مستجمع صفات
 اکال ممکنی چنانسانند بجهت شهادت و خبر و علم در حق
 واجب که فوق اجل متعقل تواند شد در واقع و جو حقیقی
 سراسر از و کسی که چنین است محمد بن عبدالله است صلی الله

شهادت بر حق و در حق
 سراسر از و کسی که چنین است محمد بن عبدالله است صلی الله

که او است ذات مستجمع صفات اکال ممکنی که در حق
 غیر کل واحد از صفات اکال ممکنی بر اوج غایت که در حق
 آن اجل متعقل تواند شد در واقع و جو حقیقی و خبر و علم
 و وصی خاتم گنی است که بعضی ذات و صفات بادعوی و
 معجزه اقوی در خبر آثار و فضل اطوار عالم کرد و اند مبین
 علماء خیر امت را بفضل علم اعلی و عمل اولی در حق عبادت
 و حاکم کرد و اند حکم خیریت را بوجه حکم اقوی و اعلی
 خیر طاعت مسجد و افرد کرد و کسی که چنین است
 علی بن ابی طالب است با یارده و صدی دیگر از در نظام کرام
 که ایشانند ذات مستجمع صفات اکال ممکنی بعد از حاکم
 که ذات ایشان است غیر کل واحد از صفات اکال ممکنی
 نه است حال ممکنی که فوق اجل متعقل تواند شد در واقع
 واقع و جو حقیقی و خبر و علم سراسر از و کسی که چنین است محمد بن عبدالله است صلی الله

علم الله

علم الله

علم الله

علم الله

علم الله

علم الله

علم الله

علم الله

علم الله

علم الله

علم الله

علم الله

علم الله

علم الله

علم الله

علم الله

علم الله

علم الله

54

بسم الله الرحمن الرحيم

خاصه خلاصه علم حکم
تحفه خواص علم حکم

والله اعلم

الحمد لله العزيز الجبار . القدیر القهار . الخیر العفوار . والصلوة علی
آقا از زبان خلاصه علم حکم خلاصان وفادار استقامت
خبرخواه تمام اهل ایمان از صفات و کمالات که در سطر مایه علم حکم
و حکم خیر است جمیع کرامت که هرگاه شاکر دی از شاکران فضیله کبار
در نظام کلام خود که استفاده نموده از کلام مجرب نظام علم اظهار با فاده
استاد اعلم علی مقدار چنان باید که فضیلت حق تعالی و اوصی خاص و سایر
اثر اخبار و اکتسابین اسلام و ایمان خلاص نام و حقیقت که در علم حکم
فوق مرتبه عالم مقدار و حقیقت که علم حکم شیعه عالی عالم اخبار و بطور
تمام مذاهب اطله مختلف در بین کفار و کمال فضل و جلالها استاد اعلم
اعدل اعلم میدک و خود را بنویس که در کتاب می تواند کرد حکم حکم
عقل تمام عیارها و ائم اطهار و روحان عدل نظام مبارک انا الله اعلم
ایا بر و اجبت آیه در ادای حق کسار و کردار که ارتکاب نماید در حق
بقدر در حق اخبار و بر بعد جمع شرایط و دفع موانع بروی که اصل علم باید
برای احقاق حق و حل خود در صلاح نظام کل امور دین و دنیای ابرار و بقول حق تعالی
خیر اخبار تا اهل بد و فساد نادر و اهل ادب و انصاف که در حق و حل و حل و حل و حل
در بین حکم و علم غلط که که شاید که موجب جمع تفای و دفع نقای که در حق و حل و حل و حل
و هرگاه استاد از استادان عقله و روزگار در مقام تمام خود که استفاده
از مقام اعلی قوام جلاله اخبار با فاضله استاد حکم اقوی معیار چنان باید
که مقال خبر و حسن اعتقاد شاکر و اقر احقر اقل از دل و تقوا خود و تحقیق از
خیر نتایج ظاهر می تواند نمود بر نظر دی لا انظار و حاضر می تواند نمود در

ایا بران و در

صاحب اختیار

ایا بران و اجبت آیه در وفای خبر ابرار و اطوار که توجه فرمایند بر این امر
خبر اطهار . بر تقدیر جمع شرایط و دفع موانع بروی که اصل علم باید
در خبر ائمه و فضل اطوار . سزای شفاعت خلق مستحق را صلوات الله
اهل حضور قلب آیت ابراهیم طریقت خیر ابرار . تا اهل حسد و
نا سزای چاقو اندازد در حق طایبان علم بقین محض خیال
و هرگاه شخصی خود خود را برای خدمت کابر دین و دنیا خود
خبرخواهی تمام موصوفان حقیقت سراسر کشتار و بقدر توانا
ریاضت کشد تا شایسته علم است اعلم اساتید علماء انا الله اعلم
بجز همان عمل تمام عیار از برای مصلحت امور دین و دنیای
مؤمنان ابرار و موجود خود را سزای دفع حریف خاطر طایبان
در ای تمام شیعیان شریعت سیاسی حق کرامت و حکم چنان
تا باشد که احکام حکم اساتید حکم را ثابت تواند کرد حکم مر آن عدل
نظام بسیار . از برای مقصد امور دین و دنیای حق حضرت شایان اخبار
و بدیهی است که تا کوشش حکم معقول نماند مردم کوشش بدین
عرض می توان رسانید در خدمت ایشان اعلام برهان خبر و مطالب
بقدر در حق و اخبار و قاهرش بنظام مقبول نیارند مردم بسیار
برشته فرض می توان کشاید در حضرت اساتید احکام مبین حق
بصدر حکم افشار . پس چرا و انباشد که خدام استاد اعلم
اعدل اعلم در غایت کمال عزت اعتبار بقدری که میسر شود در
پنهان امداد حق کفار . و تحقیق تمامی مقال شاکر و خود برانستند
بر اوج ارشاد خیر بسیار . که بوجی که بر دین بنیای اشیای طایر بسیار

حسن مقال و حق گفتار و انرا اظهار نمایند در نظر ذوی الانظار
 و بحق که در سینه داناتی ایشان حاضر گشته باشد و فعال
 انرا احضار فرمایند بهر اهل البصائر و بیدری که میل نماید بدید
 آنها چشم مردم بیدار و بقدری که ذیل کشاید بشنیدن آنها گوش مردم
 هشیار و نشاید که بحسن ابرار و خیر انسا ایشان لازم آید جمع تقاضای
 در حصص و مسائل اصل و فرع در مالک کمال در بیان مجمع شریف
 و باشد که بخواهر شاد و فضل تو جها ایشان لازم رفع نقایص و
 توفیق حق و لای عقل و شرع در مسائل جمال و احسان در رفع موانع
 بر روی که نزاع اهل حرمه لفظی را اید از جهت حوسبان استوار
 ناقص عقلی و محدود عقلی بر هیچ کی لازم نماید و من مجبور و بر
 و ظاهر است که هوشمندان کوسدار تا در شماره کلام جمیع
 همراه شوند با راستان و کفاره با مداد استماع عدل عقل عیان
 انرا چگونه توانستند شنید و کلام همراهی راستان و انرا
 بیان حقیقت ابرار و حاضر است که دانشوران هوشیار تا از
 نظام امور و ان شریعت نظام آگاه نکند و در و ستان خیر انان
 بار شاد و ساید اهل فضل هدایت بر کار چگونه توانستند که
 خیر خواهی در سبب پمانرا از نشان عیان شریعت نوار که انچه
 بحق روان عقل نام عیاره است که اهل صفا کوش را نمیکند و در
 از حق کلام جامع تقاضای حق تا از از جمله کلماتی را باطن
 خاکسار و مکر نظر کوهر با عدل عقل انهم انصاف از از اکابر و

احمد مختار

احمد مختار و آنچه حاضر گشته بحسن من از عدل نظام بسیار که
 اهل ضیای هوش را نمایند و نزار از حسن نظام را نظر تقاضای
 حسن اطوار از جمله سترهای باطن هدایت بند کم مقدار عقل
 جوهره از فضل اهل اعظم استعاره از خاطر ملک من جلدی از
 چه غیر عدل عقل حقیقت یار یا نمیرسد و غیر خیر از در حکم
 بکمال مداد و توجه سرشار بسوی حواس تدلالت و خیر کفایت
 کردار یا میکند از حق کفایت و کردار و نمیکند و بدین
 در صف هوش حقیقت ابرار و بحال ارشاد و توجه نمودار بر روی
 استحال در خیر اثار و فضل اطوار از جهت اعراض عن فعال
 بی نهار که چشم ندارد که بیند کل برهای جمال میزان را
 در خیر کار و بار بلکه اگر از دستش بر می آید جان روشن
 خسته میازد بخیل بسیار و عجب عجب عیب مجبور و
 فضل و فضلا و مجتهدین علم یقین بجم و هم غلط کار و
 ایشانرا هم عیب است و اینها در نظر ذوی الانظار و اگر از بیشتر
 جنان صاحب دل ترا شکسته سازد بحسب سرشار و عجب
 عیب میگردد ای حواس و معقود حکم من و حواس و عیب
 و خیرهای ایشانرا هم بشود میکاید بهر اهل البصائر و حال اکبر
 ظاهر است که اینها مناسبت نظر بحال اهل فضل و کمال خصوصاً در

و حاضر است که آنها ملامت نیست بیال ال عدل و حال خص
 و این خیر همان عدل منزل خود بصدد اظهار حال خودی صورت
 در حال اختا و حق مقال خود نیکند آشکار در مقام خیر
 احسن که می کرد و منظره که حسن ادب و حیاء مانع از اخبار
 بر غیر اعدا عقل اینها را که کند احضا در حضور محضر حضار
 احسن که زن همیشه کند احسن اختیار نماید آن خوشی که در وقت
 خیر اختیار میکند آنکه که قادر است بر قدر و در داد اختیار
 حسن ادب حیاست که با مردمان در نزد عمل زن حیاء دارد
 اعدا دلیل دین حیاء کار عاقل است افضل افضل که در اخبار
 ارشاد اهل خو و وفا کار عاقل است اینست عدل عقل در مقدار
 اظهار خو زبانه بر کار کامل است اکل بقدر دین خو کند مدار
 احضار دین ترانه بر کار افضل است افضل بعین نانو ل رسیدن
 هر کس که خیر خواهی یاران کند بجا که در هر کس دل و حق و در فرار
 امان کامل است که با مرد عاقل است اعدا کند حاشیه مردان عاقل
 انسان عادل است که در حق عاقل است عقل کند هدایت خوایان و زو
 عدل است که شمع بینان اعتدال انصاف باشد اینست صابر
 عقل است تقدیر خو بهر حال اجمال استعا باشد اینست خیر کار و زو
 هادی اهل فضل و کرم علم خاتمی است ما راست رهنما حق احسان

حامی اهل بذل مردم حکم خاتمی است ما راست بشواس مردان کار
 عالم بعلم خاتمی استاد اعلم است در هر وی ل رسول است بیدار
 حاکم حکم خاتمی استاد احکام است در امر دین بخت قبول است
 استاد اعلم است خبر دار خبر کل کرد در و اج مذهبی از روی
 اعدا که اعدا است بر اهل خبر است باشد خیر خبر هر حق با اختیار
 سر رشته امور مولی سپردم کو یا قهر است از داف اندکار
 و اهل اختیار خود بدون اختیار آگاه نیستند از این اخبار و اهل
 خود بدون اظهار همراه نیستند در هر رفتار که علم غیب ندارند
 مردم اول الا بصار که بدون دیدن شوند از اینها بطل خبر از
 و حکم لادب نیارند مردم ذوی لاناظر که بدون شکر در کردند
 برینها و انصاف است تا بصدد امتحان بر آیند مردم صاحب اختیار
 در حقین خوش مال علم یقین برای خیر صلاح نظام کل امور دین و دنیا
 مؤمنان را بر از روی فایان شریعت احمد محض و برصد امتیاز
 بر اینست مردم صاحب قنار بر قوی خویر دلیل حکم میسر است
 اصلاح قوام کل امور دین و دایم و بالای شیعیان اخبار از روی
 طریقت حیدر که که همه را معلوم شود بعلم یقین خویر خیر است
 در خاکسار در خدمت کار بدون و دنیا حق ریاضت کشیدن
 و همه را محکوم کرد و بحکم مبیق در و لخواهی این بنده کم مقدار

خود

در حضرت خاطر ملک الا بقدر مراد چشیدن بشمار که بشمار
مطیع کل میخواید در صباح قیام امور کل بصدر حکمت انظار
و بشوای خود را مطاع کل میخواید در صلاح نظام امور کل بقدر
همت قدر پس معلوم شد بخیر همان عقل عقلا عام عباد
و محکوم شد بجهت میزان عدل نظام بسیار که رولج نمیدهند
در بیان و غیب حق فرقه ناجیه عالم مقدار و سراج بی غش و خیر
در بیان مطلب خیر شیعه عالم مقدار در صراط مستقیم باطل
اقدام الی احد مختار مگر اعدل عقل خیر امداد عقل مهر انوار افضل
اکمل بفضل ارشاد عدل خیر آثار بر اوج کل بخایت ثبات هر کار
در هیچ نلال سیادت صفا ماه عذار بر غایت کل عقل و اسباب
در حق حضار در نهان جمال عدل و انصاف در خیر اظهار کرد
تنویر جوهر انوار خورشید تابان میگردد بدین حسن امداد
غبار و در تعمیر نهاد اسرار تقریر عیان میرسد بصورت حق ارشاد
هر قطره بخار که ظاهر سازد حق جل و ایل را بوضوح از نظر
و حاضر سازد حسن خیر دلایل مراد چشیدن از در بصیر حضار
خورشید کند بفرق هر ذره کدآ جان میگردد بدین دل مهر عذار
در دایره عدل کند عقل مدار خورشید که در خوش قرار
ناظر بکلام عقل صادق که در صادق نظام عدل افق قرار
هر عادل عاقل است کونیه بخیر هر نطق بهار خوش طوطی

یا

پس اگر صلح باشد در ترویج خوشنای خردوری دین محمد
برای جمع تفیق مؤمنان برادر و سنای رفع نفاق مختار
که خدام استاد اعدل اعدل عقل شمه ازین اسرار که موجب جمع
و رفع نفاق شیعیان اختیار که خدام استاد اعدل اعدل
شمه ازین اسرار که موجب جمع تفیق و رفع نفاق است بحق فائز
شریعت احمد مختار و حکم راهین طریق حیدر کرد بعرض نواب
همیون اشرف علی شاندا از برای صلاح نظام کل امور دین مبین
بمناجعت ائمه اطهار تادوشن شود سراج مسائل عقل و عرفان
برای ظهور حق و غیب فرقه ناجیه برادر و روجه اصل نظر
شیعیان عالم مقدار و سنای اصلاح قوام کل امور ملک این کطاو
اجله اختیار تا کاشن که در و اوج مالک عدل و احسان برای
حضور خیر مطلب شیعه عالم اختیار بر حق و وضو نیست عاقل
مؤمنان عالم مقدار فیهما والا امر از ایشان که البته استاد
اعدل اعدل بهتر میدانند حق عرض مطلب را در خیر مصالح و
منافع اوضاع روزگار و الحمد لله که برای بیاض ضایح
خوشه سدید عدل و علم و حکم حق هر چه کاد روشن شود
روشن دولت وصال بهجت از کسوف که هرگاه کسی در روشن
بخیر خواهی کل مؤمنان کوشیدن باشد بقرار در هر این عالم انوار
بصو این حکمت شریعت احمد مختار بمن توجه و افاده استاد اعلم

برهان عقلی هر انوار که خود را برای جمع تفقای ارباب و طلب
 ایشان مفت و رایگان بیاوردند و انداخته باشند و هر کس که
 در رد و تقوایی تمام شیعیان جویند باشد و خود را از در بطریق
 مناصب حکم عالم امکان بیاورند و صفات طریقت حیدر کرار
 بغیض نترس و افاضه استاد اکرم میزان عدل خیرا ناز که جان را
 سزای دفع نقای خویشان و ادب کسب شیعیان بفرستد و پیوسته
 بصیری پایان بر آید چنانکه انداخته باشد در فطانت و تاتوع
 اهل حق را به لفظی بر آورده باشد که اصول و فروع مسائل اسرار
 برای جمع تفقای علما در هر عصر و در هر کار و خلاف اهل طایفه اهل طریقت
 در آورده باشد در فصول و فروع دلائل انوار سزای دفع نقای
 عقلا بتوفیق پروردگار و بر مظاهر است که اگر تفقای اسرار
 علما اهل بیان مدعی حق هستند است نظر حال و مومنان بر او و زود
 حاضر است که اگر تفقای نباشد در میان علما اهل بیان مظهر حیدر
 البتة خوشتر نیست بحال شیعیان اختیار چنانکه در ظهور آمد
 که در نظر ذوی الانظار تحقیق اشتراک وجود هم بحکم لفظ و هم بحکم
 که در نظر وجود خالی و وجود محال در نظر ذکا که تحقیق است
 و حقیقت مجاز بودن آن و ثبوت بحکم حقیقی و فقهی نظر کنیز خاکی
 و نکته خلوص در ظرف ایمان بر فرق انوار که درین نزاع یکدیگر را
 بی بیان و برهان تکفیر می نمودند که بر مومنان عالم مقدار اختیار
 بر همه ظاهر شده بود تا سرانجامی تا بهمان ایشان که دیگر بر منابر و
 و بازار و از فتنه خاکسار ظاهر ساختن حقایق مسئله اهل اصول
 مبارک

این کتاب در بیان حقایق و معانی است
 و در رد و تقوایی تمام شیعیان جویند
 باشد و خود را از در بطریق مناصب
 حکم عالم امکان بیاورند و صفات
 طریقت حیدر کرار بغیض نترس و
 افاضه استاد اکرم میزان عدل
 خیرا ناز که جان را سزای دفع
 نقای خویشان و ادب کسب شیعیان
 بفرستد و پیوسته بصیری پایان
 بر آید چنانکه انداخته باشد در
 فطانت و تاتوع اهل حق را به لفظی
 بر آورده باشد که اصول و فروع
 مسائل اسرار برای جمع تفقای
 علما در هر عصر و در هر کار و
 خلاف اهل طایفه اهل طریقت در
 آورده باشد در فصول و فروع
 دلائل انوار سزای دفع نقای
 عقلا بتوفیق پروردگار و بر
 مظاهر است که اگر تفقای اسرار
 علما اهل بیان مدعی حق هستند
 است نظر حال و مومنان بر او و
 زود حاضر است که اگر تفقای
 نباشد در میان علما اهل بیان
 مظهر حیدر البتة خوشتر نیست
 بحال شیعیان اختیار چنانکه در
 ظهور آمد که در نظر ذوی
 الانظار تحقیق اشتراک وجود
 هم بحکم لفظ و هم بحکم که در
 نظر وجود خالی و وجود محال
 در نظر ذکا که تحقیق است و
 حقیقت مجاز بودن آن و ثبوت
 بحکم حقیقی و فقهی نظر کنیز
 خاکی و نکته خلوص در ظرف
 ایمان بر فرق انوار که درین
 نزاع یکدیگر را بی بیان و برهان
 تکفیر می نمودند که بر مومنان
 عالم مقدار اختیار بر همه ظاهر
 شده بود تا سرانجامی تا بهمان
 ایشان که دیگر بر منابر و بازار
 و از فتنه خاکسار ظاهر ساختن
 حقایق مسئله اهل اصول مبارک

مسائل را با ما دارد و اراج انداخته اند و جمیع این نزاع را لفظی
 باین توجه استناد علم بخیر همان تمام عیار بنوعی که استاد
 اعلم و سایر بزرگان دین معین بنده بخیر نموده و در حق و غیر
 دعاء خیر ادا فرمودند از برکت فیض نظر کیمیا اثر مولای ضیاء
 و کیمیا و چنانکه محصور آمد در بصره و الا بصائر محصور
 نماز جمعیم بحسب و جوب و هم بحسب حرمت که نظر بحال بعضی
 از مجتهدین که شرط نماز جمعیم در خود یافته اند و بطن غالب انوار
 واجب عینی است بر ایشان و معاندین ایشان نه بر جمیع اهل دیار
 و نظر بعضی دیگر از مجتهدین که شرط در خود نیافته اند بطن
 غالب پایدار واجب تخیری است یا حرام است بر ایشان و معاندین
 ایشان باجماع جمیع حل و عقد از علما ابرار که در این نزاع یکدیگر را
 تعبیر می نمودند خاطر شیعیان اختیار چنانکه نود و چهار
 کشته بودند و اجابتی تا بهمان ایشان در حق که در محال تحقیق
 و اشکار و او مندر که مقدار حاضر ساختن حقایق مسئله اهل اصول
 الواح مسائل را با ما دارد و اراج انداخته اند و جمیع این نزاع را لفظی
 باین توجه استناد علم بخیر همان تمام عیار بنوعی که استاد
 اعلم و سایر بزرگان دین معین بنده بخیر نموده و در حق و غیر
 دعاء خیر ادا فرمودند از برکت فیض نظر کیمیا اثر مولای ضیاء
 و کیمیا و چنانکه محصور آمد در بصره و الا بصائر محصور
 نماز جمعیم بحسب و جوب و هم بحسب حرمت که نظر بحال بعضی
 از مجتهدین که شرط نماز جمعیم در خود یافته اند و بطن غالب انوار
 واجب عینی است بر ایشان و معاندین ایشان نه بر جمیع اهل دیار
 و نظر بعضی دیگر از مجتهدین که شرط در خود نیافته اند بطن
 غالب پایدار واجب تخیری است یا حرام است بر ایشان و معاندین
 ایشان باجماع جمیع حل و عقد از علما ابرار که در این نزاع یکدیگر را
 تعبیر می نمودند خاطر شیعیان اختیار چنانکه نود و چهار
 کشته بودند و اجابتی تا بهمان ایشان در حق که در محال تحقیق
 و اشکار و او مندر که مقدار حاضر ساختن حقایق مسئله اهل اصول
 الواح مسائل را با ما دارد و اراج انداخته اند و جمیع این نزاع را لفظی
 باین توجه استناد علم بخیر همان تمام عیار بنوعی که استاد
 اعلم و سایر بزرگان دین معین بنده بخیر نموده و در حق و غیر
 دعاء خیر ادا فرمودند از برکت فیض نظر کیمیا اثر مولای ضیاء
 و کیمیا و چنانکه محصور آمد در بصره و الا بصائر محصور
 نماز جمعیم بحسب و جوب و هم بحسب حرمت که نظر بحال بعضی
 از مجتهدین که شرط نماز جمعیم در خود یافته اند و بطن غالب انوار
 واجب عینی است بر ایشان و معاندین ایشان نه بر جمیع اهل دیار
 و نظر بعضی دیگر از مجتهدین که شرط در خود نیافته اند بطن
 غالب پایدار واجب تخیری است یا حرام است بر ایشان و معاندین
 ایشان باجماع جمیع حل و عقد از علما ابرار که در این نزاع یکدیگر را
 تعبیر می نمودند خاطر شیعیان اختیار چنانکه نود و چهار
 کشته بودند و اجابتی تا بهمان ایشان در حق که در محال تحقیق
 و اشکار و او مندر که مقدار حاضر ساختن حقایق مسئله اهل اصول
 الواح مسائل را با ما دارد و اراج انداخته اند و جمیع این نزاع را لفظی

بر آورد
 این کتاب در بیان حقایق و معانی است
 و در رد و تقوایی تمام شیعیان جویند
 باشد و خود را از در بطریق مناصب
 حکم عالم امکان بیاورند و صفات
 طریقت حیدر کرار بغیض نترس و
 افاضه استاد اکرم میزان عدل
 خیرا ناز که جان را سزای دفع
 نقای خویشان و ادب کسب شیعیان
 بفرستد و پیوسته بصیری پایان
 بر آید چنانکه انداخته باشد در
 فطانت و تاتوع اهل حق را به لفظی
 بر آورده باشد که اصول و فروع
 مسائل اسرار برای جمع تفقای
 علما در هر عصر و در هر کار و
 خلاف اهل طایفه اهل طریقت در
 آورده باشد در فصول و فروع
 دلائل انوار سزای دفع نقای
 عقلا بتوفیق پروردگار و بر
 مظاهر است که اگر تفقای اسرار
 علما اهل بیان مدعی حق هستند
 است نظر حال و مومنان بر او و
 زود حاضر است که اگر تفقای
 نباشد در میان علما اهل بیان
 مظهر حیدر البتة خوشتر نیست
 بحال شیعیان اختیار چنانکه در
 ظهور آمد که در نظر ذوی
 الانظار تحقیق اشتراک وجود
 هم بحکم لفظ و هم بحکم که در
 نظر وجود خالی و وجود محال
 در نظر ذکا که تحقیق است و
 حقیقت مجاز بودن آن و ثبوت
 بحکم حقیقی و فقهی نظر کنیز
 خاکی و نکته خلوص در ظرف
 ایمان بر فرق انوار که درین
 نزاع یکدیگر را بی بیان و برهان
 تکفیر می نمودند که بر مومنان
 عالم مقدار اختیار بر همه ظاهر
 شده بود تا سرانجامی تا بهمان
 ایشان که دیگر بر منابر و بازار
 و از فتنه خاکسار ظاهر ساختن
 حقایق مسئله اهل اصول مبارک

دو مسئله عالم مقدار که ظاهر شد که بر خواند علمای خیر است
هر یک از حیثیتی وافی کافی نیز از عدل انکسار و در انکسار
و صلحا ظاهر است که از خیر کم اعتبار همیشه در لیل و نهار
بدعا و شایسته کالبدین و ایمان میکند مدار و بنویس و قاصد
بدیه کتابت قرآن و صحیفه و کتب احادیث ائمه اطهار درین
حیال که فداست و در هر کس طبعی بجای از کسی که در طلب
عزت و اعتبار و هر که داعیه دعوی ای یکی یا و ده آید در ادب
حکمت و اعتدال و در هر کس از شیوه های خود تعریفی نکرده آید در
خو گفتار مکرر ای خود خدمت مومنان برادر و اطهار کمال عقل
و ایمان مقتدایان بجهاد حکم بر همان عقل مهر افراز ائمه اطهار
و هر کس از پیشه های خود قوی صیغی نیاورده آید در شاره خیر کردار
مکرر ای قاصد حضرت شیعیان اخبار و احضار حال عدل را
پیشوایان سپهر سواد بحق میزان عدل آه عذارا جله اخبار خیر
که مقام در باطن ریاضت جنان تخم اسرار حل وصال لایصل کشته ابر
ناکلهای کلامان برای خود خدمت مومنان آرد باز و در و ایم
در بیاض محبت خزان اصل افراز حق الامالی و اعیان فرشته است
مهر نثار تا بیضای حال الحسان برای خیر حضرت شیعیان تا بدین
بر در تحصیل علم دین و عمل یقین در غایت احتیاط خیر آثار بخالده
سرمه بیاد و جهد پشمار بقدر در در اختیار و صد در طواف اعدا
تا آنکه الحمد لله معبود کرد کار عقل و فضلا و عصر را کرده است
که ایشانند واقف اسرار و در هر چند مهربان کرده است بهر اعداد

بد دار و اح مقدس ائمه اطهار و ایشان را شایسته حال فقر است
در احقاق حق مستحق بقدر حسن النعمان درین در علم یقین
ایشان را معلوم از خصوصیات احوال آن خیر کم مقدار که در علم
و اعمال خیر اجتهاد آید در کار و در خیر حکم و امان حسن اعتقاد
بهر امر و جان فاشه اند در صحیفه اجتهاد فقیر و مجمل و در علم
بهر مهر افراز برای اثبات حق و دعای دعوی فقیر و هر کس در
بر حق علم یقین کسب ایشان و حسن عمل متین خیر آثار بتا یقین حکم
چنانکه صورت شهادت فضلا و کبار در عین رساله مصباح الصلاح
آن است بدیدار که در کمال فضل هر یک در هر یک شایسته علم
نیایم ایشان شده است بخوار و بدیدار حال عدل هر یک از ائمه اطهار
نظام و عقل انتظام ایشان کشته مهر عذار متاع لایح و بیامک بدار
قدیر کلام و بقدر کلام اوست بدیدار حال فرد بصدر نظام او
سرشته کلام است عین عقل حسن نظام کل جهان در کلام او
سرشته حال نظام است عین عمل حق معام کل جهان در مقام او
نقش سعود عقل مهر سعادت است سر و روان عدل بیاض خرام او
بخش شود عدل مهر شهادت است مهر جنان عقل بدایح صیام او
میزان عدل شهادت عدلین در حقی خیر سبیل است ادا السلام او
برهان عقل را ندیند عین ادبی است اس سبیل است جام مقام او
خراش غیر شریعت باس حجت ساقی بود که شهادت شهادت حکم او
احسن کز غیر حقیقت شایسته است حقین بود که نقش سعادت شاد او
عین حقیقت که سرشته حیات عین الحق چشمه خیر فوام او

مهر شریف است که سرشته وقت
نهر النجاة شمع مقام او
بحر الحقیق منبع نطق کبریا
ان کی هر یکانه عقد نیام او
مهر النجاة مطلع عقل حراست
ان جوهر سرانه ضد حرام او
جان لاله زار داغ دل مهر حراست
ان حصه از عجل التیام او
در سالک بیم و زهر بود ای در شیار
نظم لایزال که اسطاف او
سر لوح ان کتاب بود حقه کهر
کوش صدف خواند کج مرام او
انسان بطل میکند سر جان عیان
راز دل زلسان ظلم در پام او
خیر اختیار میکند انسان خیر خواه
کار تمام خیر و عالم بکام او
ختم است تا یقین قائم بجانشان
دل داغ مهر تاج سر الحتام او
و با وجود آنکه معبود اوید کار
حقیقت حال ان فقیر را در خیر خواهی
کل مومنان برادر و محسن حق صابر و در احد محار
بغرض و بجز
رای خدمت سبغیان اختیار
بجند ظاهرموده است در هر د بار
بودین ظاهر و باطن هر کوشیدار هو شیاد
همنه الحمد لله در نظر عریان
دنیا داو همچنان فتنه است خوار
که بهیچ وجه و با نظر در دنیا و دنیا دار
مردم غر زار و الا بصار
و بهیچ راه که خیر قال و افعلش را مثل و شکا
نکرده اند اعتبار
مردم غر زار و الا بصار
و درین دین حق الابد
و نهای صفا کرده اند
از جان ترا و جان ترا در لیل و نهار
بهر کوشی
از کوشش در همه همیشه بهار
با آواز خفت نزار کلبا در میان جو و جفا
و از آنجا که است و آب روان غر از فتنه ای نموده
ایکبار از راه وفا
بیدار و بانی نشوده
او میار در فصل بهار و فصل دلدان
که نشاید
در تطبیع باغ بغیر از آن و رفاه سال
بدعا و نهای هر کس در دنیا
مرا ندانند

در تطبیع باغ بغیر از آن و رفاه سال بدعا و نهای هر کس در دنیا مرا ندانند

تواند نمود اشتغال در نهایت عجز و انکسار
و مشغول تواند کرد در شوق
تمه خواشی که می که ما سر ساخته اندیدن
را خدام استاد اعلم عالم
خرامت احمد محار با قلت بضاعت
و کثرت فقار و بغیر از
تواند رسید در نوشتن تفسیر شافی
از هر وی ابیات و احادیث و روایات
عقل و نقل با مداد علماء
خیر ملت جید که را با نداشت استطاعت
انزجار که الترام فرموده اند
فقیر را بهین کار بعضی از عقلا و فضلا
که انشا الله بعد از تجویز و خصلت
استاد عادل عقل متوجه گردد
بسیوی تحقیق و قیایات و توفیق
ان ابیات بعد از اقتدار بمیل قال الله
ال کل حکم برهان عقل مهر انوار
و فیض کمال حال اهل بحال حق سرکار
خیر انوار با مداد ارواح مقدس
که اطهار و ارشاد الموحش منظر اطهار
با آنکه هر که هست درین دیار
الحمد لله که صاحبخانه و باغ و سبزه و بار
روان است از دولت شهر بار حق
فرخنده و امنی و کبر و بود و رضای
از اصناف کفار و ظالمین است
را آینه دیدن بنای مردم بهار و فصل
در کنجینه سینه دانی آدم هشار
که ان آینه کشار حاشا که باشد
روزگار که سبقت بری است از طمع
و توقع عزت اعتبار بلکه اینها قوا
که محبت مومنان و قولا خلاصه خلاص
مردم در فصل حقایق و حقیقت
بعضی ارباب از سلاله سوز اطاعت
خلاص شیطان آن و کلامه خلاصه
مهندب خلاق حطاعت بغیر از اختیار
که از لوازم معرفت و محقق و اطاعت
عرض فرائض خلاص خلاص خاصه
خواج محقق سراج تا عظیم مطاع
حقارت مطیع بر همه ظاهر شود
از ان شی که نشان مخادیم کار در دل صبا
روشن ضمیر ان هو شیاد بخیر اخبار
و فضل اشعار که با وجود این

در خستی حال و این خصوصیات در خستی بال و خلاص احوال
 اگر بر احوال اهل کمال امان خیر مدار که بکس صبر و قناعت
 نشسته زار و زار و خاز و زار و خوار و بی پای دل شکسته
 بی آرام و قرار و خود را با خاک تیره یکسان داشته که درین
 سزاوار و تمام مراتب دنیا و آخرت را بیا مان گذاشته که سزاوار
 در کار همه بصدور رضا و رغبت دل آزاد و شکر لا و نعمت روزگار
 روا باشد که مراد از بند بر کان دین و دنیا که بجای مردم خاطر فکار
 مردم عیب جو بخش خیال و پندار در حق اخلص محضان اهل کمال
 عقل و امان ناز و اجوی که هنرهای اهل عیب و انانیت در نظر
 مردم هشیار و سزا باشد که سزا شمارند که مان ملت بالا که برای آزاد
 جان قرار مردم عیب کو بکس و هم غلط کار در حق اجداد بندگان اهل
 جمال از کین عدل و احسان ناسزا گویند بی زنها و خیرهای اهل
 همه بشره کشانند در بصر مردم بسیار و میگویند که بیکه چهره
 بهر وجه عیب میگویند بنا بر کوی این چنین آن در یاد و دل
 و چرا از همه بی جوده عیب میگویند و بنا بر اجوی این بصر در یاد و دل
 و حال آنکه بر تمام اهل کمال عقل و تیر سرشار ظاهر عیب نظر بخیر
 اظهار و تفرج جمع اهل جمال فضل و بدل صاحب همه چیز است با حاضرا
 درین حضار بجز احضار که عادل عاقل قائل محضاد هرگاه در واقع
 خیر کند اختیار البته بهتر خواهد بود نظر حال آدمیت و میاد خیر دارد
 از آنکه هر چه و بی مان و در همان شرکت اعتبار که بالید هر چه
 در حق بندگان خدا و خیرجویی برای بندگان هدی هیچ نیامانند

ادای

کاد و ناز
 در ادای حق خود شناسی و خدا شناسی بجز اختیار در حق
 بایان بشر و طوایف خیر برای خیر خواهی خود و خیر خود
 قدرت و اختیار و بدکاهی بندگان خدا و عیب جوی
 هدی با غرض عین مرد بار و اعراض قلب حد کار آخرت
 بار می آر و بسیار که بر همه آخر ظاهر خواهد شد غایت نفی
 بدکویان و سر ذات عیب جویان بدکوار و نیت کسی
 اطلاع داشته باشند بر کمال امان و هنرهای پیدا و پنهان و
 در اکثر دایره هر چند اول غافل باشند بعضی عوام بدکاران از
 کمال هنرمندان کم عیب یزدان و از نقص عیب جویان و عیب جویان
 و هر چند بکر و تبیین نگذارند مردم را با حد کار که اهل هنر
 و کوشش شوند سخنها و خیر خواه کل که بفرض خیر میگوید و عیب
 خیر میگوید نیست تمام اهل ایمان با انصاف و نال انصاف از صفا
 و کبار و جان خود را در راه محبت همه گذشتار آخر خدا
 خواهد شد و نباید و جدا خواهد شد بدخواه را از خیر خواه بود
 مهر عذاب پس عیب خسران دنیا و آخرت برای خود میکند عیب
 چنان بدکوی نابکار و عیب جوی سیه روزگار زهی ذات اظالم
 سعادت کار و جاهل بد گفتار شر کردار که خیر خود را در خیر کوی
 و اگر ادبیک کار و شر خود را در عیب جوی بهر چه نماید اختیار
 چه خیر غیر خواست متلوم خیر خود خواست است حکم بر همان عقل و ضمیر
 و نقل جوهر کار و شر غیر خواست متلوم شر خود خواست است

و امیدواری با صفتیای خدا و استر شاد از تن ایشان
افسرد واری است بقیض و ارشاد خدا سترای نرینه نیکو
در هر آیه احسان بخلو ط و ادب خیر آثار و اطوار **نکته**
از یک خراب گشتم آباد شدم **نکته** بود تا شاد شدم
دیدم که ز قید خود بخود رستادم **نکته** خود را جدا کردم از آدم
این جویمین را تا می رسد **نکته** دست از دل برداشتم و دل گزدم
دیدم جانی تر افشاده در کشی خفیه بر خاستم و توکل کل کردم
جانی که توکلش دل را بر زمین است **نکته** بر مرکز لا بوده حفظ است
که حله کائنات از دست نرفته **نکته** از دنیا جدا نگذاشته حفظ خدا
رحمت بخش عباد دخیل رحمت **نکته** جان بر توکل شاد دخیل رحمت
دیدم بزنگ و کوچه عالم را **نکته** شایسته اعتماد دخیل رحمت
مادر حق از زبده کاین قدرت **نکته** داده آ تو انانی کاری که نکوت
هر چیز که بودیم توانا کردیم **نکته** باقی همه کار خود سپردیم به خدا
که اگر شرط و اسباب مقتدره و جبر و اختیار همه واکند و دست خدا
بخدا همچنانکه سبب و شرط را با موصیای استوار واکند است **نکته** لطیف
و امداد پروردگار **نکته** و خطوط و ادب بر منظر خود را هم می سازد
سپارد ز دست هدی بخدا همچنانکه مودب و خطوط را با موصیای
باز سپرده بقیض و ارشاد او پروردگار و این را توکل کل پنداشته است
که حال حال کار لازم آید که هر کس که خود را خواهد که خدا بجا آرد بیکار
و نخواهد که او را مد کند خدا در هر کار **نکته** و این شیوه است بقیض و ارشاد

سلطان

که بخلط افشاده اند در قید اجبار پس شاید که لازم آید که هر چه ممکن است
حاصل نشود بدهد که در کار او را بنفس امان و شیطان خوشنوازه واکند
از جهت امان کاری و عدم استیاض بشرط و استیاض از آنرا تا لازم آید که
از جهت تقصیر در بندگی خدا و اطاعت رسول و آل اطهار بدخواه خود
و سائر بندگان خدا شود پیوسته و هم خدا را و عیب عیب جویدیم **نکته**
بندگان بخت بی پروا **نکته** و عیب عیب گوید در عیب نرینه با شخص
که هر شری که بجانش برسد جرم خیره اندازد کسی که دارد نسبت با خیار
و هر چه می که بجانش خورد جرم خیره اندازد بعضی که دارد نسبت با خیار
پس ترک ادب بکوشد بنی دین و ایمان را از آنکه خیر خواه دین دارد بزرگ
شقاوت نفس در اعجاز بر بار **نکته** و در هر حال مرکب بخود بنیض حق و طهارت
از حال علم دین برادر بزرگ قنوت قلب را عرض طبع حسد کار که بخوار
از نرینه که خود هم شود پیرار و آواره از نرینه که حق هم در بیکار و بر صحنه
عزت بعضی از عوام رید در عیش سهل اعتبار و بغضا تمسک بعضی از انا
پرد در عیش سهل استوار پس بقید رنگ عزت و اعتبار خیار کردگار
که از هر دوی اغراض تواند دید **نکته** از نرینه که در میان کلمه انداز
چیز کل از کماله و از مردم غرر هوشیار در نظر عقلای ذوی الانظار و
زنگ تمسک و استنهار چنان افتد در آزار که از کوی اعراض تواند شد
او از شناسان زنگ عالمیت هم کوی عالمیان حق که از چهر جای کلزار
صفات آدم با تمیز کوشند در هر نفس ذی اولی الا بصار که در دین
در دین اش رخ تو حید کمال عزیز باشد خوار و در سینه حسد کینه آب بار هشیار
کل خورشید جلال تیر باشد خوار و در دین دل کل که خوار حسد در جای کلزار
نمی بیند کسی بپند مردم کند هر چشم را اغراض بسیار نمیداند که میدانند مردم

را از هشیار
را از اعراض
کنند مردم

میگوید مطابق حسن فاده و عطای افریدگار در اجتناب از منتهای
 بصیرت و حکمت و قدا و یقین بدانند که سر فوج استوار دارد و برود که
 که تعلق میگیرد به تحقق آثار با هر که موجود او معدوم و بر بالای فایده
 قدرت اختیار او را داده جتنی تحقیق چنانکه تعلق که قدا از او را
 تحقق ذات بنده قادر مختار برود و از ده بنده اعتدال خود عبادت
 در سه مرتبه عالم جبروتی و عملی و ملکوتی نفسی و جلال و جلالت و جلال
 باجل قدا و بطرف حق آثار دوم اراده تقدیری تعلیقی چنانکه تعلق
 گرفته است اراده افریدگار به شخص صفا بنده فاعل مختار برود و از ده
 احتمال خیر طاعت خدا بر امکان صبر و خیر و شر آثار با تیان شرط
 و اسباب طرفین صندین هر یک را و کرم او سوم اراده رضائی و فقیه
 چنانکه تعلق که قدا اراده خداوندگار به شخص خیر صفا بنده
 حسن آثار برود و از ده بنده اعمال فضل طاعت خدا سرائی حسن
 ظهور خیر اسرار را در تیان بشر و ط و اسباب طرف خیر مقدار خود که
 هدف خدای نگاه عقل است سعی باید کرد در راه خود شناسی
 بقدر وسع و طاف مرشار برای جت و رضای پروردگار
 و بعد از آن از خود بخود باید آه از راه اختیار و بسوی طاعت
 بفضل اقتدار و بالکلمه خود را بخدا باید سپرد و کارهای
 خود را بخدا و باید گذاشت که او سبب خیر او و مرد کار نالایم
 که هر چه واقع شود و پیش از خیر بنده فقیر باشد هر کار و
 هر چند که بنده خیر از آن خیر نباشد خبر داد از خیر و بسوی پروردگار
 در خدمت او سرانجام ایمان خیر و روم سوگند اندر خیر که خیر را بد

اما در این طریقی که در این آثار و اسباب و در این طریقی که در این آثار و اسباب

که ملاحظه فرمایند که ازین دو مطلب کدام یکی اعلی در میان
 خیل خیر است علی مقدار و ازین دو مقصد کدام یکی اعلی در میان
 اهل خیر است علی معیار آیا مطلبی که مستلزم انباشت کار عمل و انباشت
 و حقیقت تمام اقوال و افعال علما و مجتهدین در این مسئله در نظر نظر
 و موجب اتفاق تمام علما اهل یقین که در در خیر و یا حاصل علی
 نظر خیر خواهی کل مومنان برابر یا مطلبی که مستلزم ابطال
 کل عمل و ایمان و خیر تمام اعمال و افعال صالحان و معصومین در
 در هر صفت حضار و موجب اتفاق تمام علماء و ملکان این که در
 خیر صفا و حسن و اولی نظر بشر خواهی کل شیعیان اختیار
 بین البین یا اولی البصائر عین العین یا ذوی الانظار
 بین البین انتم الاعوان لعنوا البیان فی الاسرار
 عین العین انتم الاعیان لعنوا البیان فی الافوار
 بینکم العزیز بین البسائر فاحکموا بیننا بغیر النار
 عینکم بالتبیر عین العین منیر و اعییننا بغیر النار
 انظروا فی نظارة العینین لری خود عیننا النظائر
 ابصر و فی بصارة العینین لری من عملنا الحضائر
 نظر العقل فی سررتکم اولم تنظروا الی الانظار
 بصر العدل فی بصیرتکم اولم تبصروا الی الابصار
 کیف کان البصیرة الاغیر لیس الاغیر منظر فی الدار
 کیف کان النصیرة الاغیر لیس الاغیر منظر فی الدار غیر و تار
 منظر العقل فطره الانس نطقه ناطق خیر البشار

مطالب

مشرق العدل طلعة الاخبار . قوله صادق بحق الجار
 طلعة العقل مطلع اليضا . لعدة العدل منبع الانوار
 عقله عاقل عن الاستزار . عدله عادل عن الانوار
 منظر العدل فطر النجيب . عقله ناظر الى الافكار
 محضر العقل خلقه الناطق . عدله حاضر لدى الاذكار
 منظر الناظر من قول الحق . كل من قاله لدى الاخبار
 منصر الناصر من قبل الخير . كل من اظهر على الانصار
 ناظر والنظر الى اما قال . هو خير الكلام للاخبار
 قال لا تنظر الى الفرق . هو حسن النظام للابرار
 طالب الحق . قوله قابل بالاستظهار
 ذاهب الخير نال فضل الخير . فعله نال الاستحضار
 مطلب الخير كان خير الكل . خيره ظاهر على الاخبار
 مذهب الشكر كان شر الكل . شره حاضر لدى الاشرار
 كان للعقل اختيار الخير . قادرا على الاستعداد
 كان للجهل اعتبار الشر . جارا على الاستعداد
 للعدل والمفضل خير الغير . غفورا في ذمات الانوار
 للظلم والجور غير الخير . جرم في خيانت الاطوار
 آدم الخير غاية العالم . قبل فاعل هو المختار
 عالم السلم راية الادم . عاقل عادل هو النظار
 نقطة ناظر في الذات . شاهد العدل بان الاظهار
 قوله صادق لما في الذات . راسد العقل في الاظهار

من جلال العباد

من جلال المسائل المتبلى . جامع للنفاذ في الاشار
 فرق حق الدلائل القصوى . رافع للنفاذ في الاحراز
 اعدل الخلق اعقل الانسا . مرشد في المرد في الاستفسار
 وجوه نور واثق اندبودة . اعدل العقل اساتيد علماء ابرار
 درامداد اهل تحقيق عمد اصول مابل من صل احمد عباد
 خواه بدت وخواه بزبان كوي هر بار . كه اوست بجهان سالار
 ارشاد علم بصين بمدد برهان عقل ناصر در مقام استنباط
 وجوه سزا تواند بود كه افضل الكل ساند صفا اخبار
 در ارشاد اهل توفيق فريد فصول دلائل ملك ايسر حيدر اراد
 خواه بقلب خواه ببيان هر انوار . كه اوست سلطان ممالك
 امداد حكم بين برصد ميزان عدل حاضر در حسن نظام استنباط
 ان قاعد و قاي هر انوار . ان قائم حياي كوي بار
 ان قانون خلاصه الاخلاص . ان مبدع عطاي خير انار

نام شاهره خاتمه خلاصه الاخلاص
 در نظام حسن اداي موفو
 معبود و قاي در ماه
 رحمة الرحمن

هذا كتاب

کس کے لئے

هنا كتاب اعراس

بسم الله الرحمن الرحيم
لحمه صلیح صلح
جمعه صلیح صلح

سپاس خوش شانس مر خدای کسان را که مالک ملک
اہل عقل و امان را بنور غیر مضای صلح حال اہل حیا را
کہ در صلح نظام امور دین و دنیا برای حق عبادت حساس است
و در و خیر سسر منی وال رہنمای اردو کہ کمال کمال
اہل عقل و احسان را بہر شمع قرای صلیح بال اہل دل و فادہ خوا
کہ در صلیح توام امور ملک و عسکری خیر اطاعت شایع
ابا بعد اس نند کہ سر مر بندہ خوار اس نند کہ سر مر بندہ
جو بندہ خیر کل مر دل کبار کو بندہ مدح کل جواب
بقدر وسع و طاف ہموار در خدمت علما و فضلاء خیر احمد
در تحصیل علوم دین و دنیای بسیار و سر بال و صلح علم
احسن کہ کمالی است بسیار بعد کہ از فیض علم اعلا خاتم
بعلماء خیر امر رسید بہت در روح بحرا سر از بسیل مر
بھی متابعت انہ اطہار و بصدر وسع و طاف غفا
الحمد

در خدمت حکما و عقلا خیر مر حیدر کرار در تحصیل علوم ملک
بجست خیر شید بہت سرشار و ہمیزان عقل حکم مہر مصیبت
کرد بہت اعتبار بحکم کہ از فضل حکم اہل حاکم و صاحب کمال
خیر مر سسر بہت براوج مر انوار با دلیل اراغی و فادہ خوا
و احمہ کہ مر کہ کہ نفس خود مذکور بہت در کفار و کبردار
وال کہ کہ مر کہ کہ نفس خود مذکور بہت در انار و طوابع
بلکہ مر جہاد کرد بہت بیرون عقل مر انوار انہ اطہار
مراد شہر اطہار فضل و حکم معلم و بشو امان بودہ احسان
کفار و کبردار و سر جہاد کرد بہت بیرون عقل مر انوار انہ اطہار
مراد شہر احسان عقل و حکم معلم و مقتدر امان بودہ احسان
انار و فضل اطوار جہاد کمال ہمد کہ بہت بر حال اس
پیشی لیز رباعی حقیقت انار عثمانہ عالم دل شاد و منت
در اندر و جانی با و منت قوتی کہ خطا بود درین خود عقل
قوتی کہ صواب است اسباب چہ بندہ یقین انار است
از انار و طوار کہ غیر معصوم جائز انار خیر کفار است
و مہشہ ماد کہ در دست فادہ باشد کہ نفس در کمال
بہت شہید کہ در خدمت و کمال کمال اسرار کمال کمال

عقل از انوار
حکم از انوار
بجست خیر شید
کرد بہت اعتبار
خیر مر سسر بہت
و احمہ کہ مر کہ
وال کہ کہ مر کہ
بلکہ مر جہاد کرد
مراد شہر اطہار
کفار و کبردار
مراد شہر احسان
انار و فضل اطوار
پیشی لیز رباعی
در اندر و جانی
قوتی کہ صواب است
از انار و طوار
و مہشہ ماد کہ
بہت شہید کہ

از هستانان سخن را شنیده عرض نموده بود و خدمت خداست
اعلم اعلی در کار و ظاهر ایشان فرموده بودند که خوب است
هر دو سیوی خوب بنویسد بدت افکار و ازین خبر خیر از چشم
که خداست و اعلم بخیر نموده اند که فقیر در معرفت از حکم اصول
برایه و بکار فروع را از برای خیر خواهی مصلحت و صلاح امر اعظم
که شاید بهیچ وجه پیشین گوی تواند نمود در کار چنانکه حق است
در واقع ظاهر شود بخوبی که برای هیچ کی از جهت حق علیقدر در علم و عمل
و مسائل ضروری در مسکن تابعیت اند اطهار باطل نشود در مناسبت
و قول هیچ کی از معتمد علی معیار در حکم و امام و دلائل و کلامی است
اجله اختیار حاصل گردد در منازعه اذکار تا باشد که حق را در قدرت
عزت براری ضایع نشود و ازین بر دانیهای مردم هموار و دهر را هموار
عزت و اعتبار و عزت بخاری مشاع گردد از سهیل انکارهای مردم بسیار
که ظاهر اعظم عظیم باشد بطاقرای محمدی اکابر و مس احمد مختار
بل بران عقل تمام عیار بخشیم پس از خصوصاً در پایه سیر سلطه
پادشاهی شیعیه عالیله اعلی مقدار و تقاضای جبر باشد اصنام احوال
معتمدین و خاطر ملک امیر حمید که از بد میزان عدل نظام بسیار
حکام و هم ستیاز خصوصاً در سایه دیر مدت اقوای ادخواه و فرجه
اعلی معیار

اعلی معیار که ظاهر از منزه نشد فایق آمدن بر علما کبار بر دین
گفتار در غرور و عزت و اعتبار بسبب حفظ عبارت و اقوال غیر معصوم
برای سند جدال در اختصار بلکه منکر آن باشد که فایق این مردم
حقیقت دار بنظر آیات و احادیث و بران عقل تمام عیار
بر کسی که معارض حق واقع و ایمانی باشد و تصنیف حواله هر نماید
بمحققان و دعوی و پندار پس بنا برین در آن کم مقدار فقیه
بفضاعت و عزت استقامت بقدر وسع و طاق و صدری و
متوجه گردید بسوی اهل اسسده شوار از وی آیات احادیث
حکام بران عمل جوهر کار و حق میزان عدل نکرد از بدون انکس
کنند کتب فقهارا بهیست نظار و بغیر آنکه بدو طلبه صحف علما را
بر دولت انضار پس ادا کرد آنچه بغیر ناظر قاضی سر سید در ظاهر
انوار و بجا آورد آنچه بدو در خاطر فائز شد که در باطن اسرار
بیان و بر مانی که مناسبت روح کسار بغیر آنکه در حق برادر
از روی کار و ذکر فرمایا ازین اوراق پریشان ساخت نمودار
و بقانون میزان که ملایم یافت در خیر کرد از بغیر آنکه سبق از بر خواند
در کوی یار فکر عیار از در سابق پریشان برد از خیر
که بعد از آنکه ملاحظه فرمایند مردم اوله الابصار اکام نام شریفان

در حق کس از اهل عدل و انصاف آنرا نمی نمایند اعتبار و الا بنده را
 معذور دارند در حق کسی که خیر کل را دوست دارد و به خیر استیوار
 هر چند نیاید به پیش بریدار ایشان لطف کامل معبود و پروردگار
 هر را بخیر خواهی که یکدیگر است کند باید از حق محمد و آل الهام
 از برای خیر خواهی دولت کبرای پادشاهی و جمعی به سپاه ملک است
 امانی رسکای سیمان باد که ظل اعلای آن شهنشاه خیر بادشان
 رود کار جهان بنا بر کزیده عدل و احسان کردگار که او نیست سرور
 سلطان اعلی با تاج زرخیزش حکم عالم گیر و در قدرت پروردگار
 و دوست با در معالمت اقوی چرخ سراج رخ تو حیدری اعلی
 بنور حضرت افریدگار که با دوست سرمد کامل ممالک و اعیان
 ال حکم احمد مختار و دوست خیر و عادل مساکد عدل و احسان
 هر چه جای چیده کار از دوست رواج دهند و فضل علم اعلی خاتم نبیا
 بمن بعد از آنکه اظهار ولایت سراج فروزنده عدل حکم اقوامی
 بظا و عت اجده اخیا **ساجده** از زانوش علم اعلی بی رود
 هر ششم حکم اقوامی علی بن عثمان علم اصناف و علم سرور انانی
 حکم اقوی عدل در دود و شمشیر افضال بنده شمس عالم پرور
 آقا محمد سرور که زنده از رخ و پیر شود کشتی خورشید از دل و سرور
 سلطان م

شمس سیمان

علم اعلی و انصاف آنرا نمی نمایند اعتبار و الا بنده را
 معذور دارند در حق کسی که خیر کل را دوست دارد و به خیر استیوار
 هر چند نیاید به پیش بریدار ایشان لطف کامل معبود و پروردگار
 هر را بخیر خواهی که یکدیگر است کند باید از حق محمد و آل الهام
 از برای خیر خواهی دولت کبرای پادشاهی و جمعی به سپاه ملک است
 امانی رسکای سیمان باد که ظل اعلای آن شهنشاه خیر بادشان
 رود کار جهان بنا بر کزیده عدل و احسان کردگار که او نیست سرور
 سلطان اعلی با تاج زرخیزش حکم عالم گیر و در قدرت پروردگار
 و دوست با در معالمت اقوی چرخ سراج رخ تو حیدری اعلی
 بنور حضرت افریدگار که با دوست سرمد کامل ممالک و اعیان
 ال حکم احمد مختار و دوست خیر و عادل مساکد عدل و احسان
 هر چه جای چیده کار از دوست رواج دهند و فضل علم اعلی خاتم نبیا
 بمن بعد از آنکه اظهار ولایت سراج فروزنده عدل حکم اقوامی
 بظا و عت اجده اخیا **ساجده** از زانوش علم اعلی بی رود
 هر ششم حکم اقوامی علی بن عثمان علم اصناف و علم سرور انانی
 حکم اقوی عدل در دود و شمشیر افضال بنده شمس عالم پرور
 آقا محمد سرور که زنده از رخ و پیر شود کشتی خورشید از دل و سرور
 سلطان م

این دهان دهان ۹۶
 در سر و دهان دهان ۹۶
 این دهان دهان ۹۶
 در سر و دهان دهان ۹۶

سلطان ختم است چرخ رطل اعلی کشتی خاتم عدل سیمان
 داد عدل از جبهه شمس را نیز ان کشتی معراج فرشته عدل
 آدم از تیر غنچه جاده و کشت خضر عقل از لطف راسخ و صبور
 لذت عمر به جان از دم جا کشتی خورشید کشت مهر روح بخشش
 جان عالم بایست از عمر و بار خضر زنده که از سر کرد عدل
 بحر با پای عدلش خضر راه زنده که از سر کرد عدل
 چرخ خورشید ریش ریش ال عباد اس معانی علم اعلی را در در
 معنای توحید با شریعت نورانی عدل شاهی حکم اقوی را در در
 علم اعلی به در ادب و نظام حکم اقوی بعبود یافت قوام
 شد چشم جهان بنور عدلش که دیده به در و در شمس
 پس لازم است ذکر خاتمه حکم عدل از دهنده اعتدال از
 اندر سر شد کامل برگزیده معبود و پروردگار و صفات کامل
 خیر و عادل غور سینه سجود افریدگار که مسفا شده است
 اسرار از قوانین حکم شمس احمد مختار بی امداد رواج معصوم
 دست فاضل که استخرج افکار از بر این صفات طاهر
 بغیر از اشراف الراج شمس اجده اخیار ادام الله طه الامام

ای که یافت باو شتی در تو ختم کیوان درستان تو بماند
 مهر کنیز عدل تو بر حصه خاتم کردید عقل کل و سلطان
 پادشاه عدل تو سر نامی اعتدال سر تا سر عقل سران
 شهباز در در عقل اسیران عالم نام عقل سلمان
 شناس از وح حکمت عدل حکیم شاه آدم ز جام مهرش چشید نام
 اس عقل حکمت بعالم بود حکیم این عدل اجل بود آدم بود حکیم
 اس حضرت که بود بعد مکه خلق از ترس که نمیداد حق در حق
 در آتش که چرخ کوکب آورد نیل از خورشید در قیام بود حکیم
 سر چشمه حارس و جان زهرش بر دل ز مهر خنده عادل حکیم
 بر دل که جان فدایش کند بخور از عمر جا نهد ای مرشد کامل بود حکیم
 بخشد بل حیات باقیش ز مهر در جام ز نیکم مهرش بود حکیم
 نوش در جام که کوثر شراب خضر کرد حکیم در دنیا کس حکیم
 شازنده عدل تو عالم از دست کرد در در حق بود حکیم
 در در که تو بعد معبود میگفت خیل ملک نعمت عظمی شوم حکیم
 افکار طوف کعبه معبود میگفت از هر کام که کشند حکیم
 شاهر که شاه داد و تراشید از شکم که در حکیم

این کلام را در حق تعالی
 این کلام را در حق تعالی
 این کلام را در حق تعالی

بند

بند و بعد ذات تو ز بحر طغیان بخش بعقل تو شور و خرم
 ذات برای عدل صراطی به یقیم میزان اعتدال صفا تو
 در بند بند با هم بود عبادت دار است سلام بند که سلام
 عدل ترا حوازه آمد مقام است بر عرش اعتدالی برآمد ترا مقام
 سروران قامت عدل قیام کرد بخرام سر و سر که و سر حکیم
 حق عبادت تو بود تحفه عباد باید تمام رست عدل تو تمام
 بر کند عدل و عقل تو زالی تمام در خدمت تو عبادت تو تمام
 مهر جمال عدل تو لیس خاتم نور جلالت تو رساند حق تمام
 مهر کمال عقل تو تعمیر آدم است ختم عدالت تو نماید کلام
 عدالت عدل عدل ایمان انبیا عقل تو اعداد بر اصف تمام
 عقل دوزر عظمی شیشه جم که بوده که عدل کند رعد تمام
 شایسته عین عقل دوزر عمر عدل اصف حکیم عدل سلمان تمام
 یک جیس را دیده چنان بود کوه عین شیشه هر عدل تمام
 یک حق طلب که مطلق دال حق است کاف خاسر حق بود تمام
 ذات تو شمع رایت عدل است تاج زرب بر سر از خاتم تمام
 اس آیتی ز رایت عدل حق عالم ز رایت این کلام در آیت تمام

این کلام را در حق تعالی
 این کلام را در حق تعالی
 این کلام را در حق تعالی

جمع عباد انبیاء و حکم را عیان فرموده است سرای خیر اطاعت
اول ملاذ ابرار و ایک نغیر برای جماعت طاهره باطنی و عباد
امانت بار غایت نموده پس مجبور در درگاه و ابواب استیلا
سرای جماعت صوری و معنوی قدا و عقدا دیانت دار
هدایت فرموده پس در آن درگاه **اسرار دل جمیع محکم کن**
یک جماعت و غیر از آن جماعتی که جماعت دیگر از ادله که تا اعلی
نفس از بار نامشده که بندگی استغی و از بار نامشده که بندگی
خیرین بنده باشد درگاه که اس عباد و فضل نظر آدم گوید
در صراط مستقیم افتاده راه را که شهادت علی عزم مردم میانه بود
در دایره نعم عظمای اصل حاصل است اس کل طاعت بر بند دانای بود
در جهان نعمت رسوائی طاعت حاصل است اس ضلال محضیت باز در دنیا
نعمت حاصل از نعم نقص حاصل است خیر نهایی در جای که شریعت بود
بنده کان همیشه بر روی قیام است اس جماعت را در صورت بر مع بود
خیر و شر حسن و مع و عدل عقل و در عباد طاعت و نقصان مقایسه
هر قدر طاعت بندگی با فی عینیک خیر آدم بقدر طاعت کیتا بود
هم جهان در دل و جان مهر دار هر که با نیت نیت خدای او بالا بود
هر شد

هر که شکر کار و شکر خود در ضلالت پرتو مهر محبت جبهه صفا بود
در کار معرفت هر هستی با جماعت است شهادت که در کار
حسنت و بخوبی رستگاری کند هر که در یک خوشنای شکر عباد
در حقیقت سینه است از سخن خیر خیر از شر و اعلی بهتر از ادله بود
میرسد آخر بخور دل و لای هر که پنجه ال عباد هر جهان آرا بود
در میان خوبی بد میزبان بر کمال فرق نور و ظلمت از سر همه صفا بود
کی بی آید بجای خوبی از انار است دشمنی پیش کجای دوستی میا بود
حسنت دارد حسن از غیر خوبتر قبح بد باشد که او با دشمنی میا بود
حسرت و قبح کل شیء میوه انداخته است صدق بران بر اید کذب با دعوی بود
آدمی در صفت فطرت بر تقصیر عباد لازم قدرت بر بهیسه های پهل بود
خوب را کی می تواند کشف بد چون عاقلان دانند هر سودی با سودا بود
هر که خوبه می شناسد میکند خیر بر کرین حسن از اشرار بود
در میان حسن و اشرار کزنی است خیر خواهیها برای کل بر از بد بود
استی آدم حسن از هر شیء چو چیتا است اوست در یک ذات کیتا می چو چیتا بود
اگر در عین کار اعلای غایت بود فوق و بالا باشد فوق هر بالا بود
غایر فضل کمال است و غیره است غایت کل کار عزیز می کیتا بود

در عبادت بندگان سجده در آرد خدا طاعت عبد امانت با ایا
در اطاعت بندگان سجده در عالم طاعت مردمان دار کار بود
در کل طاعت مردان نمایند خدا جمیع اصحاب جمیع تبعه الصبی
عبد الصبی عید قربان بود در حقیقت اجتماع چهار داران بر سر شایان بود
بند کار بند که بند در بند عید فصل و قوت به بند نیر تا بود
علم و حکم خاتم و خاتم بند عید علم دین اعلی بود و حکم حق تعالی
اختیار هر که در کمال قدرت قدرت قدرت در طول اینها بود
شاه بران می سران عدل ملک مقتدر بند در بهایی بود
ظفر آدم برای خلق عالم شاه بند کای اعدال اصل در اینها بود
معن کوه بود هر نطفه پاک از حیا سجده بر آتش ربیلا علی بود
چون شجر از حیات آید نم شود در سجده در که مسجد و همتا بود
سر چون از سجده بر دارد در راز در قیام قامتش سر و روان
چون ملک بالینش و چون ملک در راز در صیام و حج بد و دل روان
صدور نفسش شایسته قرآن معنی عقلش نفیس ملک و حق بود
در دیای وجود او هر یکتا بود کوه جان لطیفش در دل در با بود
لعل کوه با نطفه افشاند در کوهش از آواز آتش اصفه آید با بود
چشم بر علم

چون بجزم آرد عمل در طاعت مجرب و خوش سفت علم تقیست غنیمت بود
چون بجزم آرد اعلی در حضرت سجده حکم حکم سینه که کسی بود بود
آن که جمیع تقاضا و اسکن در تقاضا صلح کرد از هر طرف از آن در میان
سینه چون صفا کرد در هر حال هر چون همه که لایق سینه
مفتی صبح بال خوابان یار
بر سینه صفا و شفا دیده عدل مینای اهل صدق و تقوا
در عین انصاف روشن چون چشم بیدار در عین تقوا
سینه عدل انامی اهل مهر و وفا بحق حکم سپهر ملک و عباد
چون جان مشایر که آیات و جوب نماز جمعه عید اهل عباد
در زمان وجود مبارک خاتم انبیا صلی الله علیه و آله در کل سوره
عظیمه عظیم که در قرآن است نمایان است چهره منیر ضیاء راجع
انوار در آیات لزوم نیاز لغه اطاعت اهل جمال عدل و
در اولان سجده متبرک خاتم اوصیا صلوات الله علیه و آله از آنکه
لمعه کبری که در این است از خزان است چهره شمع قرآنی
بحر اسرار که همچون که ناز و نوسه در واقع حیا و عفت کمال اطاعت
عالم امکان است که در محبت باطنه ذاتش در جمیع نموده است
سجده و پروردگار در حقیقت اسرار همچنین نماز جمعه در واقع عباد

بر هر عادل عاقل و امانت بار با جمیع شرائط و در حق موانع بیکار
 و پیاپی صغری پیش معلوم شد در حق توفیق اذکار و اما پس
 پس باید که چنین نذر و عذر رسانید بود در حق موانع از بار
 که کار اطاعت میسر و سلطان پروردگار اظهار حسن سلطان
 واجب اطاعت که در حق عیان بر اعلای غایت حکم مطایفه
 که فوق و اکل متعلق نمیباشد اصل در محال ظهور و اظهار
 و اظهار حسن سلطان مطلق در حق عیان غایت حکم و در اصل
 بر هر مختصر مطلق حق عادل عاقل و امانت بار چه در حق اطاعت
 واجب اطاعت که حسن غایت حکم مطایفه ظاهر بود و در حق
 اکبریت از سلطان اجر اطاعت که حسن غایت حکم مطایفه
 ظاهر نشود در برادر الاصل و محکوم شد حکم مطایفه
 از ادوات و موارد اجتناب که خارج جمیع حکم عبادت میبود
 و در کار پس در حق کار و فضل کفایت و حکم عبادت میبود
 و اجتناب بر هر اصل اعتقالاتی دار با جمیع شرائط و موانع
 بحکم حکم و امانت از پس خارج جمیع و اجتناب بر هر اصل اعتقالاتی
 با جمیع شرائط و موانع حکم و امانت دار و موانع صغری میبود
 در حق شیعیه افکار و اما پیاپی بری پس باید که چنین نشود
 در حق

اینها از موانع است که در حق موانع
 و اینها از موانع است که در حق موانع

اینها اعتاده دارد

العلم و فضیله علی کل مسلم و ان الله یحب العباد و ظاهر حکم
 دین و مصلحت متوابع بر آنکه عدل متعلق عبادت مکرر است و رسول خدا
 اندر هر مایه اسرار علی عمل عالم علم از ابرضا اعطاء و چه
 حکم مکرر است و آنکه در حق مکرر است و علم مکرر است و مکرر است
 رسول الهی و اجله با ما صاحب میزان عدل آدم حکم سر از حق انقیاد
 بر مایه بعد مکرر ظاهر شد بر مایه مکرر باشد در عالم علم و در حق
 مانند شیعیه که اگر باشد هر علم که در حق مکرر است و مکرر است
 و اعم بعینه که در حق مکرر است و علم مکرر است و مکرر است
 در راه طلب حکم مکرر است و مکرر است و مکرر است
 تا بود علم غیر مکرر است و مکرر است و مکرر است
 عاقل و چه مکرر است و مکرر است و مکرر است
 بر تمام مصلحت مکرر است و مکرر است و مکرر است
 صلاح نظام امور در مکرر است و مکرر است و مکرر است
 که لازم است که تمام موانع در مکرر است و مکرر است
 در دفع فساد نام ظالمین و مکرر است و مکرر است
 از برکت جمع تفاوت ظالمین و مکرر است و مکرر است
 از عدل و صلاح در احوال مکرر است و مکرر است
 مکرر است و مکرر است و مکرر است
 مکرر است و مکرر است و مکرر است
 مکرر است و مکرر است و مکرر است

در حقیقت است که این مجسمه را جمیع اشیاء و اشیاء عبادت نما می کنند
 عالم این است که در جمیع ظاهر و باطن و کائنات و کائنات
 در شرف نور انوار چه سحر و جلال و پروردگار که در عین خود
 واجد الاطاعت است برای خیر منافع و سعادت و در حقیقت است که
 در فایده هر یک است بخواند و حسن الطوار و محبوب و معبود
 که بر این نهایت جمال معبود است و احوال عبادت و سزای
 عابدان در شرف نور انوار و در نهایت جلال عبادت و کمال
 کثرت و عزیز فایده هر یک است که در حقیقت است که
 در حقیقت است که این مجسمه را جمیع اشیاء و اشیاء عبادت نما می کنند
 این است که در جمیع ظاهر و باطن و کائنات و کائنات
 جمع آورده است و حکم جمیع آن کرده است در ذرات این عالم
 آن است که آن عالم باطنه و حق که در قوس نظام که در عین
 زنده اعضا سحر و نور آینه برای گوشت و عروق و عروق و عروق
 و اطاعت سحر و سلطان از هر روز و هر وقت نور سحر آینه می آیند
 در امتداد بقدر عاقل امانت باز بکار قدرت و جلال
 برهادره بند اعتدال طاعت پروردگار برای ظهور و جلال

میسوزد و در کار و احوال نهایت جمال معبود است که در عین خود
 در شرف نور انوار و در نهایت جلال عبادت و کمال
 که آن جمیع اشیاء و اشیاء عبادت نما می کنند
 جمیع آورده است و حکم جمیع آن کرده است در ذرات این عالم
 که در جمیع ظاهر و باطن و کائنات و کائنات
 بود و برای آینه سزای بیک جلال عبادت در حضور حضور و جلال
 و عباد در حضور و جلال و در نهایت جلال عبادت و کمال
 افتد بعد از احوال و احوال و احوال و احوال و احوال و احوال
 اعتبار عبادت پروردگار سزای حضور و جلال عبادت و کمال
 که ختم کلام تمام وجود موجود است عالم حسی و باطنی و در ظهور و جلال
 رسیده است و هر یک از اشیاء و اشیاء عبادت نما می کنند
 عالم معنی صورتی و ملکوتی و معنی عالم عبادت و جلال عبادت و کمال
 روز جمعه که عید محمد است صلاه الله علیه و آله بکار رسیده است و جلال
 در سوره اسرار و سوره اسرار و سوره اسرار و سوره اسرار
 که نماز نویسد که احوال و احوال و احوال و احوال و احوال و احوال
 و حکم احوال و سوره سلطان پروردگار و احوال و احوال و احوال
 جامع شرافت و رفیع توان بکار قدرت و جلال عبادت و کمال

در حقیقت است که این مجسمه را جمیع اشیاء و اشیاء عبادت نما می کنند
 عالم این است که در جمیع ظاهر و باطن و کائنات و کائنات
 در شرف نور انوار چه سحر و جلال و پروردگار که در عین خود
 واجد الاطاعت است برای خیر منافع و سعادت و در حقیقت است که
 در فایده هر یک است بخواند و حسن الطوار و محبوب و معبود
 که بر این نهایت جمال معبود است و احوال عبادت و سزای
 عابدان در شرف نور انوار و در نهایت جلال عبادت و کمال
 کثرت و عزیز فایده هر یک است که در حقیقت است که
 در حقیقت است که این مجسمه را جمیع اشیاء و اشیاء عبادت نما می کنند
 این است که در جمیع ظاهر و باطن و کائنات و کائنات
 جمع آورده است و حکم جمیع آن کرده است در ذرات این عالم
 آن است که آن عالم باطنه و حق که در قوس نظام که در عین
 زنده اعضا سحر و نور آینه برای گوشت و عروق و عروق و عروق
 و اطاعت سحر و سلطان از هر روز و هر وقت نور سحر آینه می آیند
 در امتداد بقدر عاقل امانت باز بکار قدرت و جلال
 برهادره بند اعتدال طاعت پروردگار برای ظهور و جلال

بر هر عادل عاقل دانت بار جمیع شرائط و دفع موانع موانع و اختیارات
و بیان صغری بیشتر معلوم شد در صغری توضیح از کار و زمان بیان
پس نام که چنین برده و هر چه رسانید بود در خدمت عیسی از بار
که کار اطا عیسی و سلطان بود در کار اطا عیسی و سلطان
واجب الاطاعت که در عین غنا بر اعلای غایت کار عیسی و سلطان
که فوق و احکام متعقل نمیتواند شد از حد و ماکه ظهور و اظہار
و اظہار حسن طاعت و طاعت حقیقه در عین غایت کار و اظہار
بر هر متعقل حقیقه عادل عاقل دانت بار جمیع شرائط و دفع موانع موانع و اختیارات
که حسن کار و سلطان و اطا عیسی و سلطان ظاهر شود و در اطمینان
اکثر است از سلطان و اطا عیسی و سلطان که حسن کار و سلطان
ظاهر شود و در اطمینان و اطا عیسی و سلطان و ماکه ماکه ماکه
از زبان موانع و اختیارات که کار عیسی و سلطان و ماکه ماکه
پروردگار است از غیر کثرت و فضل کردار و ماکه ماکه
معبود جمیع پروردگار و اطا عیسی و سلطان بر هر عادل عاقل دانت
با جمیع شرائط و دفع موانع موانع و اختیارات کار عیسی و سلطان
بر هر عادل عاقل دانت دار جمیع شرائط و دفع موانع موانع و اختیارات
و اقدار و بیان صغری بیشتر معلوم شد در صغری توضیح از کار و زمان بیان
و امان

در بیان صغری بیشتر معلوم شد در صغری توضیح از کار و زمان بیان

و امان بیان بر سر ساید که چنین بیشتر معلوم شد در صغری توضیح از کار و زمان بیان
اختیار که کار عیسی و سلطان بود در کار اطا عیسی و سلطان
معبود و اطا عیسی و سلطان و اطا عیسی و سلطان و اطا عیسی و سلطان
که در عین غنا بر اعلای غایت کار عیسی و سلطان
واجب الاطاعت که در عین غنا بر اعلای غایت کار عیسی و سلطان
که فوق و احکام متعقل نمیتواند شد از حد و ماکه ظهور و اظہار
و اظہار حسن طاعت و طاعت حقیقه در عین غایت کار و اظہار
بر هر متعقل حقیقه عادل عاقل دانت بار جمیع شرائط و دفع موانع موانع و اختیارات
که حسن کار و سلطان و اطا عیسی و سلطان ظاهر شود و در اطمینان
اکثر است از سلطان و اطا عیسی و سلطان که حسن کار و سلطان
ظاهر شود و در اطمینان و اطا عیسی و سلطان و ماکه ماکه ماکه
از زبان موانع و اختیارات که کار عیسی و سلطان و ماکه ماکه
پروردگار است از غیر کثرت و فضل کردار و ماکه ماکه
معبود جمیع پروردگار و اطا عیسی و سلطان بر هر عادل عاقل دانت
با جمیع شرائط و دفع موانع موانع و اختیارات کار عیسی و سلطان
بر هر عادل عاقل دانت دار جمیع شرائط و دفع موانع موانع و اختیارات
و اقدار و بیان صغری بیشتر معلوم شد در صغری توضیح از کار و زمان بیان
و امان

در بیان صغری بیشتر معلوم شد در صغری توضیح از کار و زمان بیان

و خدای الافراده بقصد خود نماند بر روی ریا و اولاد الافراده
 که خدای ریا که بقصد خود نماند بر روی ریا و اولاد الافراده
 با غیر حق و عباد و معبود و آدم و کار و کشت و ریا و اولاد الافراده
 خدا نماند بر روی ریا که بقصد خود نماند بر روی ریا و اولاد الافراده
 اطاعت خدا و نماند بر روی ریا که بقصد خود نماند بر روی ریا و اولاد الافراده
 که کفر عیان نمود که حور و اهل حور و عباد است که کار
 چنانکه الافراده که کفر مشهور است از اخبار و ادوات
 رعایت ریا و اخبار ظاهر است بر عیان مومنان برادر که
 نماز جمعه و نماز ظهر هر دو قیام یافته است از امام علیه السلام در زمان
 امام حسن و حضرت زید علیه السلام از کتب معتبره ظاهر است که
 در میان شیعیان اخبار که هر دو صد و بیست و یک است از امام
 در زمان امام حسن و حضرت زید علیه السلام از کتب معتبره ظاهر است که
 این دو نفر حضور داشتند علیه السلام که هر یک از دو نفر که مصلحت در آن
 بوده است از آن نموده اند و یکدیگر را یار و منقول است که از امام
 نماز جمعه بوقوع آمده است باذن امام علیه السلام که شرط جمعه در آن
 غیر متفق بوده است در خبر امام و فضل از طوار که نماز جمعه را ایجا
 آورده است بنیابت امام علیه السلام که کار دارد و صد و چهار ظاهر

و ظاهر احدی شیعیان نیستند پس در بابی که در میان شیعیان است
 که بنیابت امام نیستند بود در خبر کثرت و فضل از طوار که نماز جمعه را ایجا
 آورده است بنیابت امام علیه السلام که کار دارد و صد و چهار ظاهر
 از شیعیان اخبار و احوال و احادیث صحیح دارد شده است در بابی که
 نماز جمعه با شرط و طبعه و محال است بسیار بدون تصریح بغير و در جمعه
 اخبار بسیار از حقیقت است و می شود از مجموع این امور در جمعه
 باب نماز جمعه که بدل نماز ظهر است که نماز جمعه و اخبار
 که شرط و طبعه در و حقوق و حکم بر آن عقول و هر کار و نماز جمعه
 که شرط و طبعه در و حقوق و حکم بر آن عدل و انکار دارد که اصل
 متفق علیه ثابت بر آن امام عیار که هر دو معراج است که معصوم
 داخل است از این اجماع حکم بر آن عقول و حکم که هر شرط و طبعه
 موجود است بعد از شرط و طبعه دوم است بعد از شرط و طبعه اول و الافراده
 و هر حکم که جمعه است قائم حکم معصوم انقش نموده است از امام
 اول الافراده و در هر باب که حکم بر خلاف اصل و حکم است بر آن
 که کفر حکم معصوم است و هر یک از این دو زمان غیبت امام علیه السلام که از
 صحیح متفق است بر آن بنیابت قائم حکم است و دعا و دعوی و دعوی
 تخیر و در وقت از بنیابت بغير از شیعیان اخبار و ظاهر است
 بر آن امام عیار و همچنین دعوی و در آن صحیح برای بنیابت

و ظاهر احدی شیعیان نیستند پس در بابی که در میان شیعیان است
 که بنیابت امام نیستند بود در خبر کثرت و فضل از طوار که نماز جمعه را ایجا
 آورده است بنیابت امام علیه السلام که کار دارد و صد و چهار ظاهر

و بر این علم مقینه نایب که در این باب است و این علم که
رای قطعی باشد و مستند آن در این قطعی را که در هر سبب و بی نیست
عقل محض و عقل نظری و انظار و محاسن و فضیله و علم که شرط نماز جمعه را
در خود نیافتد و نظریه غالب را در حق انکار خواهد از جهل و خواه از
از اخبار معتبره یا از خبر را و از حدیثی که در حدیث معتبره و خود در عقل که از
بنی بقیه است و اختیار که پیش از انقضای آن جایز نیست و برای بی
عقل نیست و آنست که در حکم خطایه یا در حکم که کسی بی علم و بین آن که
نایب که در حق ایشان باطل است و حق قدر از هر که توانست و بی علم
که در قول قطعی را که در هر سبب و بی نیست و در علم محض و علم که در اول اخبار
و مستند آن بود که معنی قول ایشان آن که هر که نماز جمعه و از هر سبب
جمع از اخبار و سوا این است در این دیار یا نماز جمعه نیست و هر که
از اخبار و عدای این در همان دیار و الا لازم می آید که حکم که از خبر
علم مقینه هر انوار و در حق آن حکم مقینه هر انوار و هر که در حق آن حکم
که پیش از لازم می آید که حکم را اجتماع مقینه از هر که در حق آن حکم
که هر که از او باشد یا که کسی که در واقع مقوله این باشد و تا بقیه
ایش در روایه نباشد در واقع مقوله این باشد و تا بقیه
بر و در هر سبب و بی محال است و در هر سبب و بی محال است و در هر سبب و بی
لازم می آید که هر که حکم که در سبب و بی محال است و در هر سبب و بی
در حق مقوله را که انبیا که در حکم مقینه هر که در میان مقوله ای از آن

سودم از آن

و در این باب است و این علم که در این باب است و این علم که
رای قطعی باشد و مستند آن در این قطعی را که در هر سبب و بی نیست
عقل محض و عقل نظری و انظار و محاسن و فضیله و علم که شرط نماز جمعه را
در خود نیافتد و نظریه غالب را در حق انکار خواهد از جهل و خواه از
از اخبار معتبره یا از خبر را و از حدیثی که در حدیث معتبره و خود در عقل که از
بنی بقیه است و اختیار که پیش از انقضای آن جایز نیست و برای بی
عقل نیست و آنست که در حکم خطایه یا در حکم که کسی بی علم و بین آن که
نایب که در حق ایشان باطل است و حق قدر از هر که توانست و بی علم
که در قول قطعی را که در هر سبب و بی نیست و در علم محض و علم که در اول اخبار
و مستند آن بود که معنی قول ایشان آن که هر که نماز جمعه و از هر سبب
جمع از اخبار و سوا این است در این دیار یا نماز جمعه نیست و هر که
از اخبار و عدای این در همان دیار و الا لازم می آید که حکم که از خبر
علم مقینه هر انوار و در حق آن حکم مقینه هر انوار و هر که در حق آن حکم
که پیش از لازم می آید که حکم را اجتماع مقینه از هر که در حق آن حکم
که هر که از او باشد یا که کسی که در واقع مقوله این باشد و تا بقیه
ایش در روایه نباشد در واقع مقوله این باشد و تا بقیه
بر و در هر سبب و بی محال است و در هر سبب و بی محال است و در هر سبب و بی
لازم می آید که هر که حکم که در سبب و بی محال است و در هر سبب و بی
در حق مقوله را که انبیا که در حکم مقینه هر که در میان مقوله ای از آن

پس لازم می آید که هر که در حق آن حکم مقینه هر انوار و در حق آن حکم
رای قطعی باشد و مستند آن در این قطعی را که در هر سبب و بی نیست
عقل محض و عقل نظری و انظار و محاسن و فضیله و علم که شرط نماز جمعه را
در خود نیافتد و نظریه غالب را در حق انکار خواهد از جهل و خواه از
از اخبار معتبره یا از خبر را و از حدیثی که در حدیث معتبره و خود در عقل که از
بنی بقیه است و اختیار که پیش از انقضای آن جایز نیست و برای بی
عقل نیست و آنست که در حکم خطایه یا در حکم که کسی بی علم و بین آن که
نایب که در حق ایشان باطل است و حق قدر از هر که توانست و بی علم
که در قول قطعی را که در هر سبب و بی نیست و در علم محض و علم که در اول اخبار
و مستند آن بود که معنی قول ایشان آن که هر که نماز جمعه و از هر سبب
جمع از اخبار و سوا این است در این دیار یا نماز جمعه نیست و هر که
از اخبار و عدای این در همان دیار و الا لازم می آید که حکم که از خبر
علم مقینه هر انوار و در حق آن حکم مقینه هر انوار و هر که در حق آن حکم
که پیش از لازم می آید که حکم را اجتماع مقینه از هر که در حق آن حکم
که هر که از او باشد یا که کسی که در واقع مقوله این باشد و تا بقیه
ایش در روایه نباشد در واقع مقوله این باشد و تا بقیه
بر و در هر سبب و بی محال است و در هر سبب و بی محال است و در هر سبب و بی
لازم می آید که هر که حکم که در سبب و بی محال است و در هر سبب و بی
در حق مقوله را که انبیا که در حکم مقینه هر که در میان مقوله ای از آن

پس تمام مرتب صلح و اعمال مومنان برار و تمام مناصب حکم و اعمال
درین چهار پایه است **الف** تقصیف اوقاف بعلیه دار **ب** رسانیدن اعدا
از هر کس که علم امور دینی در دایره مدار عمل محض است در چهار
اعتقاد و واجبات و اعتقاد و انقیاد و محاسن و وسع و طاعت و کمال
بعقد قدرت احسان و حکم امور ملک و نایه قرار عدل و حسن و کمال
سلطنت و امارت و حکومت و کمال برسی و طاعت و کمال
بعقد حکم و اعدا از پس سجد و سلطان و ورود کمال که در عین اعلای قیامت
کمال عدالت و میزان عدل عالم را بر چهار حد اعتدال رسانند و کمال
پایدار و در سه مرتبه عالم امکان کمال در دست فرموده است در چهار
در حسن نظام بر این اطمینان تمام شایسته قوت و اضطرار و معبود
افزودگار که بر اوج انقباضی نهاده چهار حد است بر این فضیلت
بر چهار حد اعمال رسانده است **ا** سوار **د** در سه مرتبه عالم امکان
در دست فرموده است در پند هارده امام علیه السلام برای عباد
تمام احیای بکار قدرت اختیار چنانکه از قاصد کمال عدل و کمال
بر حواله قرار و از نهات کمال فصل تزیین فرموده است بر خیریت
که بنده لکانه آفریدگار در هر دو قطر قطر بطنه پاک فایده است از این
راست کشش دار عالم مقدار که هر کس است از خاک و آتش و هوا و نیر
پس در سه مرتبه اذن اعتدال اول مزاج حد است بر زمین و در هر دو
ثابت قدم کرد و در تالیقه حد است و تمام سودا را می طوق

در این چهار پایه است
الف تقصیف اوقاف
ب رسانیدن اعدا
ج از هر کس که علم امور دینی
د اعتقاد و واجبات

توت نقش معنی و متحرک توام اجزا و صفات به جلوه صورت و محسوس
تمام عباد که مانع بشر از تزیین ذات بر هر یک کمال تزیین و مقدار کمال
در اید چنانچه احوال و در هر یک خانه کعبه عالم با ستم را و در هر یک از اعدا
نمانه مزاج نبات با کمال غذا و شرب بود که معذب برای استعداد نشود و نما
در آمده و هر یک کمال آید در نمودن بقدر مقدار از هر یک شرب و سیرین شرب و در
تالیقه و نبات در تمام شود بر این توفیق نفس نهاده و توفیق و توفیق
بسر به جلوه صورت نبات خاصیت تمام عیار که مانع بشر از عباد
ذات بر هر یک حیوانیت عیال مقدار بسجود ادای حق خداست و در هر یک
در اید جلوه شجر و در هر یک خانه کعبه عالم با ستم را و در هر یک از اعدا
اعتدال لکانه مزاج حیوان بر نفس را بر سجود و کمال غذا و شرب در هر یک
معذب برای استعداد استوار سر و کمال تزیین و سیرین شرب و در هر یک از اعدا
در آمده و حرکت کمال در نمودن تزیین عیار از هر یک شرب و سیرین شرب و در هر یک
تالیقه حیوانیت در تمام شود برای توفیق و توفیق و توفیق و توفیق
و باطنه جسمانی در مانده انوار بسر به جلوه صورت حیوانیت و در هر یک از اعدا
که مانع بشر از قبول تزیین ذات بر هر یک کمال تزیین و مقدار کمال
و فای حق عز و مقصود در اید چنانچه طیار و در بقعه خانه کعبه عیار
با ستم ظاهر و در مرتبه اعلی اعتدال بر اوج مزاج است بر نفس سیر از کمال

توت نقش معنی
تمام عباد که مانع
در اید چنانچه احوال
نمانه مزاج نبات
در آمده و هر یک کمال
تالیقه و نبات در تمام
بسر به جلوه صورت
ذات بر هر یک حیوانیت
در اید جلوه شجر
اعتدال لکانه مزاج
معذب برای استعداد
در آمده و حرکت کمال
تالیقه حیوانیت در تمام
و باطنه جسمانی در مانده
که مانع بشر از قبول
و فای حق عز و مقصود
با ستم ظاهر و در مرتبه

واکل غدا و شربش که معده را ایستاده است و سر و دست
 ملک یا بماند که در علو و بصره از آن جهت که
 در دن و پشت و کمر و تالاب و سینه و تمام شود برای
 نهاده و عمل از غایت و قوای حاضر و غایب و روانه و رابنده
 پس با حلول صورت و غایت تمام عیار که مشتمل بر تمام
 مرایه است و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله
 خداوند یکتا و یگانه است و مانع نباشد از قبول توبه
 صفت بقدر قابلیت و مرایه که این امر را بقدر بقایم شایسته
 معبود را بدین چرخ و در بقدر خانه کعبه و خاتم باستان
 پس از مبدای هر حق و بقدر قابلیت صفای مزاج و بهای هر صفت
 و سنای اعضای کبار فایده دارد و از آن است بر حق و قابل
 انوار و سالی که اسرار چنانکه نقش ناطقه است در عالم مشایخ
 نفس و فکر و توحید و ناطقه این شخص معلوم کرد و او هم بدو برای
 و شکر معانی و غیره صنایع اسرار بقدر کمال و در کمال
 و عقل ناطق از عالم کمال و اسطر عقل و فکر و ناطقه و عقل
 و جسم و روح و سزای عقل و جبر و متصفی کمال و کمال و کمال
 و قانع آثار و کمال و ناطقه و کمال و کمال و کمال و کمال

و اینها

قدر و اختیار و توفیق و قدرت و طهارت آثار در ذات این
 و استعداد استعداد و استعداد و استعداد و استعداد و استعداد
 این نطفه خدای الاطهار و حق و قول و قول و قول و قول و قول
 در میان هر کعبه و دل جانفراش و در از هر کعبه و دل جانفراش
 توأم اعتدال و از آنکه هر چه حشر حیوانی در زلال صفای
 این در کعبه و درای رحمت و توفیق و توفیق و توفیق و توفیق
 که در هر از دین و از تشریف و کمال و کمال و کمال و کمال
 و در میان آدمی که از طهر و صبر و کمال و کمال و کمال و کمال
 و بر معارج است که از عقل و میوه و عقل و کمال و کمال و کمال
 و علم البقیه و غیره و کمال و کمال و کمال و کمال و کمال
 خدا را عالم و کمال و کمال و کمال و کمال و کمال و کمال
 بسیار از آنکه از کمال و کمال و کمال و کمال و کمال و کمال
 نمود از هر چه کمال و کمال و کمال و کمال و کمال و کمال
 بدو در هر کمال و کمال و کمال و کمال و کمال و کمال
 چه الطاف و کمال و کمال و کمال و کمال و کمال و کمال
 همه اعتدال است و در هر کمال و کمال و کمال و کمال و کمال
 و قصد و کمال و کمال و کمال و کمال و کمال و کمال

و اینها

این که منقول است از کلام محترم حضرت امیر مصلوات الله علیه
 کلامی است که با و نامی از او معانی فروع مخلوق و مصنوع
 این که آنکه در ظرف ادراک عقل میکند و دست بدو حد
 در حصار و هر محدوده محاط و هر محاط و هر محاط و هر محاط
 و هر محاط و الی این بر خالق پس از آن تضاد و واقع و علم بدیده
 عقل نام خدای الانظار پس از آن صفا کار حکم که در ظرف ادراک
 محصور است در حصار و وجهی است که در کمال وجود و هر
 و الی این بر خالق و از سبب جمیع صفا کار حکم که در ظرف ادراک
 بنور علم و قدر نظر و ادراک عقل و هر چه در ظرف ادراک عقل
 و وجود که بقای یافته شدن بیشتر معنوی است میان که مخلوق و واقع
 و وجه خالق در ظرف ادراک عقل خدای الانظار و بیشتر که نظر است
 که مخلوق در واقع و هر که خالق در واقع حقیقت از حیث و هر که در ظرف
 ادراک عقل یافته است عبارت و از برای تحت حکم عقل است
 و کون و هستی جمیع است که خالق و مجاز است که مخلوق که بهر است
 که ذات که هر که نیست تواند داشت و جمیع که ذات است
 بودن و حقیقتی را دارد و بیکتر از و ذات که کاهی نیستی تواند داشت
 البته بودن و هستی حقیقتی را نمیتواند داشت تا بهر از بلکه اطلاق
 بودن و هستی بر و محاط است که معنی وجود و یافته شدن بر و اطلاق
 در واقع و هر که

واقع که از این
 سخن ظاهر است
 و هر چه با حصار
 در واقع و هر که

در واقع طریقه از کار و عین است حقیقت غیر معنای که ابدی از این
 سر حقیقت است از و وجه محدوده معنای در ظرف ادراک و الی این
 چنانکه عکس در آینه ماه دال است بر هر خویشیه عذار و لفظ است
 موضوع است از برای عین است حقیقتی باز از وجهی است حقیقتی که از
 این معنوم ماه عذار موضوع است از برای عین غیر معلوم هر انوار
 تا محاط بر علم بان غیر سبب فهم این چه از برای صحت احکام در اعلام
 و اخبار که اگر فرض کنیم که لفظ معنای محدوده باز از ذات حقیقتی
 تا محدوده و در حصار که در برابر آن شیخ قطع نظر از این وجه که در ظرف
 ادراک گشته است با حصار لازم آمد که در ظرف ادراک معلوم است و منزه
 از تشبیه در برابر لفظ اسما و واقع شده بر خوب و خواص و در واقع
 محاط است بصفا و تجزیه از انوار لغات غیر وضع الایمان چنانکه
 مروی است از حضرت امام جعفر صادق علیه السلام که فرمود ما یسم
 الله بیشتر من الله و الله یقتضی ما لولما و الاسم غیر المعنی و معنی الله
 غیر المعنی و معنی الله و المعنی الله و المعنی الله و المعنی الله و المعنی الله
 عبد الله غیر و معنی الله غیر و المعنی الله غیر و المعنی الله غیر و المعنی الله غیر
 فکر علت زنده فکر است و چون اسما فلو کان اول المعنی لکان لفظ الله
 منها و الله و الله معنای علیه بنده و الاسما و کلمات غیره یا اسم غیر
 اسم لفظی و اما اسم لفظی و الی این و الی این و الی این و الی این و الی این

در واقع و هر که
 در واقع و هر که
 در واقع و هر که

جمع صفا خیر آثار و عین کمال بقدر اعلای غایت کمال عین کمال
از حسن و جلال و کبریا که در ذاتش کمال صفا و کمال
نمی تواند از اعلای غایت کمال مهر انوار که فوق بی کمال
نمی تواند شد بر فضل اقدار چنانکه در مشرق عین غایت کمال
جبریده و عین کمال هر کمال فضل است از کمال بی کمال که در ذات
سپهر تابش که معبود حق قائم و معبود حق است عین کمال
و کائنات تابست همیشه در عین و ادع کمال هر کمال که در کمال
بر اعلای غایت کمال صفا مهر انوار حکم رشید عین کمال و جبر
در توحید که چون ذرات خورشید در دست کبریا عین کمال
آدم شیار و مجوس به قدس عزرائیل سید در تخت کمال
کمال است در دنده مهر عین کمال پیای مردم پیدار بر عین کمال
میدانند که خدای کمال واجب است که عادل بشمارد از کمال
میزان مرتب اعتدال ذات عین کمال که در ذات کمال
اعمال صفا آدم در خیر آثار و اطوار که در فضل کمال و کمال
در خیر اختیار و لطیف نهایت عطا فرماید در جود کمال
و واجب است که بشمار عین کمال خاتم انبیا صاحب علم و کمال
ادای که نعمت عظمی است در خوان عین کمال بر آفتاب انوار صفا معبود
کردگار و واجب است که بشمار صاحب و معبود صفا معبود

در کمال عین کمال
در کمال عین کمال
در کمال عین کمال
در کمال عین کمال

حکم اقلی و اعلی جلال با یازده و حتی دیگر که در کمال عین کمال
سزای دقایق خیر و نیت اطاعت معبود در دیار و در کمال
معید حسن خلق و مطیع در در کار و حسن حاصل و عید معبود از کمال
بعد از فنا که در کمال و کمال که در کمال و کمال که در کمال
در کمال که در کمال و کمال که در کمال و کمال که در کمال
که در کمال که در کمال و کمال که در کمال و کمال که در کمال
در اقصای نهایت کمال که در کمال و کمال که در کمال
عین کمال که در کمال و کمال که در کمال و کمال که در کمال
جاء کمال که در کمال و کمال که در کمال و کمال که در کمال
بالله که در کمال و کمال که در کمال و کمال که در کمال
بسم تعالی که در کمال و کمال که در کمال و کمال که در کمال
عبد معبود در در کار که در کمال و کمال که در کمال
در حجاز و بند اعتدال نموده است توار و بر کمال و کمال که در کمال
حکایت که ای طاعت معبود از کمال که در کمال و کمال که در کمال
در حجاز و بند اعتدال فرموده است پدیدار بر کمال و کمال که در کمال
آدم که در کمال و کمال که در کمال و کمال که در کمال
مأمور از کمال و کمال که در کمال و کمال که در کمال

در کمال عین کمال
در کمال عین کمال
در کمال عین کمال
در کمال عین کمال

و درستی که او عند دل عقول بسیار بسیار عاقل و کار در کار
 خویش که او را در مینا به مقصود خود معاینات کرد و کار بسیار
 خیر علم و عمل بعد طاف بر کار و بسیار بسیار عاقل و بسیار
 در حق و کفر و حق و کفر که او را کار میفرماید بصیرت و حجت بسیار
 آفرید کار و سزای علم و اهل بصیرت و طاعت و در کار که در دنیا
 امانت بخدا عند ال احسان و بحسب طاعت و عمل بسیار بسیار
 اختیار و این نظر کمتر خیر عباد و کسورت که از خدا ادا
 نقصان عاقل که شسته اند و نفس خود را از خواست خود بهای و لذت
 در جات علیا بهر کار عقل و حجت و حجت که در دانه که در دانه که در دانه
 باشد که در قدر قیمت این محبت که برای امانت را میباید اندر نظام
 خیر گفتار و کردار از بس که عاقل اند و خیر دنیا و آخرت بخیر آید
 و فضل اطوار در هر نظام حسی و قبحی مقدس است که در دانه که در دانه
 حاصل که حیف که اکثر عباد و خیر بسیار نظام و جلال اند و در حق
 و بندگان خدا که قدر فضل این را با خیر بسیار اند و در امانت
 بمعصیت او میشوند خیر است کار و کمتر عباد و کسورت بسیار
 عادل و عاقل اند و در حق خود و بندگان خدا که در فضل این امانت
 خوب میداند و در امانت داری بطاعت خدا میگردند و مایه دار

پس از این کیلیمه عرض امانت معبود پروردگار ظاهر و کمال است
 حقیقت تمام مراتب عالم که هر دو منطوق است بعد از این حقیقت
 در حقیقت بسیار از و از این سر مایه فرض دایمت حاضر کرد و در نظام
 انوار که حقیقت تمام مراتب ادم که بر و محتوی است و حقیقت
 دارد خواه حقیقت در شریعت نور انوار و معلوم شد که حجت که
 در دانه ایمان داخل اند بحجت و اطاعت ائمه اطهار و اهل بیت
 عدل است که این نزد خیر و ناهیه ابرار و ائمه اند و حقیقت
 که هرگاه آثار ظلم و جهل ایشان را عارض شود بحسب نزد امانت
 ناهموار است زیرا که اصل عدالت بیرون نمی رود بلکه اصل عدل خود
 باقی خواهند بود و از آن جهت ائمه اطهار و ائمه احکام عدل است
 جاری نمیشود و مادام که بازگشت نکرده باشند از ان آثار و حجت
 خلاف اصل است و حجت بیینه و برهان که مایه نیست و اندیشه بخیر عباد
 و محکوم شد که جماعتی که از دانه خارج اند بعد از اوت و اضا عاقل
 اصل در این ظلم است که ایشانند و فرقه ناهیه از دانه و بسیار
 که هرگاه آثار عدل و عمل ایشان را عارض کرد بحسب نزد امانت
 ایشان را از اصل عدالت بیرون نمی آورد بلکه بر اصل ظلم خود باقی خواهند بود
 از کثرت عدالت و امانت که از اخبار و احکام عدل و اهل بیت می شود

ما دام که بازگشت نکرده باشند از آن آثار و ثبوت خدا در ایشان
محسوس نبیند و بدان که خدا و همسرش ثابت منسوب و محسوسند
و ظاهر است که اهل علم و جهل از غیر شیعه غالبه عقیده دارند بر این
اهل عقل و عقل و غیر شیعه غالبه میباشند از هر چه خدا و خدا
به زنهار پس واجب است که بزرگان دین امان در جمع و جمع
نکند که گوشه بردار و با طاعت آن اظهار در امان عقل و
در غیر محبت بهر لای که میجویند هم هموار محبت اجتهاد
تا اهل عقل و عقل از غیر شیعه غالبه ابرار هم متفق که کفر و کفر
بر اهل علم و جهل از غیر فرقه ناجیه خیار در جمع و جمع
از برای اصلاح نظام امور دین پس احمد مختار که اگر ایشان
در پیست حال که میباشند حکم و هم و خیال ناموار لازم
فنا در نظام کار امور ملک حبیب در کار پس در امانت
معبود و در کار و شایسته حکم بر آن عقل خود را که اظهار
کار خدا را در میان اهل علم و اهل کار در نظام امور دینی از آن
اعتقاد و اجتهاد و اعتقاد و انقیاد اهل روزگار و در کار
امانت مسجود آفریدگار ثابت شد بخیر آن عدل و انصاف و اجتهاد
کار خدا را در هر حکم و امار امور ملک از هر چه خدا و خدا و خدا
اهل در بار

اهل در بار که هر کس از متکفیر که در واقع دارد بخود او رسول
و ائمه اظهار با اعتقاد ثابت را نسخ و عمل با جابه انبیا
و سع و طاعت برین قرار البتة داخل است بی محرم در دایره
امان برین مدار که چه نباشد شب در خاطر منزل افکار
قانون ترتیب بعد ما بر بیان بزرگان دکار در اصل معجز
و رسول و ائمه بی محسوس در اصل فطرت هر مولود در هر
حو دایره خیر بر کار که باید همه با بقوه دارد که از آن در هر
از دین مولود امانت با بر سطح شرایط دایره از در وضع مواضع
پس بخیر که بخود او رسول و ائمه هر که در اصل خلق است
دارد اقرار و بر جوهر نفس و روح حکمت عقل خود را در کار
چنانکه برین حقوق انکار دارند کفار بقیه داخل است
علم و عمل و ناسره حکم و امل در مرتبه از هر سبب امان فطرت
مومنان برار که بقابلیت و مخلوق کنند از حادث خود
بفعل خالق قدیم بنات بتصور نفس برار و بقابلیت
و منطوق کنند صفا حادث خود و احیای بمعلم با طریقه صایه علم

پس عالم البتة حادث است بحسب هر روزی که از ذات و لا اله الا الله که در وجود
 محتاج فاعلیت در ذات امار و هر چه موجودی محتاج فاعلیت
 در ذات و امار البتة حادث است بحسب هر روزی که از ذات و لا اله الا الله
 سوّم علم و حکم که در وجودی که قدرت مختص به او است که حکم
 با دایمی و عباد و معبود و در دکار که اگر بنده فاعلی مختار باشد
 فاعلی مختار و در ذات معبود و نباشد قدرت بر امار لازم که عباد
 که خدا در نباشد بر اقدار و در شان بنده خدا نباشد بر خاسته و
 بر خاسته بر خاسته و خاسته بر خاسته و عباد و معبود و در دکار که
 تکلیف بر امار خواهد بود و برای دایمی علم و امار و حکم و امار
 و حصر ای توان بر امار و حصر ای عقاب مختار و حاکم که بر امار
 که بنده در یک حال از نشانه است و حصر ای عقاب مختار و حاکم که بر امار
 بر خاسته بر خاسته و عباد و معبود و در دکار که حصر ای عقاب مختار
 قدرت بر طفره و امار و عباد و معبود که هر کدام را که خواهد که از
 بکار قدرت مختص به او است که هر طرفی را که اختیار مختص به او است
 عدل و فضل که کار لازم آید که محبت و مفضل باشد و برای مختص به او
 در دنیا و آخرت بفضیل و لطیف و در دکار و اگر طرفی را که اختیار مختص به او است
 بقیع اختیار علم و جهل و ستمکار لازم آید که محبت و مفضل باشد و برای مختص به او
 و حصر ای شریب در دنیا و آخرت بعد از فقر خداوند کار و حصر ای شریب

در بیان صورت عالم
 بکار مختص به او است

در بیان صورت عالم
 بکار مختص به او است

در بیان صورت عالم
 بکار مختص به او است

چهارم علم و حکم که در وجودی که قدرت مختص به او است که حکم
 که اگر مختص به او است که قدرت مختص به او است که حکم
 نتواند دانست بنده عادل علم مختص به او است که دایمی در امار
 بعد و عدل و عقل فاعلی مختار و حصر ای عقاب مختار و حاکم که بر امار
 و حصر ای عقاب مختار و حصر ای عقاب مختار و حاکم که بر امار
 شریب و قبح است و حصر ای عقاب مختار و حصر ای عقاب مختار و حاکم که بر امار
 نتواند دانست بنده عادل علم مختص به او است که دایمی در امار
 و قدرت مختص به او است که هر طرفی را که اختیار مختص به او است
 خدا بر عباد و امار و عباد و معبود که هر کدام را که خواهد که از
 حصر ای عقاب مختار و حصر ای عقاب مختار و حاکم که بر امار
 و نشیندن و قبول نکردن و بر حکام اهل قوربان است و نشیندن
 و بر نظام اهل عدل و امار و عباد و معبود که هر کدام را که خواهد که از
 با بر مان نشیندن و نشیندن و نشیندن و نشیندن و نشیندن و نشیندن
 به بر مان نشیندن و نشیندن و نشیندن و نشیندن و نشیندن و نشیندن
 و حکم و هم و انکه شریب و حصر ای عقاب مختار و حصر ای عقاب مختار و حاکم که بر امار
 و حصر ای عقاب مختار و حصر ای عقاب مختار و حاکم که بر امار
 و حصر ای عقاب مختار و حصر ای عقاب مختار و حاکم که بر امار

در بیان صورت عالم
 بکار مختص به او است

در بیان صورت عالم
 بکار مختص به او است

در بیان صورت عالم
 بکار مختص به او است

در بیان صورت عالم
 بکار مختص به او است

بیده عقل تمام مردم اوله الابصار و حکم عدل تمام مردم خدای الانظار
 و حال آنکه اینها همه میدانند هر بنده عادل عاقل و سبب است
 و اینها را همه مستوانند هر بنده عالم عالم خبر دارد که معصوم است
 قابل عرض تمام معلوما و معموک و محکومات و مامولات بالذات
 در واقع امکان ندارد و بطور آنکه در بعضی بعضی محسوسات چنانکه یافته
 و هر قدر عرض تمام معلوما و معموک و محکومات و مامولات ممکن است
 بالذات و الا لازم آنکه که ممکن و واجب شد یا بیش بالذات و امکان
 بیده عقل تمام مردم بسیار فاعله و ایا اوله الابصار و حکم عدل
 که در حکمت و وحدت وجود عالم است در واقع امکان آن کمتر از آنکه
 که اگر وجود عالم قابل کثرت غیر متناهی است واحد نباشد در واقع
 و وحدت انوار لازم هر آنکه که نتوانند دانست بنده و وحدت
 چنانکه بنده متعذر خورشید یار که باشد حقیقت بسیار واقع
 و شریک بسیار کاشف انوار که هستی حقیقت خالق فاعل وحدت
 خداست یقین و احد است در واقع حقیقت وحدت که در کمال و حال آنکه
 یقین میداند که هستی حقیقتی خالق فاعل عالم و موجود واحد است
 افراد آدم یک است در عین وحدت بر اعلای عایت کار کیمیا که قول و
 اکمل متعقل نشود در هیچ حال تجلی انظار که بر فرض تعدد وجود قابل انظار
 در هر مورد

اینها را همه مستوانند
 اینها را همه مستوانند
 اینها را همه مستوانند

من حیث الوجود و مبیانیت خوار تعدد بالذات و الا انظار لازم است
 عباد ایا الله تعدد فاعل بالذات من حیث الوجود و مبیانیت من حیث الوجود
 بالذات و الا انظار از حیث وجوب مبیانیت جهات تاثیر فاعل بالذات
 در قوای مبیانیت بالذات و استیفاء که در در و واجب است
 بر اعلای عایت کار کیمیا که بر فرض آنکه پس واجب است
 خالق فاعل حقیقت که واحد حقیقت است بالذات از هیچ حیثیت مورد
 و وجود محکوم و واحد و هر قدر کثرت غیر متناهی است و بعد
 لا ممانعتی که بر اراده سر مدیه از عایت کار عظیم و محال در احصاء
 قادر مختار که وجود قابل صادر از فاعل واحد حقیقت در عین
 کار قدر و اختیار و صادر از فاعل واحد حقیقت واحد و هر آنکه
 قبول کثرت و امتیاز که صد در واحد حقیقت از واحد محال است
 عقل تمام اوله الابصار پس معلوم هر یک که از حقیقت اعلی
 خاتم انبیا معلوم میتوان شد بقیض احد و عتلا حقیقت است
 و فرعه عایت کار احد و عقل خاتم بغیر ان و انهم اظهار و غیر
 فرد ناجیه اخبار در هر یک علم و اعمال انموردن پس احمد مختار
 و محکوم شد بیک که از غیر حکم اقوای حاتم او صبا محکوم میتوان شد
 بحسب ارشاد و صلا حقیقت الال عیله و تفریق و تفریق محال و غیر

اینها را همه مستوانند
 اینها را همه مستوانند

حاتم دانشه در آن واجبه اخبار و خبر شیعه علیه ابرار در امور
 امور ملک و نیز حیدر کرد بنوعی که جمع تقاضای علما در حرم
 لازم آمد و در اوج و خلافتش آن لطیف برآمد تا حضور عقدا و علم
 مع که لازم نیاید بیکم بر آن عمل مهر انوار و بخوبی که در رفع
 حکما در حرم لازم آمد و در رفع اختلافش آن طبع در اینها نمود
 و تقی و ملک و مع که لازم نیاید بیکم بر آن عمل خیر انوار و بهر
 که جمع تقاضای علما و فضلا موجب عبادت در این حرم می باشد و در این
 عقدا ابرار و در رفع تقاضای حکما و عقدا موجب سیادت و کونیه
 در حرم لازم امور ملک و مع که لازم نیاید بیکم بر آن عمل خیر
 کمتر و نیکان خدا از غایت عبادت و این نیکان که در نیکان
 در این فقره و از خبر در این فکر است از روزگار که آیا حیدر
 که بسیار از علما و دانشمندان روزگار و فضلا و خردمندان
 هر دیار که وعداوت با یکدیگر میورزند که آرام و قرار در پیش
 بار و تضرع حاکم و مع که کوی جنبه بجا و خوش سوزا و دل
 بتایب و بی خصوص که یکدیگر میورزند چون بهر هزار و چهارم و آن
 بعجز از حرم و سوزی ندارند در حرم ای که که کشتن جنبه و حرام
 صاحب دانش در دیار و چهارم و آن جل جلاله بحداری هم خدای
 نیارند در حرم که که کشتن سوه باع دین ایمانند و بسیار

دليل غير ان العدد شهود العدا في غير الاسباب السيرة كان حدود العقل
طردوا غير الطرد من شرط مستقيم ذكر الاشياء على غير الكمال وحده على الوجه
على اقصا هي او الجمل اذ رعاها العبد هو الاقرب الى الله تعالى في غير الكمال
فكل من كان محض بلا بيان في الله لا يكون له حظ في عباد الله في غير الكمال
وكل واحد من حد في بعد العبد عن الله تعالى في غير الكمال في غير الكمال
جاء العبد من ان يخرج من العبد في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
صد الجمل في العبد في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
على الاحكام في العبد في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
صغار المعصية في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
تمام العبد في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
وكان في العبد في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
هو الطامع في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
له حكم الجمل في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
له في رايه في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
فيما هو وكما في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال

حسب
يد البصائر في الدين بانه من غير محسوس في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
واهل الحكمة في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
على اعلى عيون في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
لنا ميراث في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
وكان في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
كلام في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
اي في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
علماء في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
احسن از عالم اندام في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
ان في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
اعتدال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
رايت عدو في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
شأن في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
بند ما في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
اس في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال
شعير في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال في غير الكمال

انجا که بستان است چنانچه آفتاب در آنجا می‌تابد و در آنجا که بستان است
 اوست تا طوطی بنظر آدم آید و در آنجا که بستان است اوست تا طوطی بنظر آدم آید
 و بعد از آنکه این زره خاک بتوفیق معبود در درگاه مقام خیر طلب
 در آمد بخدمت علما خیر مت احمد محشر و بیاورد بر آنجا که
 حکام خیر مت صدر کار پس در مقام حسن کرنی با فاضل استاد
 که خدمت بر میان جان بست در اطاعت آن اظهاری برای آن
 فیض علم اعلای خاتم انبیا که بر سید مراد سید است و بیاورد
 بر سر آن که در آنجا که بستان است اوست تا طوطی بنظر آدم آید
 ارشد و اگر نظر حکمت در میان جان بست در محبت اهل بیت
 استفاده و وجه حکم توانی خاتم اوصیا که با و سید اراد رسیده است
 بکام پیش رویا رتبه جلیل با خلاص اختصاص در هر آنجا که بستان است
 تا بپذیر افاد است و اهل علم و فیه صلا در درگاه مقدس اهل الطهارت
 از فیض بحر علم که هر بار بپذیر گشتان روان گردید و در آنجا که بستان است
 و بپذیر افاد است و اگر در وقت حال الواح شمس اجداد خیار سرشته
 از وجه هر حکم که در آنجا که بستان است اوست تا طوطی بنظر آدم آید
 پس در مقام وجوب اظهار لمعه از هر حکم که بستان است اوست تا طوطی بنظر آدم آید
 نظر حقیقی الدنظار و در مقام لزوم احضار شمس از وجه هر حکم که بستان است
 لای

آل عبا چه کشت و در بصره و بلاد بصره که رستی رستان که در آنجا که بستان است
 اهل عمل و حیا موجب ظهور آید مهر توحید جهان است و بستان است
 و در آنجا که بستان است اوست تا طوطی بنظر آدم آید و در آنجا که بستان است
 نور خورشید در آنجا که بستان است اوست تا طوطی بنظر آدم آید و در آنجا که بستان است
 طلال آفتاب در آنجا که بستان است اوست تا طوطی بنظر آدم آید و در آنجا که بستان است
 چمن پوش نه بر تو نه را دیو که هر شربان آید و در آنجا که بستان است اوست تا طوطی بنظر آدم آید
 پس بعد از آنکه بر تو انوار محبت آن اظهاری ظهور ما از جهان زار بستان است
 و لمعه اسرار اطاعت اهل بیت که بستان است اوست تا طوطی بنظر آدم آید و در آنجا که بستان است
 جهر از عدول مومنین و علما خیر فرقه ناجیه برابر و بر خیز از خول هو
 و فضلاء خیر شیعه عالیه اخیار صحفه اجتهاد علم بقیر کلام
 عقل مهر انوار بهشتیاد مبارک ادا نمودند بفضل خدا بر آنجا که بستان است
 حاکم این بنده که مقداری به آنکه طالع کند و دست عاقلان در آنجا که بستان است
 خاک در کایش از خدام علما کبار و ذریعه اعتماد حکم سیرت از
 عدل خیر آثار با جازت مستر که عطا فرمودند بعد از سلسله سیرت
 بار این زره خاک را به آنکه بر آن شود و استعطا نماید این بنده عارف و نیاز
 از خدام فضلاء کبار تا محضر شرب برای ظهور حاکم فضا و کلام
 از عقل احتضار که معلوم شود قد جمیع شناسی هر یک از علما از نظر عدل

و ملائم با اهل اعتقاد حکم منزه خدایکه سبحانه فوق علوم و
 اشراق است بر همه اولی که قایم است ذات جامع از علوم و در
 در اجتهاد علم یقین که بایست که موافق بر جمیع حقایق علوم و در
 بقوا نیز حکم یقین و تم بعد از ذکر شده است بحکم منزه که بعد از آنکه
 ذات قابل اجتهاد علم یقین صاحب مطالع شود و یکسایه
 در مراتب علوم دین تر قیاس مضاعف شود و در تالی از ذرات
 و تالی بقضای متوفی در علم یقین و الا ان اخذ تلك العلم
 اشاره است بحکم منزه که بعد از آنکه ذات فاعل در غیر اجتهاد علم یقین
 صاحب سنده لال شود و بصفا کامل در حصول اعتقاد حکم منزه لازم
 که اخذ جمیع از علم که ضرورت در اجتهاد علم یقین در حقیقت
 صیغه منتهای جمیع باشد پس که با قضای کامل و متمم
 میرسد بتسلیم معبود در علم و افعال دین یقین و اعلای محقق متمم
 می باشد بنوعی سجد در حکم و اما که در علم یقین از این افاد آفتاب علم
 در علم یقین و مضار افاد آفتاب اکر در حکم منزه باید دارد
 مقدس است معصومین و ارشاد و الوام متمم اصل معلوم و سکون
 و سلام علیه جمیع و ظاهر است که تعدد و کثرت است علم یقین
 بقدری است که تیر شود و اضل و فروع مسائل دین بقدری که
 وجه و انحصار حکم منزه و ظاهر است و محمل در ضد و اکابر دین

و در
 و در

صورت خط سلطان الصلوات و سنده اکمل و القضا مولانا
 ادام الله علیه السلام بسم الله الرحمن الرحیم الحمد لله الذی
 اکرم العالم بالفضل و النعم علیهم بحکما و جعل العالم الکامل
 میرزا عابد الدین عماد الملتین بارعاً من العالین
 قارعا لیباب الیقین صادقاً باجی المبین و انبا
 علی و کلمه من ان بدین کتب الفقه الالهی الفقه محض
 محض خواهد بود در اهل علم یقین که اکر ام علم بقضای علم یقین
 با کثرت متخیر بشهادت ان اکر که عند الله انقید در کثرت
 و انعام علم یقین است به است بجلالت قدر متدین و غیر متدین
 دین خام التبتین بشهادت صراط الدین نعم علیه در هدایت
 و ان نعم صلی الله علیه و آله و سلم و کثر اجتهاد علم یقین که امام
 اسول و فروع مسائل دین به است لال بر بان عمل و عمل دیگر در امام
 نه به است لال اعظم سمیع و احکام فضول و حد و حد و حد و حد
 همه به است لال میرزا ان عدل و فضل و کمال نظام نه به است لال و کمال
 شین و بارعاً من العالمین به است لال و کمال نظام نه به است لال و کمال
 حکم مستفاد است از نور مهر علم یقین بارعاً من العالین

محمد صبا

صورت خط سلطان الامنا و سید القضاة ^{ادام الله} ^{فهم الدین}

بسم الله الرحمن الرحیم قد شتهر العلماء المحققون والمحققون
والمعاشرون من كمال الخلف الاشراف وغيرهم العلماء
والفضلاء والزهاد والأتقياء هو ان اللاح للاعز من الاعاد
في المرتبة العليا من الفضل والكمال والعلم والاجتهاد وانه
ممن ثنى عليه في المعاد والمجا بسلامة رجا اذ على ذلك
وكتب تراب اقدام المومنين في حجره طر في الجحيم
محمودا به بود بر اهل فضل و طرد من بين كمره علم
فضل و طرد من بين سیمان معلین از رعیت
صلوات الله وسلامه عليهم اجمعین شاره است
علم یقین و فضل اقتصاد حکم پس که رعیت در علم
علم من و اکتساب یقین باید مرمره علم و اقامه و اند
از اهل اجتهاد و علم یقین باید مرمره و سطر و اقامه و اند
از اهل اعتماد و مقصد من باید مرمره دنیا و اقامه و اند
از اهل انقیاد و تقلید من که هر علم می آموزند از اهل علم
که استند از اهل اعتقاد و علم یقین که علم اثنان است
بکلمه علم که است که در مرتبه اعلا و فوق ان که معتقد و
ادام الله

بسم الله الرحمن الرحیم

در واقع امکان یقین و چون مرتبه اجتهاد و علم یقین است
که در مرتبه اجتهاد و علم یقین است که در مرتبه اجتهاد و علم یقین است
خبرات و فاعلیت صفا اهل یقین در جوار اعلی و کسب راه

صورت خط سلطان النجاشی و سید الاصفیاء و اکمل العقیان
میرزا رفیع الله تقی بسم الله الرحمن الرحیم اما بعد حمد
رب العالمین و الصلوة علی سید المرسلین و آله الطیبین الطاهرین
برضام اهل صفا و اوقافین موقف رضا پوشیده و خواهد بود
که در من اودا و احوال پسند و علی البضا عراف صفت
جمیع فی السالمة مذکوره نیست و احسن و ذوق معصا حاکم
اجماله بنظر قاصد محاط کرده اکثر شریک بر و انیم طریق
و بموازین فکر سنجیده صاحب سحر لائق محقق بنظر
مسامح بلوغ لکیر سبل ابتدا و طالع نفعه ارضاء و
انه سمع و حکمت کتب فی عرش جهان المعظم
منجی خواهد بود در اهل کار اجتهاد که آنچه بحر خود بر ظهر در اعما
از برای جاز و خیر اجتهاد است و هر علم که در علم یقین است
در مرتبه فضل اقتصاد که که که بنظر کسب از ان محاط کرده و در
از مصفاة آخیزه و خلاصه که مصفاة غیر انکه و ادراک الشریع و هدیه

از برای جاز و خیر اجتهاد است

۱۲

[illegible]

سید آفرید مصافی مقدم

بسم الله الرحمن الرحيم

نقد ضابطه علی عظیم
نقش بیع و صلح

ادب کلام و حدیث و فرائد

الحمد لله

ادب بر آینه صاف از صفو دین پشای مردم پاشا
 چون مهر طبع جهان ملک عالم جانها روشن و هویدا
 و در کجینه قاف کشف سینه طایای ادم ناخدا
 چون مهر طبع جنای کلبه بروج بفاضا کش و هویدا
 که ادب اب تحقیق کنه ذات اصل تمام عالم بهتر منزل
 نقش بر می از قدر کمال علم اعلی که بر میز کین بدینضا
 عقل کل خاتم انبیاء و ادب تدقیق کنه صفات
 بنور عین حیات بخش رفیعی از بدر جمال حکم او ی که بر
 جبین رخ منور ضای عدل اجل خاتم اوصیاء چنانکه
 از سر آیه که نه عرض امانت خود ادب تمام نظام
 عالم پایین و بالا پیدا که بشع هدایت طاعت نامه
 هدی حق اعلی و ادنی از سر آن آیه دولت کبری در
 پست و از سر آیه عظیمه فرض یابنا بل هدی ادب
 نظام تمام کنه آدم شنوا و پناه هویدا که بر رخ تبارک
 احده علی خرد دنیا و عقبی از ان سر آیه نعم علی در سودا

که گفته حقیقت تمام عالم بر سه مرتبه هر گشت. و گفته حقیقت تمام
 آدم بر سه مرتبه جلوت. که اولش عالم سه عارف بجای
 که بر حد احتمال بنشیند که آن اعلی و اوسط و ادنی است و در هر
 چهار رکن در بند اعتدال رسد که آن اعلی و اعلی و ادنی و اوسط
 بر اول عالم جبر و بر میانیا علیا که بی داده و بی صورت بر حد
 اعلی است که در آن عالم قصد حق و کذب باطل از آثار عقل
 باجاست و کذب حق و قصد باطل از اطوار حمل بهر دو عالم
 ملکوتی مثالی و شکی که بی داده و با صورت بر سر تا که در
 عالم تصور و تفهم از آثار نفس با وفا و تشعیر و قیوم از اطوار
 و هم با حقا. سوم عالم حقایق جسطایا دنیا که با ماده و با صورت
 با برجا که در آن عالم اراده و احساس از آثار روح با صفا
 و حرکت و سکون از اطوار جسم با صفا. پس درین عالم مادیات
 که در حرکت و سکون بنشیند و قیام افشانی و در کون حیوان و نبات
 و موجود نباتی و جمادی و حیام ملک و طواغی که اطاعت تمام عالم بآنهاست
 که برای امر حضرت مسیح اشیا و تمام ممالک اطاعت کانه که
 در عالم اشیا

در عالم امکان معینا همه در آن اشیا و آن عباد آدم و
 و نبات که برای خود داشت معینا و عباد بجا معینا در میان مخلوقات
 قادر بر اختیار و احاطه فتن تمام آنها که در یک حال بر همه توانا
 که از عباد آدم او را معینه مخصوصه داده و در غیر آن وقت
 معینه فضا و جمیع آثار از عباد که یک کمال اعتدال در میان
 انسان همیست در حال نازمی باید که همه بفعل ربنا حق که
 و در هر که روا جنا که مصلی بعد از تکبیر الاحرار باید که
 صائم باشد تا وقت سلام که حال فراخ از آن طاعتهاست
 و مصدق معنی حق و مکذب معنی باطل باشد در هر یک از احکام
 که در حال قیام و رکوع و سجود بی ریا و متصور معینا کاتبه
 و متشعر معینا باشد بجای فهم که بقدر طاعت سر و قاف
 و در آن و ساجد باشد و وجود تمام که بخاطر طاعت سر و طایف
 در حال حرکت مستبدان رکوع و سجود بر حواله مرکز کعبه عالم
 نیمه شب شود که هشتاد و پنج از اسلام در هر رکعت که در هر یک
 روا و این عبادت که عبارت از مجموع افعال حلال و قایل از عباد

امانت خویش به پستی که جمع نموده اند را خداوند
 عبد جامع جمیع کائنات را که در اهل وجود مخلوق کار خدا
 یکبار و فیض امانت از امانت خود که دولت کبری است
 که بر این اهل کل عقل و حیا مشتمل بر دو مقدار و حیا
 مکرر الایمان یکی دایمیت طاعت اهل وفا که نعمت عظمی است و آن
 شیوه و کی حیات معصیت اهل جفا که نعمت قصوی است
 و آن پنهان شفا و نادر کنن ظواهر و کبریا
 با مهر و وفادوست خود و خدا که در مدد اهل حق و خدا مجتهد
 و اشفاق و خیر ساز بر خلق خدا تا اهل دین و حیا و خیر کار اند
 و عقل اندهدی و بتبعین ظالم جاہل پر جوهر و جفا دشمن خدا
 که در حد جهل و هوا ابدان و بجا و احراق و ادا از بغض و انا
 تابع اهل کین و ریا و شر خدا ظلم و جهل اجتهاد حق است
 عادل عاقل بقدرت میکند خیر اختیار ظالم جاہل محبت میکند
بهر کلام حق هر دو عالم نظم نظام کل مردم در نظم اوست
 ناظم هر نظام پر کاری است انسان را هر چه مردم بخوانند انسان

وجود همه خلق معبود است سجود همه بهر مسجود است
 وجود است مخلوق و خالق خدا سجود است منطوق اهل و خدا
 خلایق متبعین یک خالق اند اطاعت خلق از برای خدا
 حقانیت بخیرید یک موجد عباد اعباد از برای خدا
 وجود مخلوق اول و حید قدر و زینت مجمل مقصود
 خدا داد احسن قبول علم بعین آفرینش روحی که خوا
 بذات و نیست ممکن و مستحق که بالذات محتاج بر عین
 بود قابل افریدن و خدا عین هستی نفس حق
 کلید خزان بدست است طلسم دقایق با سم صفا
 صفاد در دل بند نور آورد سرفقر با نایح و بخش خدا
 رضا ما بدست قصدا داده سیاهی سیاهی مضمی و مضمی
 مضمی آن و یار و نشان در ریا رخ بر عالم بهر و وفات
 وفادین حق عدالت و عقل دل مهر آدم بهر حیا
 حیا خازن کج عقل است و حیا نور بخش دل و دیدها
 پیرهان عقل این و آن شد بمیزان عدل آدمی که است

سزای شیطان
 در حاکم

بود بر سر شمع جان باغ نور. جهان را فتاب رخس برضیا
 شد آنداد سر و قدش بر آینه دل. بخویشی بستی عدل را
 چو بارش هر دم از اعتدال. که در عدل است شرف و عیال
 سه چار است در هر تمام. که در ذات انسان معانی
 بود غایت عالم آدم بعد. صفات کمالش بفرمود
 خدا کند عالم با دم نمود. ز خلق جهان کان بر او عیال
 سه بند است در اعتدال. که در هر کی چار بند است
 در اول چهار بند و حال. که تصدیق کند عقل و حال
 دوم صورت و معنی هر شای. که با هم و هم نفوس فانی
 سوم چار بندی که ناماد. جاد و نیا و حیا و حیا
 ملک با قوت از انسان بود. که لولا که او نیا و نیا
 عبادت بخویشی انسان بود. که آن غایت فضل از نیا
 تمام اطاعت خویش بندگی است. بکار جهان بند از جای خالی
 در نهان سر عبادت بندید. که در حق هر بند شکر است
 قیام هر کرم و سجد و حیا. طواف تعقل و تقوا را

بود و دلش در حق و طول عمر. درین شکر واجب نعم فراموش
 شناسند احتیاج عید. که در هر احتیاج عید این است
 تغافل کند از احتیاج او حق. که غرضش دین فقر غنا
 غنی باشد از خلق محتاج حق. که کج قناعت بوی را نهان
 قناعت یانست که طاعت. دایان بطاعت و عصا
 ز طاعتی نعیم و ز عاصی عیم. بخویشی خیا نیا
 دایان ز هر عادل عاقل. که در ظلم و جهل خیا نیا
 کند صلح غیر خیر اختیار. قدرهای قدرش بقدر
 کند اخب غیر غیر اعتبار. که صورت دل و سنگ صفا
 دل غنچه کل ز لیل شکفت. چه صورت خوش آواز کو
 گلستان جهان خیر کل میگردد. درین باغ کل زلف کل
 دهد هوش کو بی برادرش. که ساز ز خیر زین نعم
 دل از سازان سخن جان بود. که آه جگر سوزان ساز غنا
 بود راست چون قامت می. مقامی که در چگاه نوا
 مقامات شد از این چگاه. که سر بنجه مهرال عبا

تمام مسائل درین بجهت
 بچنگ دل افتاده که بچنگ
 ز سر بجهت عشق با کافین
 بجز مسائل بیان الاصول
 دو عالم بود در جهان
 یکی علم اعلای خاتم بود
 یکی حکم اوقای خاتم بود
 فقیری که چون در خاک
 حفیری که چون قطره بحر
 شد اولیا خاتم ما بود
 می مهر بخشید حیات
 فرو بخشید سر چشمه حیات
 بفرستید چشمه آفتاب
 که درین بجهت آفتاب

روان

روان بپنا شد از مهر شاه
 شنا را بجان آورد مهر عدل
 جهان شد بعدل سلیمان
 سلمان بود شاه آل رسول
 بهرش بر آید جو بپنا خرد
 دول شاه بیک جام مهر علی
 می مهر کیف خدا می دهد
 دلی کو بود داغ مهر علی
 بهر سلیمان خاتم است
 محبت بود غایت معرفت
 بود عدل طاعت تعقل
 چو معبود را خوب نشاند
 همه بند هار اشنا شدند
 کشاید در ملک جان معرفت
 وفادار عباد است معبود

۸۰
 ۸۱
 ۸۲

ره اندر غیر خدا خوش را • خداد و شایسته خودیم
 بسیار دیکار خود را بد • ز بند خود آزاد گشتن
 شناختن خلق که در ذات • که خالق بذات از خلق جدا
 شناسد جو خود خلق را • که بالذات محتاج خود غنا
 بر ذی بذات غنی و جوی • در آید بحق در بی ماه را
 و خاتم و حاتم از علم حکم • طریق قوی و صراط هدایت
 بود حق ایمان در علم حکم • شفای که آن در دین را دوا
 بود فیض احسان در علم حکم • دوا که اهل دل را شفا
 بود علم حاتم به علم حکم • که آن علم اعلای و جبر خدا
 بود حکم حاتم در علم حکم • که آن حکم اقوی و خدا
 روش قرائن اعلای علم • مفاتیح سرچشمای غلیظ است
 شمس برای اقای حکم • مصابیح سرچشمای قوی
 بود فتح عالم بفتح حکم • که در منبع سینه تاب جیات
 بود صبح آدم بصبح حکم • که آن مطلع آفتاب کائنات
 مفاتیح غیب و ازل • مصابیح انوار ایمان فرا

عبد

علمای خورشید دین فایح است • الفهای انا مفتاح کواکب است
 حکمهای توحید حق لایح است • حکمهای انا عرصه صلا
 امانت عبدا آدم بود • دیانت عدل و احق
 صیانت اطاعات عالم بود • خیانت خلوات و ایمان لا ادا
 تمام مسائل در رأیت است • که بر دهر آن عدل سلطان
 نظام دلائل بر سن رأیت است • که در غور آن عقل سبحان
 روض مسائل که در دین است • بود بچ و نزار اصل ایمان
 شمس دلائل که بر مدعا • روان سنج میزان عدل و احق
 در اول شناختیم خود را بچ • که کینه همه خلق در ذات
 پس از خود شناسی خود را بچ • که آن ابتداء و مدعا
 بود کینه عالم را مکان وجود • که او قابل فیض است
 وجودش به علم است حیث وجود • بجای اساس همه اصلا
 نمودش خدا متشکل شی • که خود منشئ منشأها
 نمودش خدا مبداء کل شی • که خود مبدی مبداءها
 در اول خدا ساختن عقل • که دستکاه و دوا عالم است

که خدای تعالی را در این عالم
 که خدای تعالی را در این عالم
 که خدای تعالی را در این عالم
 که خدای تعالی را در این عالم

بود دال این وجه و در اول گفته که کند خدا معنی لفظها
 بود وجه مفهوم معلوم که معبود بر حق بود شنا
 محاذات وجه هر لفظ معنی معبود حق و در
 چه مصنوع را صانع می باشد برین معرفت کل فطرت
 دوم آنکه عالم همه حادث که کل را از ان یکقدم ابتدا
 وجود است یک ذات عالم قبولش را مکان بی انتها
 خدا ساخت بالقوه است بقدری که در قدرش می باشد
 خدا عین غایت بود در کل از ان فیض غایتش بر عالم
 ز فیض است یک ذات که او قابل فیض فاعل خدا
 چه بالذات محتاج قابل چه موصی که در دست قدرت
 کند بی نهایت در فعل که معلوم حق را چنان اقتضا
 دو عالم بنا ساخت از کوچه که در علم اندازه هر است
 چه در علم از ان قابل که چه مجموع که در خارج دو تا
 جو با فعل و بالقوه در دنیا بیک جعل هیئت این مرد و را
 بود قوت مکان و فعلش چه در قدرش این فعل و قوت است

عالم
 مبدء
 قابل
 محتاج
 که دال
 خالق

بدات از دنیا

بدات این دو تا کند هیئت است حقیقت بحق فاعل ذاتها
 عوالم کند خلق بی انتها چه فیض بد قدرش بی لا
 چه در ذات قدرش بر عجز وجودات مقدور بی انتها
 اراده بهر یک تعلی گرفت که دایم بخلق جدید است
 تعلی بکل علت تا ممتد که ذات خدا فاعل است
 تعلی با مر است بی انتها بدین وجه معلول بی انتها
 با مر است هر خلق را ابتدا همه ابتدا را خدا است
 ابتدا از ان هست معلول کن بحسن قبولی که هر ذات را
 بخود ان ممکن بیاید وجود که بالقوه در ذات مکان
 خروج از قوه او را بقا تمامی بالقوه او را بقا
 چو بالقوه در خلق که در تمام همه آنها را خدا است
 بخیر است در غایت اختیار که بالذات در عین قدرت
 اگر ذات بالذات علت بود جدا بی معلول از انجا که
 جو واحد با ایجاد علت بود تقدیر معلول اجساد
 چه معلول بالذات با علت است توانا بیافریدن هست

چنین علتی هست معلول غیر. که بودش مقدم بر سزا
مقدم بود و فاعل بفعل. بر آثار خود کو کردن سزا
چو درش قلم معلول کرد. بقدرش معارضه در اینها
معیت در آثار علیت است. که کردن در ایجاد و نادر است
با عجب خورشید در دنیا. در برفات علت چه قدر است
نشان دهد اینچنین علتی. مملکت قدم کان کو را بنده است
چه معلول با علت خود. بود حادث و فاعل کل قدرت است
خدا خالق فاعل قادر است. کند بند را خلق از همه جدا
که قدرتش که بخل خود را. چنین کار سازی کردن سزا
بود و مخلوق احسن الخلق است. که احسن که زن همه خلق است
سوم آنکه انسان بجان. که در ملک دل فاعل فعل است
چه هم خیر و هم شر کند. که بد حال در شان او هر دو است
بیک وقت القوم دارد. تواند که در هر یک که خواست
شر و طعن با بسا از است. که هر یک بشر طری سزا داد است
چو قدرت بدانش بوده است. تواند کند اختیار آنچه خواست

اینکه در این کتاب
مورد ذکر شده است
که در این کتاب
مورد ذکر شده است
که در این کتاب
مورد ذکر شده است

که بر مرد

که بر مرد و یکجا توانا بود. اگر خواست کرد و نکرد است
بشانش قیام است که تمام. چو نبش نبش و چو نبش
بقدرش بود مستند خوان. بخواست بود هر چه او را
خدا خواست با تقدیر خلق. شود هر مسبب با سزا
اراده بدن حق تعالی گرفت. که موجود کرد بشر طری که خواست
ولی هر چه خیر است غرضی او. بعدش در آن خیر خبر جزا
ندارد بخیر آنچه شر است. خلاف رضا کل بشر است
فن بایش زان مرصع بود. که میزان عدل خدای است
هدایت بخیر را اراده نمود. بشر طین اثرها را در اختیار
ولی خیر آثار را داد و بست. بشر نیست را ضعی که قبح ادا
چو قادر بود بنده بر خیر و شر. کند خیر اگر اختیار از خدا
هدا عدل و عمل و هو اظلم و عل. اگر شر کند اختیار از هوا
چهارم خرد یا بدان حق تعالی. که در خیر و شر اثرها را داد
تمیز از نباشد بدان خرد. لیاقت بتکلیف یا از آن
نباشد چو بالقوم بود از آن. که بر عدالت در احسان چو

خواست

کالی که شاهد شوند حال
 بقصص حدیثی که در آن
 رجال اعظم شاهدند که برهان کمال است
 کسی که ندانی برهان عقل
 باجماع مجموعه جهلها
 کسی که کند نفی برهان عقل
 بحکم اعاقل و حاکم است
 عیب خویش را حق سوره
 مقال درش برهان کمال
 بذات بد خویش را طوطی شود
 خنجر است از خنجر
 بغیبت چو بر خورده کند
 چو بر خورده کند
 نهانی چو بر خورده کند
 چو بر خورده کند
 چه نقصان برهان کمال
 دهانی که بر یاد خورشید
 که باور کند برهان کمال
 جز آنکه که او به عقل شناسا
 کند ملک از نهان چو برهان
 زبان نقاتی که با جمیع
 رشادت بر نهان و غوغا
 سببی از قید دانش و با
 ملاقات اعجاز عز است
 که با نفس و غوغا
 بود عاجز از قول و خبر
 بغیبت چو بر خورده کند
 چه خود را نموده ادانای
 چون در دهر در پایش

بمذاکره

بیند از خود عاقل و غیر او
 در احوال خیری که مشکل کمال
 که شاد کسی نشود و حرف
 حاکم است
 مبادا که در هر ضد و نقیض
 نمایان شود باطل از قول
 و در آن شود هر چه کمال
 برهان عقلی که خورده است
 میزان عدلی که دین را روا
 که در هر اهل مهر و وفا
 که در هر اهل عقل و حیا
 برهان و فانی که در هر
 میزان عدلی که در هر
 که ترسد تحفیق را شود
 مبادا شکستی که نشان
 نداند که از حکم و هم او

بپندار خود عاقل و غیر او
 در احوال خیری که مشکل کمال
 که شاد کسی نشود و حرف
 حاکم است
 مبادا که در هر ضد و نقیض
 نمایان شود باطل از قول
 و در آن شود هر چه کمال
 برهان عقلی که خورده است
 میزان عدلی که دین را روا
 که در هر اهل مهر و وفا
 که در هر اهل عقل و حیا
 برهان و فانی که در هر
 میزان عدلی که در هر
 که ترسد تحفیق را شود
 مبادا شکستی که نشان
 نداند که از حکم و هم او

در این کتاب
در بیان احوال
و عیال

بود خبر در اعتبار خواص
که در اعتبار عوام است
کنند عادل عاقل اخلاص
که غرض این اعتبار است
چون پسند عقل کرام
که تقدیم می شود بر
شود اعتبارش یکصد بار
که انصاف بر عقل است
چه از بدی این و فحش
که هر دو شراد هار و
نکوئی خیر و بدی شر
بدین عاقل و جاهل از هم
چرا می تواند کند شر
ولی عقل علی خیر است
چو که در دین و عدل است
ادای کجیهای بالابلا
چو شر مندی که بالایی
چو اگر کند حق را
که در دین و عدل است
باشد اگر عادل در میان
تواند شود آدمی را
باشد اگر عفو از حق
چنان می بر چینه دین
باشد اگر عدل سلطان
سر طاعت و شنائی که
باشد اگر عقل بحاکم
دل و طامع و کجاست
شوند این خبر از ریاضت
که آیا بغیر حقیقت است

در این کتاب
در بیان احوال
و عیال

روان

روان چون پاسبان از غوغای دوا جان بغیر و عدل است
که از هم کند کفر و ایمان جدا
که قدر بر این در جهان
که پند رخ هر رخ خد
که بد و قوی این و حق
که باشد اضلال در دنیا
که ایمان در خوا مان
چه با اشتغال عقل بکند
چرا عدل با اهل ظلم است
ز جوهر و جد جله ضائع
حق و ریاضت کمال
ز نصیحت و حجت ظلمی
که در ظلم و ریاضت
ریاضت مخصوص در
خصوص این و عاقل
جمع تفاوت و رفع نیاز
بجای عدل و دین
خلاف از زمان در کفایت
نزع از دل ال و حق
بصلح کل اقبال دولت
بتوجه حق که از جناب
جدا می هر قدر و فحش
بر غیبت و است
مستضای و هان علم
هم عالم و بطلان جدا
بعضای میزان جم بین
هم نفع آدم ز خسران

علمهای فضل را یافت بود که از فیض اهاد الالحیا
 ریاضت نماید ریاضت شد که آبار را با باران از رگش
 نمان شود خواهر از آن که وجه خدا چهره حیات
 چه کثافت تر عباد بود که معبود را عبد بالکمال
 بود عاقل و معبود عبد که در شکوفای قیامت
 روغن تعظیم معبود است سوم اعتدالی که از انجمن
 بود تا طوریت اعلی و سبوح که جذبه اینستا
 بنای همه اعتدالات بود بدین شکوفای حیات
 صیام ملک باطراف ملک که در رابع اعتدالات
 تصور نفس تعقل از و کار کل چهار اوست
 بیا هوزند دم بدم همیشه بدر طاعت او
 در و ساختن محبت روان که سرچشمه خضر است
 بعد از محبت عباد کند بعملی که در معرفت
 نبود که عقلی از روح بجا بود ممکن عملها بخوان

علمهای فضل را یافت بود
 ریاضت نماید ریاضت شد
 نمان شود خواهر از آن
 چه کثافت تر عباد بود
 بود عاقل و معبود عبد
 روغن تعظیم معبود است
 بود تا طوریت اعلی و
 بنای همه اعتدالات
 صیام ملک باطراف ملک
 تصور نفس تعقل از و کار
 بیا هوزند دم بدم
 در و ساختن محبت روان
 بعد از محبت عباد کند
 نبود که عقلی از روح

چه ممکن شود واجب مشع نباشد که عقلی این
 تمیز از نباشد با در عقل بینداریا با وفا بی وفا
 که داند که حسن اصلاح دین صلاح دل و این خود
 که داند که خیر اصباح ملک صباح ملک بهر وفا
 که داند که لایق علم یقین بهر عقلی که داند
 که بیند جمیلان حکم بین منزه از عدلی که احسان
 باشد که از حیل و کرم تمیز بدوینک یاران
 بگوید یاران احسن کرم که انسان قادر بر معرفت
 اگر مشع باشد در آن عطاهای عقلی این
 که احسن که بنده خدایست که آرایه این رای از لای
 یقین است به آنچه باشد همه عقلها را که خدای
 بیخیم در آید وحدت وجود که واحد صدق است
 ز کینه که بکفر پیدا شود که از نور ظلمت را بطلان
 ز کون حقیقی نیاید وجود که از نور حق را بطلان

علمهای فضل را یافت بود
 ریاضت نماید ریاضت شد
 نمان شود خواهر از آن
 چه کثافت تر عباد بود
 بود عاقل و معبود عبد
 روغن تعظیم معبود است
 بود تا طوریت اعلی و
 بنای همه اعتدالات
 صیام ملک باطراف ملک
 تصور نفس تعقل از و کار
 بیا هوزند دم بدم
 در و ساختن محبت روان
 بعد از محبت عباد کند
 نبود که عقلی از روح

جود و باقی هر یک یکا کجا میتوان گفت یکا
 اگر خود و یا یک باطل است بجزینی غیره می کجا
 بود و جوی که چون وجود که باشد حصی و یا خدا
 کی واجب و کی ممکن کی و کی حواله هر دو تا
 کی ساه است یک افتا که این وجه و ان خالو و جها
 وجود و عدم هر دو خالو که بالفعل و بالقوم در یک
 یک وجه واجب که منعم بدین وجه در ظاهر و در باطن
 وجود و عدم که در آن فایده که در یک باطن
 خداست که در حق بود محو خالو جمله ما سوا
 بقیه می او غیر کمال مدیم است و بالذات غیر نقا
 بودینی غیر ذات محال نقیض بقا در حقیقت
 وجود ابهتی نیست که ممکن بقیه هر دو تا
 نه از هستی کوست عین بقا که این هستی و جبر عین بقا
 نه از نیستی کوست عین بقا که این نیستی و جبر عین بقا

کما فی قوله تعالی
 و هو لا یخضع لحد و لا یخضع
 لحد و لا یخضع لحد

کما فی قوله تعالی
 و هو لا یخضع لحد و لا یخضع
 لحد و لا یخضع لحد

بود که هستی بوجه وجود خدای که در ظرف او است
 بود که معلوم اما بوجه که آن که معلوم معبود
 بود که معلوم و مفهومی که معبود حق معنی است
 بکل که معلوم باشد محیط که این وجه مفهوم ظرف
 چه خالو بود که و مخلوق و ز مخلوق خالو بقیه
 نباشد که این وجه در ظرف و جبر دایم که کل وجه
 بود دال این وجه و در کل باین وجه این که معقول
 بود و وضع الله از هر کس که او را در این ظرف معهود
 مستی از اسم مفهوم لفظ یعنی معبود بر حق خدا
 که معنی است معبود بر محیط محاط است مفهوم در ظرف
 بود و از او وجه معلوم بدین مفهوم که در ملام
 بود وجه مستلزم هر کمال که ذات حق جامع بر کمال
 خدا خالو در جمیع آن که در عین قدرت را غنی
 بود و حق بر کمال که در غایت فرو کبریا

کما فی قوله تعالی
 و هو لا یخضع لحد و لا یخضع
 لحد و لا یخضع لحد

کما فی قوله تعالی
 و هو لا یخضع لحد و لا یخضع
 لحد و لا یخضع لحد

کما فی قوله تعالی
 و هو لا یخضع لحد و لا یخضع
 لحد و لا یخضع لحد

اذ ان و ندارد شد بمثل نفیض کل ز یکیش لایست
 چو در عقل ذاتش نکند بزرگیش بالای از کما
 بود قطره امکان در پایش که بالذات در پایش
 در امکان بود عقل و کما تفاوت بین از کجا لایست
 در حق قطره چو کجا در کما که غایت ندارد چو لایست
 در حق آن کند کجا در بر ربط تضاد که در کجا
 چو مخلوق را خالق واجب بدن و جبر و ادب عقل
 چو باید خرد کند ممکن که باصل حقیقت که بالذات
 شناسد که محتاج قائل بر دینی و جماعل که در کما
 بدن و جبر در پایش که معبود یکای دم خدا
 که بر صورت عبد و خلق بنقش عبادت در پایش
 نفس در نفس ساختن که بر ذکر یا هو حیاتی که
 منش از عناصر هر چار ساز سرش را چو افلاک در کما
 نمودش صراطی حق مستقیم بیالاملاک و شش لایست

از ان و ندارد شد بمثل نفیض کل ز یکیش لایست
 چو در عقل ذاتش نکند بزرگیش بالای از کما
 بود قطره امکان در پایش که بالذات در پایش
 در امکان بود عقل و کما تفاوت بین از کجا لایست
 در حق قطره چو کجا در کما که غایت ندارد چو لایست
 در حق آن کند کجا در بر ربط تضاد که در کجا
 چو مخلوق را خالق واجب بدن و جبر و ادب عقل
 چو باید خرد کند ممکن که باصل حقیقت که بالذات
 شناسد که محتاج قائل بر دینی و جماعل که در کما
 بدن و جبر در پایش که معبود یکای دم خدا
 که بر صورت عبد و خلق بنقش عبادت در پایش
 نفس در نفس ساختن که بر ذکر یا هو حیاتی که
 منش از عناصر هر چار ساز سرش را چو افلاک در کما
 نمودش صراطی حق مستقیم بیالاملاک و شش لایست

قوی الداتش مهتیا نمود جوا عقل و نفس و حیات
 که در پایش او هر چه در عالمست زلفان چو که صنع خدا
 بلو لاکش از خلق هرگز نید که او فاعل و مفعول
 بود فردا کما از اصل و در که از کنت کما اطاعت
 وجودی که مخلوق و کما بود نکین خانه خاتم انبیا
 سجودی که منطوق و تنه او که م نام خاتم اوصیا
 بود آدم از کل عالم زیاد که او بنده خورشید خدا
 بود خاتم از کل آدم زیاد که او بنده خورشید خدا
 جهان روشن از خام و طام ز کونین هر دو تار دنیا
 بود در روشن و در عالم بعد از امام اعدا لایست
 از ایشان بود قدر آدمید بعقل تام اعتدال از ایشان
 بدیشان بود جبر و بر کما در قیمتی شان بعد از ایشان
 بهای دو عالم بود کما در جردل را صدق و کما
 عروج عدالت بخوانش که در محبت جان کما
 روح امامت بدو در کما که هر اطاعت بدو در کما

ز سر عبادت خوب گزینست معبود و عود است
 که اسرار و عبادت است ازین خفا و غایب
 اسرار عبادت اقامت آدم انوار اظاف است عالم
 درین آفتاب روشن گویید از حقیقت کلام خاتم
 بند و راباید دانست که در تحقیق و این اسرار عبادت
 میرا هین حکمت شریعت تم انبیا و ائمه هدی اصل
 نام عالم باین و بالا معلوم میشود اندک دایره
 معانی که نظوانان بخواند و در فیه فیض
 اثار اطا بقوا نیز صفات طریقت عالم اوصیا
 واجله علی اصل طریقت فام ادم محکوم میشود
 بکنه صفا بعبان میانی هر غنی که عقل مردان بکیر آن
 پس حکم من عرف نفسه فقد عرف ربه خود شناس
 و خدا شناسی بقدر طاق حال حاصل میشود با در
 معرفت ربه هرگاه که بیه عقل در آن و بچون
 من کشف خلقه فقد کشف حقه حسن خلق شناسی

بسم الله

بصد طاعت کمال میکرد با حق من خود شناس
 که میزان عدل آید و ظاهر است بر عیون اعیان
 که تمام مراتب نظام اصول دین و ایمان از اعلام
 عالم انسان در اصل حقیقت شیادان کنه داد
 اعلی و ادنی که محصور در تحقیق خود عابد و معبود
 که بر اعلی غایت کمال قدرت و عطا و سلطنت و غنا
 و حاضر امر فنون اعیان حکما که تمام متناهی فیض
 غنم هال از احکام رسوم و مال عالم امکان در
 طریقت حیات توانستن وصف طبع عالم باین و
 که معبود از رفیق خیر واحد و مسیح که بر اوصی
 حال حکمت و بها و عظمت و کبر و از حکمت
 خاتم انبیا بفر علم یقین که از اتم فیوضات
 ائمه هدی است و از صفات طریقت عالم اوصیا
 جنین متفاضل میکرد از کوی موارث و ارباب
 حکم مبین که از اتم فیوضات بر ائمه حکمت اعلی

راست
که هر چند قابل فعل امانت بار بار این نامی که در روز
و هر چند عادل عاقل دایم را با این قوی که از صاحب
بدین علم و اعمال و حکم و مال سزا که با جمیع شرائط و رافع
که در کار و با او هر شب از هفتاد رکعت نماز
و ضرورتی که نشان نقل امانت باید که در حضور او و ادا
بود خارج اوقات نماز و در هر هفته دو رکعت نماز جمع
و بعد از آن جمع ندب عطا نماید که موجب از یاد و دور
و هر سال یک ماه روزه واجب دو ماه روزه ندب بخارند
که موجب صحت نماز و قیام و در هر عمر یک حج واجب و هر
یک حج سنی رسا آرد که موجب علو قدر و رفعت شأن و
و در تمام عمر در حال بیداری تصور معاکله و تشنگی معاکره
برای محسن عباد او حسن صنایع صانع یکتا ادا نماید و هر
از مادم و شمع نفس نظام عدالت و در حال انصاف
تصدیق و کمال رسا و نکند بقول باطل تا رسا سخنای
حسن اطاعتها و خوشیهای نافع مسجد اشیاء عطا
کرد

و اینها
که موجب انتقام و هم و فقر نفس امارت ضلالت فرشتگان
هم آثار محال اما عبادت معبود یکجا که در عباد عابد
همی در سه مرتبه عالم اعلی و اوسط و ادنی بر و از بد
اعتدال محلی که در عدل ذوات که دیده را و اینها همه را
فضل صفا اطاعت معبود تنها که در مقام و ساجد
مقام در سه منصب دم اعلی و اوسط و ادنی بر و از بد
اعمال اعلی که در فضل صفا نیز تأکید عبادت اعلی
که بحسب اختیار در یاداری شود طاعت کذا بحسب که سزا است
دارد و نعمت نمود که از اعلی و اعلی و عبادت اعلی
ادوار کن که بسوا اختیار نیامداری کرد و معصیت
برای کتخت مستحق شرافت کونین و نعمت جمع گردد
که از ادانی و ادنی بیس آدمی زاده امانت بار از کمال
عدل و عقل هر شایسته دانسته کرده با اختیار که از
خدا و اطاعت الله هدایت حکم برهان و طریقی
فطر خود را که فاطرش در حد اعباد و از بد

و اینها
که موجب انتقام و هم و فقر نفس امارت ضلالت فرشتگان
هم آثار محال اما عبادت معبود یکجا که در عباد عابد
همی در سه مرتبه عالم اعلی و اوسط و ادنی بر و از بد
اعتدال محلی که در عدل ذوات که دیده را و اینها همه را
فضل صفا اطاعت معبود تنها که در مقام و ساجد
مقام در سه منصب دم اعلی و اوسط و ادنی بر و از بد
اعمال اعلی که در فضل صفا نیز تأکید عبادت اعلی
که بحسب اختیار در یاداری شود طاعت کذا بحسب که سزا است
دارد و نعمت نمود که از اعلی و اعلی و عبادت اعلی
ادوار کن که بسوا اختیار نیامداری کرد و معصیت
برای کتخت مستحق شرافت کونین و نعمت جمع گردد
که از ادانی و ادنی بیس آدمی زاده امانت بار از کمال
عدل و عقل هر شایسته دانسته کرده با اختیار که از
خدا و اطاعت الله هدایت حکم برهان و طریقی
فطر خود را که فاطرش در حد اعباد و از بد

واعتبار
و خروج بر اوج کالات که بر اعلی ذری است و بصدور
در نیکین و وقار میل میناید بسوی عقل بقرینه و تحلیل
فالوصفا که دانای توانا بشکرانه نعمت پروردگار
طبع ترابی و باش سزای تزلزل جلال بر تشنگی کالات
و خروج از موح نقصان که در هر چه علما اردو است
ترقی آن مرتبه بسیار طعنصر با بر این مزاج جلد
اعتدالات و بلوغ بعد کالات اعتدالات که بر ذره کالات
و در صدام نفس بهیسا با اسامی فایدا دارد و در چه
از لوازم حیوان است با هر رزق احیا که از این دنیا
سکرانه نعمت در آن ملک صفا در استغناء طبعیت
از عجا شهنشاه که از مسها احیا و در هر رزق
طواف میفرماید بر حول کعبه دل عالم کبر شرف است
که موضع فیض نام اشیا و طوف میفرماید بر حول
در حال کرم و سجود بقدر قدرت بر طاعت که موضع فیض
تمام احیا بشکرانه نعمت صفا طاعت استعلا
نعم علما در درگاهها که از مستطاب اشیا

ارسل

در هر چه علما اردو است
ترقی آن مرتبه بسیار طعنصر با بر این مزاج جلد
اعتدالات و بلوغ بعد کالات اعتدالات که بر ذره کالات
و در صدام نفس بهیسا با اسامی فایدا دارد و در چه
از لوازم حیوان است با هر رزق احیا که از این دنیا
سکرانه نعمت در آن ملک صفا در استغناء طبعیت
از عجا شهنشاه که از مسها احیا و در هر رزق
طواف میفرماید بر حول کعبه دل عالم کبر شرف است
که موضع فیض نام اشیا و طوف میفرماید بر حول
در حال کرم و سجود بقدر قدرت بر طاعت که موضع فیض
تمام احیا بشکرانه نعمت صفا طاعت استعلا
نعم علما در درگاهها که از مستطاب اشیا

از دولت ترها در مرتبه خفیت که در مابین سوم و چهارم
و بلوغ بعد کالات اعتدالات که در هر چه علما اردو است
مثالها که عالم صوری شایسته است و در هر چه علما اردو است
معاکله میناید بنفس در اعلی اعتدالات که مرتبه بالا و نعم
معاکله میناید بصندیت و هم در اعلی اعتدالات که مرتبه بالا
بشکرانه نعمت توانای جز اینها که در هر چه علما اردو است
و در هر چه علما اردو است و در هر چه علما اردو است
و تو هم معاکله میناید بصندیت و هم در اعلی اعتدالات
که مرتبه وسطی بشکرانه نعمت توانای جز اینها که در هر چه
جز س که ملزوم اباءت از عجاها و در هر چه علما اردو است
که عالم معنی کلی روحا اعلی بخدرت معبود احیا
تغفل معاکله میناید بصندیت و هم در اعلی اعتدالات
بتصدیر و حاکم که مرتبه علما و تغفل مابین مرتبه
بصدیر و حاکم در اعلی اعتدالات بشکرانه نعمت توانای
و سطح است و بتجمل میناید بصندیت و هم در اعلی اعتدالات
حار در اعلی اعتدالات بشکرانه نعمت توانای و بتجمل

کالات

اعتدالات

باطل
معاظمه نماید بصد عقل در اعتدال بصد عقل
که مرتبه وسطی اول بکرانیم و ثانوی از تکلیف
خیر تصدیق که ملزم و معاد و آنها و ثانی بکرانیم
بر اجتناب از کدیا که ملزم و مستحباتها اینست
حیث مقام اسرار عباد اخذ بخوبی بان معادیم که مستحبات
از حق کلام آمده می بنویسد که بعد از فضل علی علیه السلام
که محمول بر سبیل اما بر اصل و بعد عابد معبود یکا
که حامل عدل از دولت که یکا و اینست بوضوح
انوار طاعت اخذ بخوبی میان مبادی که مستفاض از فضل
مقام اجله علی بخوبی که یکدفعه اصل اجل
که مقبول بادید در فضل صفا در سجد مستحبات
که قابل فیض از نعم عظمی که تمام دور در این نظام
بدوازده مقام خیر شطام در حدود اعتدال از راست
خاصه و دوا عالم اسکان که دیدن آرا که مخصوص است
بخش قوانین صفات علم و عمل خاتمه بضا که در یکا
بنو علیای خاتم انبیا بر وجه احسن خود شایسته
که خیر است راستا در غایت کمال معرفت و محبت و طاعت

بند اخلاص و اخلاص در این
که در اینست

اما علیه
که در طریقه و وفا و نظام عفو تراش و قوام کلام در و از
در عفو و اعتدال از متانت تکلیف خاصه صفا عالم است
حقیقت بر آنکه مخصوص بخوبی از این حکمت که اول
حاکم قهر که در شاه راه و لایق قضاوی حاتم اوصیا
بر حق اتقوا و شنگ و حوسب که خیر است و در هر
جل محمدت و بودن و عبادت که بر سبیل جد و ثنا
چیز حقیقت است مرکب از جسم و جا که از حقیقت
واقع در عالم ملک و معلوم حرمات که در اینست
دنیا و از حقیقت نفس و دم واقع در عالم صغیر
که در اینست عدل و وسطی و از حقیقت عقل و حقیقت
در عالم معنوی و روحانیا که در احوال اهل علیا
که هست و حقیقت که در اینست و از حقیقت کمال که
اصول تمام حقیقت موجود ممکن قائم بنا قابل ابتدا
لا اوتی الیک امرو و ج در انتقال از منزه در اعتدال
نامی در هر احساس در تجرید ناطق و تقه در اینست
تصور او و تعقل که معلوم شده است بصورت عبودیت

بند اخلاص و اخلاص در این
که در اینست

بند اخلاص و اخلاص در این
که در اینست

تخمید معصود تنها بخوبی عباد خدا که فطرش در آن است
 میزان عدل که ذاتش است و موجود کسینه است ^{لا اله الا الله}
 سزای تو خید معبود یکبار بجز اطاعت که خلقتش بر او است
 برهان عملی که صفات از اسب در چهار مرتبه اعتدال اعتدال
 و نبات و حیوان و انسان هر همام و کرم و دو حیوان
 ملک و جن و فلک که از فضل الاله و چهار مرتبه اعتدال انفس
 از هر تصویر و تفهم و شعور و دم که در پنج مثال است
 و چهار مرتبه اعتدال عقل و جلال هر صد و هشتاد و یک
 و یکصد و صد و باطل که در اوج جلال است و در هر
 برین و از ده بندار که از اعتدال باقی است و در هر
 ملائکه که بقای هر یک بقدر خروج از قوه بفعالی است
 که با اتصال اعداد اعتدال و بعد از تمام مبالغه و شکام
 و نقول از این اعداد که در هر یک از اعداد اعتدال است
 که با اعداد اجزا از هر یک از اعداد اعتدال است
 در کتب و کتب است که اعداد اجزا در هر یک از اعداد
 مزاج و ترکیب اعضا بلکه اعداد معتدله و اجزا از اعداد

این کتاب در بیان اقسام اعضاء و اعضاء
 و اعضاء و اعضاء و اعضاء و اعضاء
 و اعضاء و اعضاء و اعضاء و اعضاء
 و اعضاء و اعضاء و اعضاء و اعضاء

این کتاب در بیان اقسام اعضاء و اعضاء
 و اعضاء و اعضاء و اعضاء و اعضاء
 و اعضاء و اعضاء و اعضاء و اعضاء

مستعد کرد از

بتقدیر خلا و اشیا و طوب و حرارت غریزی که از اجزا
 متخلخله جدید حال میشود بدل و باطل میگردد از طرف
 و حرارت غریزی که از اجزا متخلخله غیر جدید حاصل
 بتدبیر از اجزا که ان موجب بود و بقا احیا چنانکه
 اجزای اصلیه چون لحم و شحم و عصب و رباط و استخوان
 بتبدیل و باطل میشوند و اجزای فرعیه چون موی
 و ناخن و شاخ و سم و غیر آن بعد از باطل شدن و از ابد
 و ظاهر امر از محفوظ طوی بی رحم الله علیه السلام فاضل اجزا
 اجزا اعتدال که در هر وقت صفات و یکبار در اعداد اجزا
 و فرعیه اعضا و اعداد مکلف با جز اصلی و فرعیه
 متخلخله نه بفعالی اصل اجزا و هویت محض اصل
 بتخصیص آن مرکب از تمام اجزا و اعضاء و قوه
 متعلقه و ناطقه معتبر میشود بقدر قابلیت اعتدال
 مزاج و متعلق عقل ناطق مشخص مکرر و محقق و محقق
 پس هر محض از اول عمر تا آخر یک ترکیب یک مزاج و
 و با عقل همه اجزا و اعضاء و قوه و همان روح و عینها

این کتاب در بیان اقسام اعضاء و اعضاء
 و اعضاء و اعضاء و اعضاء و اعضاء
 و اعضاء و اعضاء و اعضاء و اعضاء

خدا
 در ملک بقا که خدا جزه بدن خود لازم آید که مختصر
 که حدش جز او اعضا ترکیبی مرکب و اجزای مرکب آید و
 دیگر با و معلوم که لازم تبدیل تمام اجزا پس بعد از آن
 هر خدا مختصی که خواهد بود و این خلاف کلام عقل عام
 که در واقع هر شخص مکلف یک عقل و نفس و قوی و اعضا
 در عبادت خدا بتخصیل معرفت حق مبداء و معاد
 علم و اعمال بقدر استعداد کمال فضایل محلی و سادات
 و اجزای غیر اخلاص بتعدیل و تنقیح عدل مقصود و
 و تجلیل حکم و اعمال بصدر استرشاد و ضلال و فساد محلی
 که بدن ظرف هر عقل و ایمان و عابد و معبود بعام
 و برین میل هر متاع عدل و اخلاص است و سجود نظام
 این حرف را بدین معنا که این حرف را بدین معنا
 در حقیقت نور عین علم و عمل سر خدا و متاع خدا
 بند را باید که در نظام کلام حکمت الهی کمال فضایل
 جلوه نماید و در مقام تمام قدر و ثباتی حال عدل و
 چهره کشا بر واجب احکام کمال فضایل حکمت و عدل است

کمر / اقل

از روی
 که بر اعلی کمال سلطنت و غنا که هرگاه بند این هرگاه
 صدق صفا و کمال خلاص خاص در عبادت معبود
 بصدر کار ساجد حق اقیام نماید چنانکه ستر اند
 که از خیر امتیاد منافع عمده ای متعادل و بعضی است
 و عدل و دو کم سرانجام بتدا سلطان بر غنا بر خود را
 بقدری که برینها و لازم این حال عدل و در در فضیلت
 تخفیفی که بر اقصای نهال عظمی که هرگاه زدن
 از کوی هر وفا و جمال خلاص و خلاص در خیر اطاعت
 بقدر طاعت بجا بخیر و اواب کلام نماید چنانچه هرگاه
 لازم آید که از شمع خورشید مطلع گری سیادت این
 غنا و فضل وجود در خزانة فی ثنای هرین بر عظم
 انوار گردد بدین که با ضیاء که اولاد بر عطا و بر آینه
 دین پناهی مردم پر حیا روشن و هویدا که مقام تمام
 خدائی بر عطاء و دوزده بند عدل و توانست کام
 آدم سیماد که کش و عمارت بجا اغنا بقدر کمال عدل
 غنا گردانید این هرگاه از ادرا و در کجینه سینه دانا

این حرف را بدین معنا که این حرف را بدین معنا
 در حقیقت نور عین علم و عمل سر خدا و متاع خدا
 بند را باید که در نظام کلام حکمت الهی کمال فضایل
 جلوه نماید و در مقام تمام قدر و ثباتی حال عدل و
 چهره کشا بر واجب احکام کمال فضایل حکمت و عدل است

آدم بر وفا کشت و با صفا که نظام کلام حکمت است
در ادای دوازده پند اعمال صفا زندگانی مکلف است
در این خیر کما حق لطافا بیدار حال فضل عطا
رسانیده ابراج مراد بوجی که خوا پس و اجابت
در مقام قدرتی که حق است که باز در هر مقامی زند
نعمت اعتدال و عالمی که بعد از معرفت که با قدرتی
نموده چون روشا خبری از نثار منافع نعمت عظمی است
کو نیز بر اوج جز آن برادر و با قدرتی که هر مرد در دوا
ولا زم آدر نظام حکمتی که بجای هر که ادای هر کلام
از بند های دولت اعمال صفا ادبیا که بفضل کلمه
قدرت اختیار سافزوده ابرو خیر و فیض از نثار عطا
دولت کبری سیادت این در موج وفای از نثار صفا
بصدوری که هر مرد در اشفا و برای وجود حق نعمها
نعمت سعادت دارن که باز از شکر نعم عطا ی بندها
اعتدال و معرفت استوار بر سر لسان نثار عطا
بجای سبک علم فیض در بخش رفیع قلب این آدم اصفا

در بارگاه عبادت خدای کنایه پنا گویا و نثری عطا
دولت سیادت که بادای کرد دولت کبری پند ما اعمال
مکلفین بر قرار برجا بیان میزان عدل عین حق
حکم مبین نقش دریم هر یک خاتم انبیا در شاهر
اعمالی چون جویا که در بند اول اعتدال معده که در
نعمت صفت نثار اقویا نفع فضل نثار و شرح اجزا
که موجب علم فیض و عنایا و لطف خدا و مستلزم
خیر دوا صفا و فیض بقا و در بند دوم اعتدال بنای
که چون ذکر دولت خدمت رب تعالی نفع فروغ نثار
اعطای که موجب قوام اصل شجره و فرع نثار صفا
و بالشرع و مستلزم خیر و سعادت و نثار عطا
و فضل نثار رب لال عزیمات و در بند سوم اعتدال
که موجب خیر و عظمت صفا نفع فروغ احسان
که موجب قوام قوام اصل دوا اشیا و قیام دعای صفا
احسان و مستلزم خیر و سعادت و نثار عطا
و نثار اجزا و در بند چهارم اعتدال لسان و لکون
که قوام و صام و حج طوطی و نثار عطا

نثار عطا

نثار عطا

نثار عطا

نثار عطا

نفع فزونی عمر و عقل و فضل و طوایف و اطراد و قضا
 و خلاف و صانع عقل و حیا که موجب طول عمر و فضل
 جوانی و سرور حال و لذت و حیا که بر ذوق و عین است
 و باعث عرض علم و حکم و حصص و جود و احسن کردنی
 و صفات و حفظ صفا و الای و جمع مال و رفیع ملال
 و ظهور کمال و حضور حال و رفعت قدر و راجع غنا که
 بر درجه اعلی و مستلزم خیر عدل و عمل و جود
 و حیا و تقدیر و افاض از جمل و در دور یا کمال و در است
 و فیض و فضل و بذل و خیر و مروت و قناعت و صفا و انقیاد
 و صفا که کمال حکمت و فدا و رجا در موج بحر عطا که در طبع
 و در بند نعم اعتدال و می باشد که شعور و سحر عبادت
 نفع فضل ارتکا با دراک معجزه انقیاد که موجب
 کمال شعور و بحر با معافه اشیا و مستلزم حیرت
 و دقایق صنعتها و فیض و قضا و فطرتهای و در بند
 اعتدال و می خیالی که قوم کلی اطاعت و در کار

نفع عقلانی
 نفع مادی

نفع

نفع فضل اجتناب از اذیت و کمال غلط و خطا که موجب
 مساوی و مستلزم خیر و نیل اجل و فیض فکر از احوال
 و در بند هضم اعتدال نفسی که تقهیم خصوصیات
 و رتبه اشیا نفع فضل اجتناب از اذیت و کمال معجزه غلط و
 که موجب زوال از لذت است و دل دانا و مستلزم خیر تدبیر
 احی و فیض تصرف فاضل و در بند هضم اعتدال
 که نفع و کمال خیر اطاعت و سجد اشیا نفع فضل ارتکا
 اذیت و کمال غلط و خطا که موجب خیر حضور الی در بند
 کلیات معاشیه و مستلزم خیر طهور حال احیا و در بند
 اعتدال و کمال صلا که کذب و طاعت معبود که با اعتدال
 جوهر نفع فضل بقا اجتناب از زایل و با اعتدال که موجب
 زوال از ناکام و صفا و مستلزم خیر حال مقاوم
 با جهل و فیض و کمال اخلاص و صفا و در بند اعتدال
 جهل جلالی که نفع و کمال و شریعت اطاعت معبود و در بند
 بجلال خدایا نفع فضل بقا اجتناب از زایل و با اعتدال
 که موجب زوال از سود سود و مستلزم خیر عداوت

و فضل اصدار دلا و در بند بازدم اعتدال عقلی
 که نکذ پیش بر معصیت طامیجی تنها بحال وصل
 نفع فضل بقا ارتکا بفضل صفا بضای که موجب
 حسن و هویتا و مستلزم خیر جمیع عیال و فضل طاعت
 فضلا و در بند و ازدم اعتدال عقلی که تصد
 خو طاعت عبادت معبود یکنا بحال هر و وفا نفع فضل
 ارتکا بفضل و ازبیا که موجب لال غیر عدل با صفا
 و مستلزم خیر صفا با عقلا و فضل موا با بحال یکنا
 اینست فواید و ازدم بند اعتدال در عبادت
 که مستغفار حکمت شریعت خاتم انبیا و نماز هر
 بندکان خدا بعد از تکامل معرفت معبود یکنا که عاقل
 از بندها جدا که فرموده خاتم انبیا صلی الله علیه و آله
 بدین مضمون که فی عبادتی بعد از معرفت خدا که افضل
 باشد از صلوات که بر حلال و فرموده که الصلوات عباد
 یعنی نماز ستون و قوی و فرموده که یکنا از توفیق
 از پیش حج و ایام حج بهتر از تصدی یکنا بر طاعت
 و ظاهر هر حکم فضیلت از عبادت فضل که نماز اول

فایده فضل عبادت معبود یکنا

که نماز

که بند در حال نماز مرکب جمیع عبادتها چنانکه
 او کتاب برین ایما که عبادت و ازدم بند اعتدال
 که مجموع اطاعت جمیع اشیا هر در ضمن صلوات
 عاقل و یانت از همیا و بر آینه صفا عقول
 عدل و انصاف روشن و هویتا که از توفیق عباد
 غایت کمال عدل عابد و معبود بهر حال عقل متفاد از
 کلام ائمه هدی و صلوات معلوم ادم دانا که عاقل است
 در علم و اعمال و عبادتها که متفاد از علم صفت
 خاتم انبیا و در کجینه فاکت تفویض اهل عقل
 کلش فردوس تا که از توفیق خیر اطاعتها بحال
 ساجد و سجود نیزان عدل متفاد از نظام اهل
 حکم مبین محکوم مردم دنیا که احوال و منافع هر
 بر حکم و امان و قایم طاعتها که متفاد از حکم
 طریق خاتم اوصیا پس اهل کمال عقل و ایمان اعد
 بحال خردین و در نماز و فضل علم علی خاتم انبیا حکم
 و اهل حال عدل و احسان از ادم خیر جهان بحال افضل

فایده فضل عبادت معبود یکنا

ملك اعلى وحق حكيم اقوى حاتم اوصيا جوده سزا
 نظم در نظام عالم
 علم هر كمال عقل و ذكاء حكيم ماه جمال عدل و احسان
 آدم از حسن باطن و ظاهر باكل و جمال فضل و احسان
 دانش و بشن جبر و بر علم و حكمت عزم و پناه
 از دفعه اصل قدرت فضل علم قدر بكم قصدا
 نور علم كل و حكم جمال منحصر در چهار صفا
 هر دو واحد اعتدال در میزان و نقص و كفا
 كند نظریه و نفاذ اطاعت در میان اعتدال و احسان
 اعتدال الشجر كل امور عدل علم و حكم از ان
 ان خیر الامور و وسطها اوسط خیر چهار صفا
 زانكه تنصیف و وسط است در هر حدی كه از كمال
 هر كی با چهار مرتبه است ضرر و فتنه در هر حال
 عالی و ادنی و ادنی جمله در حد اعتدال است
 در مقام دوازده بند اعتدالی كه در حد اعتدال
 در نظام دوازده بند اعتدالی كه در حد اعتدال

این حد اعتدال را
 که در میان افق و مدار است
 می گویند که در این حد
 بقیه امور را می بیند
 و این حد را اعتدال
 می گویند که در این حد
 بقیه امور را می بیند

اعتدال از کمال تعریف است که هر حد و مقامش این است
 اعتدال از جمال حکمت است که هر عقد ملک و برار است
 از کمال است علم هر مرتبه که از ان حد كل شیء پیدا
 از حال است حکم هر تکلیف که از ان عقد كل شیء بر خاست
 علم در فضل عقل و ایمان جابر کن عمارت علم است
 حکم حق و عدل و احسان جابر کن امارت حکما
 اعتقاد از ولایت امر است اجتهاد از درایت فضلا
 اعتقاد از روایت نقد است اقتیاد از اطاعت عقلا
 عدل محبت و عقل تابع است حکم با عدل باشد امر است
 اقویار احکوم ملک است باریعت عایض ضعیفا
 عدل تحت عقل تابع شو حکم ملک است و علم دین هدای
 علم عقل از امور دین است که بیهان عقل را امتنا
 حکم عدل از امور ملک است که بیزان عدل حق سمنا
 علم و حکم است مجمع لغوی است فخر عینین مطلع بصفا
 آیت عقل کل بدین بر جا رایت عدل کل فرج بر جا
 خالی از علم و حکم امری است در تعارض عالم انچه سزا

این حد اعتدال را
 که در میان افق و مدار است
 می گویند که در این حد
 بقیه امور را می بیند

خالی از امر و نهی حکم نیست
 در تکالیف آدم اخیر است
 بنح حکم است مرا بکلم
 نفع و ضرر کل وجهی و غیره
 نفع پیش از ضرر بود
 عکس آن حکم در کمال است
 در ابحاث تساوی و غیره
 نفع و ضرر هر دو لازم است
 زان بود لا یضرب فی نفع
 که در ضرر و نفع ناسد است
 امر در نفع و نهی در ضرر
 لطف و خیر و فحش و شر
 هر علم حکم در حسن است
 سینه کار و پنهان سفها
 حسنات ادوات برادر
 غیر نضای نگاهبان ضیا
 سیاف آنکت فجار
 کان ظلمت دل شب بیدار
 دوستی علی است یک حسنه
 که از وسوسه کل نیت
 اصل ایمان غیر ولائیت
 حب و غیر حب الما و کل
 حسنات افواج این لیا
 فرع بی اصل البده و سب
 حسنه داده برابر حسنه
 عقدا و فضل اولی
 سینه با جزا بر ارکشت
 عدل اعلی مقابل ادنی است
 علم با عقل و حکم با عدل
 این بود دولتی که یار جا
 اند و امر است دولت
 که چنان مهد و یار جا

براز

از برای قیام امر خدا
 راست سرور و ان زخا بر
 پاک و فزون تر از شرف است
 سر بر اوج محیط عرش علی
 مستقیم است این صراط قهر
 چون الف بکر می که در کول
 شمع جمیع اقامت عالم
 که بیکفیه خاکی بر پیا
 قامد است در امت
 که از ادنی در شرف اعلی
 بنده را مستقیم است
 صانع از بهر عدل طاعت
 صانع سر فادری غیا
 قدرش را بهر دست
 ریخت ناز و ان در
 تا بکل صفا خود پیر است
 طبع چهارده در جات
 همه در ذات و مبیان
 طبع از من که آن هفت
 زاتش صرف تا شفیق
 طبع است که آن هفت
 از قمر تا زحل بدو سر
 هفت هر کوکی و فلک
 بر موهنا که در سر است
 نیست خالی از کل موهنا
 جز آدم که قطره در است
 تن آدم بود ز هفت
 سر آدم ز حبس هفت
 دل و کعبه بی معده
 مثل که بیست مقدس است
 هر چه در عالم کبیر بود
 همه در عالم صغیر مجاست

در تکالیف آدم اخیر است
 نفع و ضرر کل وجهی و غیره
 نفع پیش از ضرر بود
 عکس آن حکم در کمال است
 در ابحاث تساوی و غیره
 نفع و ضرر هر دو لازم است
 زان بود لا یضرب فی نفع
 که در ضرر و نفع ناسد است
 امر در نفع و نهی در ضرر
 لطف و خیر و فحش و شر
 هر علم حکم در حسن است
 سینه کار و پنهان سفها
 حسنات ادوات برادر
 غیر نضای نگاهبان ضیا
 سیاف آنکت فجار
 کان ظلمت دل شب بیدار
 دوستی علی است یک حسنه
 که از وسوسه کل نیت
 اصل ایمان غیر ولائیت
 حب و غیر حب الما و کل
 حسنات افواج این لیا
 فرع بی اصل البده و سب
 حسنه داده برابر حسنه
 عقدا و فضل اولی
 سینه با جزا بر ارکشت
 عدل اعلی مقابل ادنی است
 علم با عقل و حکم با عدل
 این بود دولتی که یار جا
 اند و امر است دولت
 که چنان مهد و یار جا

عقل و جهل و نفس و دهم
آدم آید کار عالم احکام
هر چه خواهد طلب کند در این
شیر مرغ آب صاحبان آن
بلبلش طوطی شکر خانی
هر چه گوید نام حق گوید
ایتمه هر بندگی باشد
بر کند دل نه خود بخونند
هر چه خواهد بکام دل باید
هر چه پیش آیدش جویند
اوند ارد بهیچ کار
از برای خدا کند همه کار
کار فرزانة نیست جرم
کار مردی که آن جوید
دل نه دار و جان نه جان
بخدا جان فدا کند خود را
مرد فرزانة عبادت آ

روح و جسم و فلک و مآرا
کنند آن کار خود که کار خدا
نمرد در یاد ابراهیم
جان شیرین چه روح شکر خا
که بحق ناطق هزار سر آ
که برای خداست نه خود را
بند در کل در سنا ده را
بند که بیند که خود را
انکه دل بسته عطای خدا
هر که دام ز شر خلق جدا
بصرف و رت که خیر کل آنها
تا بکار خود آید از راه را
کار یکتای ماهی کنای
که تمام اصول حق است
دل دهد خویش را در حق
ارفتابی بود که عزیز با
در عبادت معاد و سر

هست فرزانة عادل عاقل
هست دیوانة ظالم جاهل
عقل نوشته عدل و
جهل تقریظ و ظلم فراط
عقل فرزانة است برها
جهل دیوانة است بیا
عقل دارد کل با اکمال
جهل دارد ضلالت و ابالات
عقل جنب مرتب است
جهل ظلمت و شمشیر است
شیوه عقل عاقلان دا
پیش جهل جاهلان راه
عقل تابع خیرند
شکر جهل تابع شرند
عاقلان خیر خواه یکدیگرند
جاهلان عموماً یکدیگرند
عادل عاقل است خیر گذار
که بخون علم و حکم دین را
که نرم حق علم و حکم ره را
جود و استغاثت حق عاقلان
بخل و اسراف پیش جهل
که میزان عدل باشد را
که بیند آن جور با غوغا
که بعدل و وقار کل بالای
که بجهل و جفا خطا بالای
که بنظر نظر بدیض است
که بسود سودا خود سودا
شیوه عقل حکمت و آلا
پیش جهل تمسک و هوا
خیر کل اختیار اهل صفای
شر کل اختیار اهل صدای
خیر خواهی تیره دلها
عموماً تیره جاهلها
کون دنیا که شمشیر علیها

عالم جاہل است عیب شمار
 حبیب علیا فضا علی
 عیب دنیا و ذایل آن
 حبیب دنیا سر خطیبان
 حبیب علیا سر عطیان
 نیست شر کل رتبه دنیا
 داس دنیا است شر و لغو
 در روز نور که نیست دنیا
 زینت و مل نشاء او
 هر زال حلال مال و کمال
 کوهر و در و لو لولا
 کشت یکجا حکم علم کمال
 هر کسی چیزی اختیار کند
 شر از شر او و هر کل کار
 در بی حل مشکلات او
 در چاه دوان در نظو
 رشحات صفا با صدق

کوزه علیا فاده در دنیا
 خبر کو بر و اتب علی است
 عیب جوهر مراتب دنیای
 جیفه رذل پستی دنیا
 تحفه فضل هستی علیا
 خیر در کب نشاء اولیا
 از فنا و از دون مرتب
 زین مال حلال و فضل عطا
 زین خیر نشاء اخر عا
 زین فضل نشاء این کجا
 همه قدر بر نهای بها
 هر حلالی که از حرام جداست
 دزم ز جهل مدح او عا
 کار از بند خود دما و نشاء
 کار اهل و فامید دعا
 نظو نطق بنات خود کو یا
 صد و صد و بر صفا و آ

كل خطاها وخرابها من غير ان يخطئ احد من الخلق

بجه افتاب علمت عالم اراجو بخد رضا
 الحمد لله الملك الوهاب که تمام شد در ساله بخدا
 عالمات در خلج سبک لایخل و سایر مسائل سبکه
 و ایان واحادث عضله که مشهور در سال اهل
 حصر ارباب از علما ذوی الادب و علماء اولی الالباب
 یوسف بن عبود در الاربا و ماسد محمود الکتاب
 در شهر سبک الاول سنه ۷۲۰ بدلیل غفلت و کتاب
 ارجو افسار الوسیخیر از هنر احادیث و عالم
 جروز و دعا کشا و اسرار
 در کتابخانه احادیث

در کتابخانه خطی

الحمد لله الملك الوهاب
 عالم ارواح و اجسام
 عالم نبات و درخت
 و اما ان واحدت معتضله
 كه مشهوره در سال اول
 من ادب از علماء ذوق الادب و عطاء اولي اللها
 معروفه معروفه در الارباب و اما مشهوره في
 در شهر ربيع الاول سنة ٧٦٠ بدليل كتبت و كتاب
 ترجمه امثال و مستغیر از خزانه احادیث و عالم
 حر و آزاد و عاقل و معقول
 در كتابخانه امیر

الحمد لله الذي جعل الدنيا مزرعة الثمن وذكر الآلا وذكر
خير العلم وحسن العمل في حق الكرام لا فائدة فتوحا في الدنيا
وخير النشأين مزارعة الحسنى في مصافق امين الجنان العلم
والاعلام لا انتخاب من وجود روحا الكرم بفضل الكرام
فوق سبائين قلوبهم مناصب لعليا الخليل عباد الصالحين
الا من امن بل حل العقل ولا مان على جوفض هذا عتبا
محول الانام وجعل العليا مسرعة الناطق لفكر النعم
وشكر فرائد الحكم وخير الامال في فضل العظام لا فاق
فيوصاف الكون وفضل العالمين ببارعة الخيرات
في روضا فوايد الجنان بفيض الحكم والاحكام
الاكتشاف من جنات النعيم بخير الانعام فكشف
جواب امور مراتب الدنيا لا بل لا بد العقل الحكام
من اجل حال العدل والاحسان على نوره عن عناية طهار

Handwritten marginalia in Persian script, including red ink notes and corrections.

بدرك در غير مريد
صد و كشار و جود كارا
خير انار و فضل الطوارا
از رخ آفتاب عالمنا
خورشيدان هم حداساز
ميكند دل بوج جود
مكند كبر اخرا بگستد
هم در هر خلاف ميكنند
و حد و اشتراك
كويديان كه با وجود
كه هر يك از حكيم و صورا
است جزئي بدو ملكي
است كلي بدو مجرسي
است كلي كه عن هر جوي
وجه تو جود كل انفس
و جود خلق بكانه خالق

Handwritten marginalia in Persian script, including red ink notes and corrections.

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
جمعه مضافه
لجمعه صبح

حمد به استبداد خدای تعالی است که ما را کفایت و کمال
بنور صلاح و اصلاح کار ادب و جیاد را در و بی نهایت
رهنمای برادر است که سالک و عرب اطاعت اهل حال و اهل
بهر صبح و اصباح بار اهل طاعت و وفای پرستار **ما بعد** این بنده
مدام توبه و توبه و توبه از وی حسن ادب و خیر خواهی و سنان
کوشیده بسیار متعجب اند اطهار برای دایمی عبادت
و این ره خاک را هم تا پیش از این غیر طاعت و وفای
اخیر جو شیده به سرشار بر مطاوع و حسب از خیر خواهی
اطاعت میجو و از دنیا و احمد نه که هرگز خدای از عرض خدا
نکشیده است یار با جانی زار که این بنده کم مقدار بازمانده
بسیب کفر از خیر خواهی کل مومنان برابر و اسکوت که هرگز
از اعراض حرمان عیبائی کشیده است یار بر جان زار که این
خاک بازمانده باشد بعد از آن از هر ای کل شیعیان
اخیر پس بر من بنده واجب است که بنده با همه و همه
بسم الله الرحمن الرحيم
جمعه مضافه
لجمعه صبح

این بنده
در این روز
بسیار متعجب
است از این
که این بنده
کم مقدار
بازمانده
باشد بعد
از آن از
هر ای کل
شیعیان
اخیر پس
بر من بنده
واجب است
که بنده
با همه و
همه

دیدم عدل منای اهل سدق صفای نور علیهم السلام
در کجای قیاس و سینه عقلی و انانی اهل مکر و وفا
چون جان ششیا که از امانت و امانت حقیقتی
بر اعیان مومنان برابر که نماز جمعه و نماز جمعه هر دو
نافع است از امام علیه السلام در زمان ظهور وجود مبارک
استمدادی علیه السلام که هر یک از او قیام مصلحتی در آن بوده است
از آن بنده اندر یک دیار و منقول است که از غیر امام نیز
امام علیه السلام بوقوع آمده است در بعضی دیار و ظاهر این
صحتی کشیده است در باب آنکه در زمان عین امام علیه السلام
که نماز جمعه را بنیت و از مومنان برابر یا شرط نماز جمعه
امام بنیت و از مومنان برابر یا شرط نماز جمعه
نیت و از مومنان برابر یا شرط نماز جمعه
در باب آنکه نماز جمعه با شرط معینه بمبالغه بسیار
تصحیح بغیر و چون نماز جمعه در صبح اخبار پس از نماز جمعه
مفهوم میشود از ظاهر این امور واقع در باب نماز جمعه
که نماز جمعه واجب است بر هر کسی که شرط و در هر روز
کفایت و در از مومنان برابر و نماز جمعه واجب بر کسی که

این بنده
در این روز
بسیار متعجب
است از این
که این بنده
کم مقدار
بازمانده
باشد بعد
از آن از
هر ای کل
شیعیان
اخیر پس
بر من بنده
واجب است
که بنده
با همه و
همه

که بپایه اصل موقوفه ثبت بر پای تمام عیار و بدین
 که حکم بر خلاف اصل محبت بر مان که صمیمیت و اندوه
 بجز دعوی و پندار بر سر هر انوار بود که شکر و طهارت
 و اذن صریح را امر نایب حاضر با عدم تصریح بنی تمام
 با سبب لغت بسیار در ادای نماز جمعه در صحرای وایا و اخبار
 رخصت شد از امام علیه السلام از برای ادای عبادت
 بگو استمرار برای هر عید استیج جمع سرایط آن عبادت
 صلاح نظام کل است عبودیت تا وقت ظهور حضرت صاحب
 بر خیزد استقرار تا همیشه استکمال و کرمای محبوب
 بر پا باشد بجز عبودیت عبادت و مومنان ابرار و همیشه بارگاه
 سلطنت و بهای سجدت از دیگر کار پابرجا باشد بجز عبودیت
 زنا و شایعین اختیار از برای سبب سلطنت خدای
 قلوب از محبت سرشار بر سر باران حال که آرا و فکر محبت
 مجتهد را مایه و اخبار نیز اثنا عشر در این سبب ناراحتی
 خواهد بود بجز طهر استوار که بقدر وسع و طهارت سرشار از نور
 را نموده اند در عین افکار در سببهای که در این سبب نوشته اند در عموم
 خواهد بود بحق رای باید از که بصدر سعی و طاعت سبب فضل جهد
 رس فرموده اند

خبر

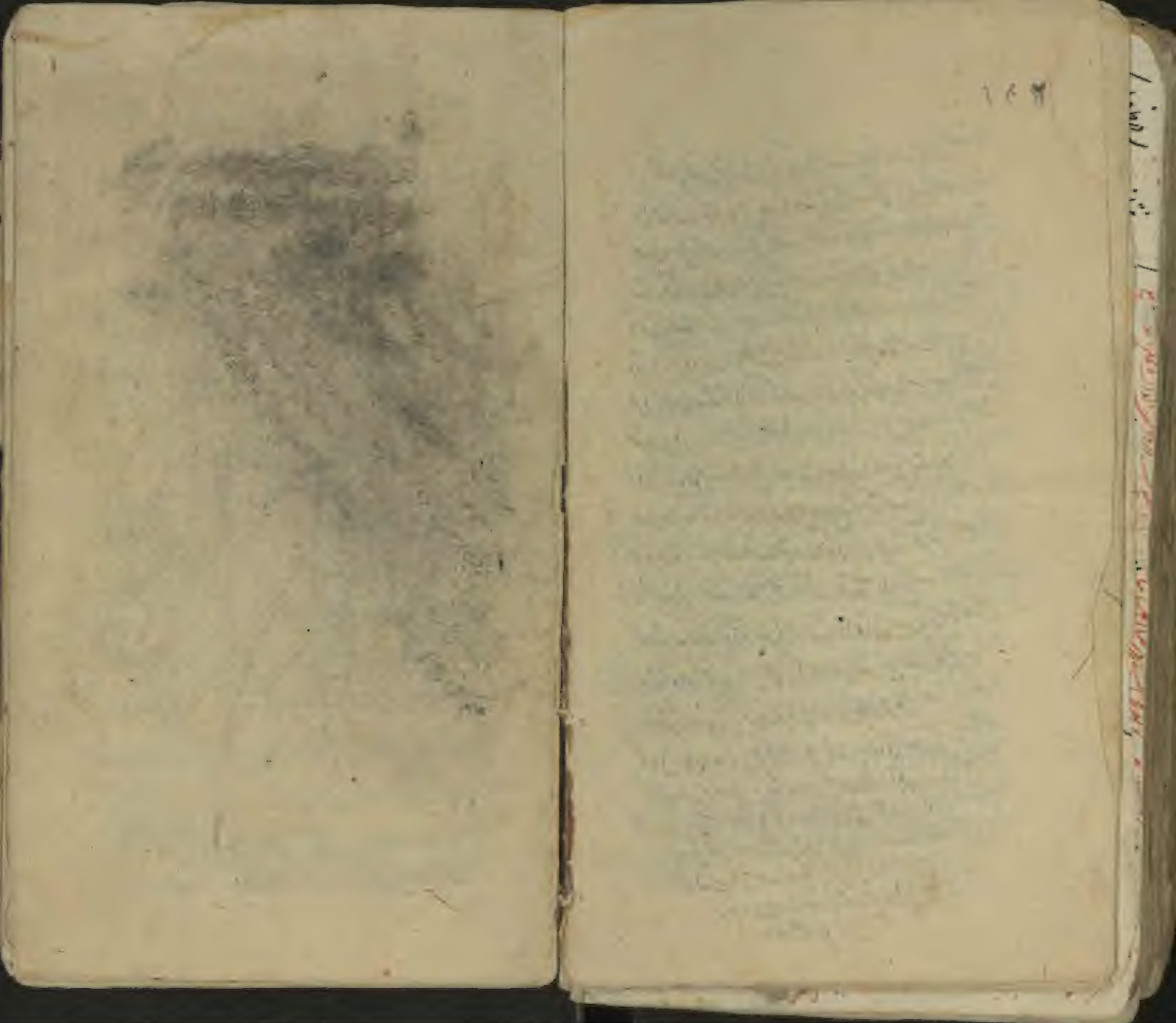
رس فرموده اند در حکمت ادکار چنانکه جمعی از مجتهدین اخبار
 که شریعت نماز جمعه را در خود نیافته اند بظن غالب سبب ما جمعه را
 واجب عینی دانسته اند بر عین خود و عین مطلق خود و تابعیت
 که پیش از آنکه کفر جازیمت و برای دیگری عمل نموده اند نمودیم
 بظن استوار و جماعتی از مجتهدین اخبار صحیح که شریعت نماز جمعه
 در خود نیافته اند بظن غالب سبب ما جمعه را واجب عینی ندانند
 بر عین خود و عین مطلق خود و تابعیت اخبار که پیش از آن
 فعل آن جازیمت و برای دیگری عمل نموده اند نمودیم که بارای
 مساوی بر مرتبه بکلمه خط باید از و غلظت شود که معقول
 ایشان کفر نباشد که نماز جمعه واجب است بر جمیع اعیان مومن
 این در آن دیار یا نماز جمعه واجب عینی میسر بر جمیع عین
 ماهدای پیشان در همان دیار و الا لازم می آید محاکم که هر حکم
 بر تقیض بیکبار بر عقله حاکم است بر آنکه اگر ندانند حق
 اجتهاد مجتهد را بوجه از وجه تعلد این مجتهد بود و احسن
 لازم آید تکلف مالا یطاق در حوائج و حال که مقلد بر دیگر
 بتابعیت مجتهد خود در این سبب ندانند که اجتهاد دیگری دراز
 صد جای مجتهدین که پیش می دارند بر حوائج اجتهاد مکه بکار

سبب
 اخبار
 مجتهدین
 در این سبب

و همچنین عقل هم حکم است بلکه تا مجتهد تصدیق نکند یا جتها
 مجتهد در واقع و نفس الامر ثابت میشود اجتهاد مجتهد که
 تواند برای فقهی خود حکم کند بر مابین ضروری عباد الله و این
 شریعت احمدی است. مگر آنکه روح اجتهاد خود اقامه نموده
 بر مابین تمام عیار تا تواند بعد از خود عمل نماید در تمام طر
 حیه که از آن مجتهد مجتهد ثابت میشود و عمل مجتهد
 که شایسته است پس روح اجتهاد عالم عادل عادل دیندار
 حکم حکم هر عمل هر انوار یا حکم بر مابین تمام عیار
 و چون مزال عمل نظام بسیار پس از ادعای شریعت و تاج
 کلیه و در این یک معجزه لازم اند که هر حکم را پسند
 در یک کفایت که کسی مقتدر است بر واقع مصلحت است
 در واقع حکم بر مابین و حکم که مصدق مجتهد صحت در واقع
 صحت نیز در واقع و این مستند حکم صحت است و صحت حکم عمل
 و این محاکم است بعد از عمل تمام محلی لا اطار پس معلوم است
 که اعتقاد نیست که نادر همه واجب است بر غیر پس مقتدر
 و واجب بر غیر نافر و غیر مقتدر نافر حکم اعتقاد استوار
 و حکم شد که اعتقاد نافر است که نادر همه واجب است بر غیر
 و غیر مقتدر نافر و واجب بر غیر مقتدر و غیر مقتدر
 محاکم اعتقاد پادار

محاکم اعتقاد پادار و در این مقام لازم آمد که هر چه ثابت کرده
 اجتهاد یکدیگر را بجز تفسیر حاکم از هر حکم صحت کرده باشد
 بشود مدعا روحی را که غیر حاکم از هر حکم صحت کرده باشد
 در غیر صواب است از خطا روحی نصار و اگر از همه در غیر صحت
 بر فضل ثواب صحت از صفا در حسن ثار و اطوار که بعد از
 طایفه است بدل جبهه نموده اند و فضل اجتهاد فرموده اند از
 مسئله که اهم مسائل فروع دین است از جمله و اجتهاد
 مکه که تصدیق کرده اند بهشت بسیار و همه کجاست و در این
 و همه هر آورده اند اقرار که با طاعت است بدل جبهه نموده
 در غیر امار و اطوار پس یک بند کافیه که بر هر کس دارد
 ایمانند پادار و سر رخصه فرماست چون بر کار دیگر است
 نباشند در کار و بار و بهشتی است صفت اند در واقع
 حوافر که یا تابع شش است اند که نماز جمعه میکنند و نماز
 ظهر نمیتوانند آورجای از روم انقیاد و اعتقاد مجتهد نادر
 و یا تابع نافر اند که نماز ظهر میکنند و نماز جمعه نمیتوانند
 از جهت لزوم انقیاد و اعتقاد مجتهد نماز ظهر گذار و یا
 تابع هر مجتهدند علی السواء بدون تعلیل فقها که مجتهد نادر

اعتقاد پادار
 در این مقام
 لازم آمد که
 هر چه ثابت
 کرده
 اجتهاد یکدیگر
 را بجز تفسیر
 حاکم از هر حکم
 صحت کرده باشد
 بشود مدعا روحی
 را که غیر حاکم
 از هر حکم صحت
 کرده باشد
 در غیر صواب
 است از خطا
 روحی نصار و
 اگر از همه
 در غیر صحت
 بر فضل ثواب
 صحت از صفا
 در حسن ثار
 و اطوار که
 بعد از طایفه
 است بدل جبهه
 نموده اند و
 فضل اجتهاد
 فرموده اند
 از مسئله که
 اهم مسائل
 فروع دین است
 از جمله و
 اجتهاد مکه
 که تصدیق
 کرده اند بهشت
 بسیار و همه
 کجاست و در
 این و همه
 هر آورده
 اند اقرار که
 با طاعت است
 بدل جبهه
 نموده در غیر
 امار و اطوار
 پس یک بند
 کافیه که بر
 هر کس دارد
 ایمانند پادار
 و سر رخصه
 فرماست چون
 بر کار دیگر
 است نباشند
 در کار و بار
 و بهشتی است
 صفت اند در
 واقع حوافر
 که یا تابع
 شش است اند
 که نماز جمعه
 میکنند و نماز
 ظهر نمیتوانند
 آورجای از روم
 انقیاد و اعتقاد
 مجتهد نادر و
 یا تابع نافر
 اند که نماز ظهر
 میکنند و نماز
 جمعه نمیتوانند
 از جهت لزوم
 انقیاد و اعتقاد
 مجتهد نماز ظهر
 گذار و یا تابع
 هر مجتهدند
 علی السواء
 بدون تعلیل
 فقها که مجتهد
 نادر

چنین مستغنی گردد و فتح حکم پس که مستقامت قوتها که هرگز در
 که جامع شرایط و رفع موانع بقدر قدرت بر حاکم ^{در شایسته} هرگز در حد
 نماز فرض و بی یکره که نماز فعلی را نماید در خصوص او با حساب است
 و در هر هفته و در کتب نماز جمعه واجب است که جمعه ندب عطا فرماید
 بگو عظم سلطان کاین و در هر حال که روزی واجب دو ماه و در هر روز
 بگو نعمت رحمتی الهی و در هر روز عمر با حج واجب هر ساله سنت است
 بقدر استطاعت و در هر ماه مدینه حلال میداری تصویر معاکر و شتر معا
 ادا نماید برای تحسین و عبادت و تصدیق و کد باطل عطا فرماید برای
 توفیر اطاعت و اینها آثار حلال امانت غیاث و محو بالکذا در ذرات و در
 با صفا در هر عالم بدو ازده بنده اعتدالا که عبد عادل عاقل خیر احسان
 بدین طاعت و بر عباد او و عبد ظالم جاهل شر اعتبار کند بخیرانه معصیت
 اطاعت پس آدمی زاده امانت بار عادل عاقل دیانت دارد در عالم محو و
 تمام مینماید و ثواب و خدمت محبوب بالکذا بشکرانه نعمت صفا فاما
 و قدرت بر ادراک انواع معقولات و تمیز حسن و قبح در مرتبه انسانی و
 بگو پس که با وعظانموده معبود میسر چه پادم اعتدالا و در هر
 بزرگتر جان ربی العظیم و بگو در حق تعالی بشکرانه نعمت ظاهر و باطن
 لوازم حیات و قوت و اکل و شراب و کمال از ادوات و در وقت ترقی از مرتبه حیوان
 در موم اعتدالا و در حق تعالی بشکرانه نعمت ربی العالی و بگو که اعلای

العالم صفا در مرتبه و کافه و بالکذا و بالکذا و بالکذا و بالکذا و بالکذا
 معتمد و عامر الملیح الاعمال و بالکذا و بالکذا و بالکذا و بالکذا و بالکذا
 در مرتبه اذ و صانع مطیع افزون در حضرت معبود بالکذا بشکرانه نعمت
 نتایج و از غفلت و قوت خود هر چه و بشوید حسن محبت و غیر اطاعت
 از دولت ترقی از مرتبه جادیه بنیانت در اول و دوم اعتدالا پس بعد
 و اختیار در تحسین و میل مینماید بسوی علو و تبسم و تهلیل خال و ذوق
 بشکرانه نعمت حرارت و پیوسته طبع ناری و هوا برای قبول اقبال در حق تعالی
 و خروج بر اوج کمال و بصد غرض اعتبار در یکین و دو قار میل میفرماید
 بسوی سفلی تیریه و تحلیل خال و صفا بشکرانه نعمت برود و طوطی طبع
 تزلزل و مایه نری زول جلال بر تشقیل کالات و خروج از موج نقصان
 از دولت ترقی از مرتبه بساط عنصر تا بمزایج و حدود اعتدالا
 و در حیات نفس نفیس اما که میفرماید از دوازده چیز از لوازم حیوانیت
 با مراد از دوازده حیوان بشکرانه نعمت قدس ذات که صفا در حق تعالی
 از حیات شویا و در هر راس هر طواف میفرماید بر حول کعبه در عالم
 و عالم صغیر و حق خالق فیاض و بشکرانه نعمت صفا فاما
 بر در چهار و عاقل از دولت ترقی از مرتبه حیوانیت و کمال در این عالم
 اعتدالا و در عالم ملکوتی مشایخ بنفش نفس تصور معاکر مینماید بالکذا
 در اعلای اعتدالات و تفهیم معانی جزئی میفرماید بصفت و هم در عالم
 اعتدالات در خدمت سبحان مصور متصور بشکرانه نعمت و انانیت بالکذا
 برادر الحسن کلیت و امسال از قبح مبرک و بطبع و هم تشکر معاکر

در مرتبه اذ و صانع مطیع افزون در حضرت معبود بالکذا بشکرانه نعمت
 نتایج و از غفلت و قوت خود هر چه و بشوید حسن محبت و غیر اطاعت
 از دولت ترقی از مرتبه جادیه بنیانت در اول و دوم اعتدالا پس بعد
 و اختیار در تحسین و میل مینماید بسوی علو و تبسم و تهلیل خال و ذوق
 بشکرانه نعمت حرارت و پیوسته طبع ناری و هوا برای قبول اقبال در حق تعالی
 و خروج بر اوج کمال و بصد غرض اعتبار در یکین و دو قار میل میفرماید
 بسوی سفلی تیریه و تحلیل خال و صفا بشکرانه نعمت برود و طوطی طبع
 تزلزل و مایه نری زول جلال بر تشقیل کالات و خروج از موج نقصان
 از دولت ترقی از مرتبه بساط عنصر تا بمزایج و حدود اعتدالا
 و در حیات نفس نفیس اما که میفرماید از دوازده چیز از لوازم حیوانیت
 با مراد از دوازده حیوان بشکرانه نعمت قدس ذات که صفا در حق تعالی
 از حیات شویا و در هر راس هر طواف میفرماید بر حول کعبه در عالم
 و عالم صغیر و حق خالق فیاض و بشکرانه نعمت صفا فاما
 بر در چهار و عاقل از دولت ترقی از مرتبه حیوانیت و کمال در این عالم
 اعتدالا و در عالم ملکوتی مشایخ بنفش نفس تصور معاکر مینماید بالکذا
 در اعلای اعتدالات و تفهیم معانی جزئی میفرماید بصفت و هم در عالم
 اعتدالات در خدمت سبحان مصور متصور بشکرانه نعمت و انانیت بالکذا
 برادر الحسن کلیت و امسال از قبح مبرک و بطبع و هم تشکر معاکر

در اعدا اعتدالات و قوس معانی می نماید و بعضی نفس را در اعدا
در حضرت سلطان مشرق مشرق است بشکریه صورتی نامی و امیر الخیر است
و اما از شر موهوم و در عالم جبر و قهر است بنور عقل تصدیق می نماید
بالکمال بر اعدای مراتب اعتدالات و کذب باطل می نماید و بعضی در اعدا
عالی مراتب اعتدالات در خدمت معنوی خالی و در معنویات بشکریه نعمت و انوار
بر ارباب خبر تصدیق و بطلان حاصل می نماید و بالکمال بر اعدای مراتب
اعتدالات و تصدیق باطل می نماید و بعضی عقل در اعدای مراتب اعتدالات
در حضرت خالق مقدر و بشارت نعمت و انوار بر ارباب خبر تصدیق و انوار
و این نوع اهل عبادت بعد از جنس و فصل اهل اطاعت که محو است
در ذات عبد معنوی بالکمال از جهت تنفیای علم دوازده مقام حروف اعتدالات
که مخصوص است بجا نیست و در اهل عبادت در اختیار غیر طاعت که نام دارد
اعتدالات بنیادین و ازده امام کمالی یا در صلاح نظام کائنات بر وجه
خود شایسته و خدا شاک در اهل کمال معرفت و محبت طاعت غیر موهوم و فانی
چیز خفیه است که از جسم و جان در حد است که از حیث جسم و جان
واقع است در عالم ملک و جلی و جبروت و از حیث نفس و قوس واقع است
صورت و ملک و صورت و از حیث عقل و جمل و اوصاف در عالم معنوی و معنوی
روحانی است بمقتضای اعدا کمال از افاضه انوار که در حقیقت است
موجود مکرر قائم بالکمال قابل امتداد و الا با نقلا با مردم و در انتقال
منبر

منبر در اعتدالات نامی در چهار حواس در چهار اوقات ناطق در تقدیر است که
خلو و شکر است بصورت عید برای تحمید معنوی اعتدالات و موجود است
بسیرت لاله الهی نورانی توحید مسجود غیر تعقالات در چهار اوقات
معدن و بیا و حیوات و انوار از بهر قیام و رکوع و در سجود با صوم
و طواف فلکی در واقع زمانها و مکانها در چهار مرتبه اعتدالات و جمل
به تصور و تفهم و تشعیر و قوس در واقع بر نواح ماد و مجرد است
اعتدالات عقل و جمل از بهر تصدیق و کذب باطل در واقع در هر اوقات
و در هر سه عالم برین و ازده بنادر از اعتدالات باقی است بقدر بقای
روح بشیخ خروج از قوس بفعل در مرا استعدادات و بقای علی الوجود
می تواند بود که با اتصال اعدا و اجسام و در کتب بقدر فیض و امام زمان
و تدبیر وجود و علم خلای ممکن است و اجرای بر ایشان بعد از کمال معنوی
در هر اوقات در حد و چون متخلل می شود و جزه از جزه پیرو می یابد که خود وجود
با اعدا و غذا و لایم ابتدا و اما در عطاء و مدام و حرم در تقوی کفایت
و تقدیر کفایت در مواهب وجود صفا که اصل الطائفتان است و متخلل
بواسطه صفت مزاج بر اعتدالات اتصال امثال اصول ارکان شود و متخلل
از آثار کفایت با اعدا و معدن چون لحم و شحم و عصب و رطوبت استخوان
و نای شجرات و فرع کثافتان اجزا بواسطه غرض مزاج و بر اعتدالات انقضالات
امثال اصول بدان که در بنفعل و متخلل از کثرت کفایت با اعدا و معدن چون موی و
شاخ و سم و ناخن بان در فرع و نای شجرات و موی و متخلل از کثرت کفایت

که بازای هر مقامی از بندهای نیر اعتدال و اعتدال است که در حکم یکدیگر است و در هر دو
 چون سر و پای آخری از ثمار منافع عظمای سعادت کونی با روح جزای از آن
 بوفای قدری که هر دو در آوا و ولادت از نظام حکمتی که بجزای از آن
 هر کلامی از بندهای دولت اعتدال صفا آدمیا که بفضل کلمه و دولت و
 فروخته از بندهای فیضی از بندهای مطالع دولت کبرای سیاد دارند و در هر دو
 وفای آن در دارد بصفا بصدری که هر دو در آشتا و برای و بوجوب
 نعمت عادت دارند که بازای شکر نعم عظمای بندهای اعتدال و اعتدال
 استوار بر سر پا لسان رها عمل میسر می شود علم فیض در بخش و در بخش
 امین آدم اصغیان در بارگاه عبادت خدای کما کویا و سزای از آن
 فیضهای دولت سیادت کونی که با دای که دولت کبرای بندهای اعتدال
 صفا مکلف برقرار با بر پا بیان میزان عکس میسر می شود حکم میسر
 بدیع هر یک از نظام انبساط در راه اطاعت الهی جویا که در هر دو
 اعتدال معدنی و بحد شکر نعمت منافع اقربا فیض فضل شود
 املاح اجزا که موجب و ام فیض عنایا و لطف خدا و مستلزم
 خیر و اوصاف و فیض بها و در هر دو اعتدال بنا که بحد ذکر و
 خدمت رباعی آن نعمت و ثنوی اعضای که موجب قوام اصل شود
 و فرع ثمر صفا و بالشر است و مستلزم خیر و سعادت و حال غذا
 و فیض از شر بنزالات عینا و در هر دو اعتدال حیوان که در هر دو
 خود مدعظم صفا نفع فروغ احسان قوی که موجب قوام قوام
 ذات شیا و قیام دعایم فرع صفا احیا و مستلزم خیر شعور و حیوان
 اعضا و فیض هر دو و هر دو اجزا و در هر دو چهارم اعتدال انسان
 و دیگر و دیگر

و ملکی و فکری که قیام و صیام و حج طواف حضرت غریب و عبودیت و توحید
 نفع فروغی و فضل نظر ظاهر و باطن در فصاحت بلاغت صاحبان
 و بجا نبدل و وفا که موجب طول عمر و جویا و سر و حال و لذت و صل
 و عرض علم و حقیقتی و در حضور بال و محصل و اول و الا و حفظ
 و ظهور کمال و در تقدر صفا بالا که بر در جبر اعلی و مستلزم خیر
 و عقل و حیا و تقدیر و انشا و جمل و در و در یکال قدر و اختیار
 و فیض فضل و بدل و وفا و تنوع صفا از بغض و حسد و جفا و حال
 و اقتدار و بجا در روح عطا که بر طبقه اقصی است و در هر دو بندهای اعتدال
 و بیعی مثالی که تشعیر بنیاق عبادت بر و در کار احیا نفع فضل از
 با در ک معاجزه اخلاقی که موجب فروغ شعور و بنیاق معاجزه است
 و مستلزم خیر حکمت و فایض و فیض و حقایق فطریها و در هر دو
 اعتدال و بیعی مثالی که قوام کلیات اطاعت افرد کار است نفع فضل اختیار
 از ادراک معاکله خطا که موجب زوال قساوتی است و مستلزم خیر
 اعلی و فیض تفکر از اجلی و در هر دو مقام اعتدال انفسی حالی که نفع خصوص
 خیر عبادت ربانیا نفع فضل اختیار از ادراک معاکله خطا که موجب
 زوال آینه ذاتی است و مستلزم خیر تدبیر احری و فیض تصرفات انفسی
 و در هر دو مقام اعتدال انفسی مثالی که تصور کلیات خیر طاعت و عبودیت
 نفع فضل از کات در ادراک معاکله اجلی که موجب فروغ حضور بال و در هر دو
 کلیات معاشی و در هر دو مقام اعتدال جمالی صلائی که نفع بر تکرار
 معبود و کمال با صلا و جود و نفع فضل بقا اختیار از ادراک و احیاء
 که موجب زوال از ناک ظلم بر صفا و مستلزم خیر جمال مقام و مت با جود

در هر دو مقام اعتدال و اعتدال

و بعض جهل خاصیت انصاف و در بند دم اعتدال عقلی جلالی که تزلزل
قبول شر معصیت طاعت محمودتها بجلال غیر واکان نفع فضل
اجتناب از نایل صفا سودا که موجب فال ناک سود سودا و مستلزم
خر خصال عداوت جهلا و فیض خصال انصاف و لذات و در بند و از
اعتدال عقلی جالی که تقدیر کذب شر معصیت طاعت محمودتها
بجلال فضل و عطا نفع فضل بقا از تکافضایل صفا بقضا که جو
زال از خس و سودا و مستلزم خر خصل محققا و فضل طاعت
فضلا و در بند و از دم اعتدال عقلی که که تدبیر قصد حق
عبادت معبود کیا بکمال مهر و عطا نفع فضل بقا از تکافضایل ذوا
زیبا که موجب نال غیر عدل انصاف و مستلزم خیر قبال مصاحبت
باعقلا و فیض اکل موانع با کمال و نواز بهترین عباد استبداد
بیدار معرف معبود که عا کمال از بندها چنانکه فرموده احکام
صلی الله علیه و اله که نیت عبادی بعد از معرف خدا افضل
از صلواتی که بر خدا و فرموده آن که صلوات عباد در اول است
و این نماز بهتر از بیش حج است و حال این حج بهتر از صدق کجانه و طلاق
و ظاهر است از حکایت آنکه بنده در حال نماز ترکیب جمیع ارباب عبادت
اچنانکه دیباچه این کتاب مشتمل بر آن است و بر آئینه صفا شفا را عقول
ایل عدل و انصاف روشن و هویدا که انحصار حقان عباد آفات کمال
عابد و معبود همان عقل استفاد از کلام ائمه هدی معلوم یقین است
که غایت کمال بندگان خدای تعالی در علم و اعمال آن عباد است که استفاد
علم صفا شریف خاتم انبیا و در انجمنه قافیه انصاف انفس
و اسعاف

[illegible]

[illegible]

4
که باب شود تمام او را از این بیان و بعد بحال خود پاسبانید و بعد
از تحقیق مسائل دین و دنیا و بعد بحال از تحقیق مسائل
بعد از اینها نوافل فرمودند که خیر این کافیهست بلکه ترا باید عرض شود
افکار را بخندش علما و فضلا ایران تا بعد از این خفیف حال است
از راه بیان و دهان تا از این باطل جدا شود باید ادکال عقل خود را
ببین حسن السقاء انایان و کمال از نقص هر جا کرد و بارشاد جان عدل
خود بخان بعضی خیر تو چها بینایان پس این تا قرآن عرض نمود بخند
آن فریضه بعد از آنکه گفتند که آیا هر که اتفاق افتاده است در این زمان که
بند مشروط شده باشد بدولت محبت ملازمان که بشایسته کمار و کرام
است بدین تا قرآن المعاموده باشد بدان عالیشان چنانکه معارف است
در میان آدمیان که بعد از ملاک و عنونه می جلا عسا و خطا که باشد از این
عطا فرمایند نسبت بخاکدان فرمودند که نه اما ما رساله ترا دیدیم ایم
و از زبان حال نوشته های چها شنیدیم در این زمان که همه غلط و هیا
و بوج دروچ ناصواب و جان و هم عبت و خطا و بوج دروچ و جان
چنان باز عرض نمود بخندش ایشان که از این رساله نظر خوش می بینید
موجب این عذاب خطاب کردید آدرشما و از این نوشته چه معنی
و تیر نمیدید که باعث این عذاب است عسا کردید آدر غیا فرمودند که
در این رساله نوشته که خدا را هیچ وجه تصور نمیتوان نمود و هیچ وجه
بجو معرفت بخان و اسما الله نام خدا نیست و از وجه خدا جدا در اوقات
ترا تصور درین باید خواند و خدا را در هر کجا نشاندن و فیلی استفاده

۹
 از حضرت عرفان سخنوران^۹ تا شاید که شاید چیزی بد از خطا افتاد
 ایشان باشد که آیه تمیزی بخوانند که آفاضة ایشان باز عرض نمود
 که چه عجیبان بزرگ دانش ملازمان که هیچ زحمتی از طریقی نداشتند
 درین مرتبه ای سال که مشرف بشما و ای خداست اما از سبب غیبت
 بنده کان عالیشان و هیچ اثری از خصوصیت ایشان در این قطره نادران درین
 تحصیل کمال که مکلف است بخیر وای حضرت فضلا ایمان بر سبب بعضی بنیان
 ملازمان میگوید که از تمام آثار و اطوار حقیر ظاهر است بیکان و از نظام
 و کردار از حقیر حاضر شد در میان که این بنده تازه آدم مقام استفاده
 در احسن کز بنی بقدر طاق از خیر افاد آتش را حقیر شاکر آن چهره های
 و بر قیام استفاده است در حقیقت بنی از فیض فاضل خود متذکر آن حقیر
 چهره های حقیر و شان بدلیل آنکه غیر معصوم جابر الخطا در جواب
 اعمال و ایمان و جابر الخطا استفاده سزا از کتاب جم و اهل خیر و ایمان
 و اینک نوشته های خود را میرساند با صلاح نظر دانستند دلیل بر ایمان
 که میخواهد مستفید شود از افاد آمیضا و آنچه میفرمایند بنده
 عالیشان معقول میفرمایند بقدر عظمت شان چه کنایه دارد که
 نام معقول بفرمایند ملازمان ایشان لیکن ممکن است که حقیر لا حظ
 باشد معنی عباد که بنده نوشته است در اوراق بریشان که آداب است
 موجود بقدر رفیع و امکان و ابواب نیز و کسوف بصدر چهار معانی
 چنانکه ظاهر شده است بر اکثر عقلاء زمان و حاضر کشته است در محضر فضلا
 که خدای تعالی همه وجه تصور میتوان نمود بچو شناختی که هست اصل
 انسان که هرگز از افراد بندگان بوجه خاصی پیش خدا میبود بیک
 بقدر

۵
 بقدر شناخت خود در میان مخلوقا خالی علمیا و آن وجهی که بقدر
 خدا را شناختن آید بچشم دل شیعا احسن از جمیع وجوه خدا شناختن
 در میان آدمیان بچند را بکنه حقیقت ذات مقدس نمیتواند شناخت
 که ذات مقدس را بکلی نمیتواند شناخت از جمیع حیثیات از جهت عظمت و کبریا
 و غایت کمال قدرت و بهمانیکند بکنه ذاتی پایان در ظرف حقیر آنکه
 عقل و فهم نشان و نام خدا بقیق نام خدا ببنده عقل تمام آدمیا
 صاحب نام و نشان که موضوع از برای کنه امعین حقیر حسن با آن وجه
 صفا مسجود رب سلطان که باین وجه مفهوم و معروف مسجود
 و باین کنه معلوم و مکشوف است معبود آدمیان و فایده این تحقیق
 که از لفظ مفهوم معروف که در ظرف ادراک مظهر و محض
 معبود خود سازند بندگان بلکه کنه معلوم مکشوف که محیط است
 بظرف ادراک از علم کمال علم و قدرت ذاتی باین و نام محدود است
 از نهایت جلال حکم و حکمت صفا بقصان معبود خود سازند و معبود
 تا لازم آید که کنه ذات را عبادت کنند بخیل عباد که عین خدا در حق واقع
 اعیان و وجه صفا را عبادت کنند که غیر خدا در حق واقع و وجه امکان
 چه کنه ذات بکنه ذات در ظرف ادراک بیکدیگر حکم برهان و کسوف بوجه صفا
 در ظرف ادراک بیکدیگر بیکدیگر چنانکه چشم مردم پنا بر وی رواه شده است
 و طه را بطرف ادراک بصیرت می آید در آسان و عکس غیر آسان را می بیند از آن
 و آفاضا بطرف ادراک نظر در حق آید این بقدر مراتب و بیابان
 در شجران تا شب چهاردم که در تمام بظرف خاص و عام در حق آید

و حکم بر آنکه در ریاضت بسیار کشیدن در تحقیق مسائل و در غنی شدن برهان
 برهان جای عقل و ایمان نه غلط و خطا در طرق عبادت معبود بر حق
 آن نیست نقیض بر حق بر طبق بیان که تمام گفتار و کردار را ریاضت
 باید که غلط و خطا نباشد بدین جنبه ایمان و حکم بر آنکه در ریاضت
 کشیدن در توفیق دلائل عقل و نقل در حکم معین میزان هر سالی عمل و حساب
 هر عبت و سجاده و سبیل طاعت معبود سلطان آن معین نقیض ادعای بر وفور
 عیان که تمام اطوار و آثار مراد چنان باید که عبت و سجاده نباشد بدین معنی
 بنام ازین دعوی را باینکه و برهان بنام ازین سود را با معجزه یاران
 باز عرض نموده که بفرمایند خدام زمین و برگان که دیگر چه دلیل دارند بر
 دعوی نبوت برهان فرمودند که عاقلان نیز میفرمایند که همه گفتار و
 توکل و ایمان و توفیق و تشریف است سودای بر زبان و ریاضت بسیار کشیدن
 بیدای پدایان پس عرض نمود عبت ایشان که الحمد لله ختم فرمود
 بندگان صدق چنین اقول خود را با کمال ادب عقل و ایمان و ایمان به هر سبب
 که نسبت دادند چنین حکمی را انجام حضرت ساد خردمندان که حفظ
 ناموس احتیاط احکام و اجتناب بر تمام عقلا و ممالک و دین و ایمان
 پس نگاه بند کردید که از سر حکمت خدای ایشان و لطیف غایت
 شفقتهای ایشان که معنی کلام ایشان ایمانی لطیف خوش اطاعتی
 ایضای ظریف و وفای شریفی که از این خیر و برتری است و برهان
 یعنی با و آقا که در واقع هتیم پشیمان مردان و مدرس مدارس
 ایمان دوست دارم ترا اذ دل و جان و بجای یاریم ترا بلطف جانان
 چرا که آگاهیم از جر ساکت و کرده از ممالک تحقیق حقایق و ایمان و خبر خواهیم

از غایت عقل و ایمان
 حکم بر آنکه در ریاضت
 کشیدن در تحقیق مسائل
 و در غنی شدن برهان
 برهان جای عقل و ایمان
 نه غلط و خطا در طرق
 عبادت معبود بر حق
 آن نیست نقیض بر حق
 بر طبق بیان که تمام
 گفتار و کردار را ریاضت
 باید که غلط و خطا نباشد
 بدین جنبه ایمان و حکم
 بر آنکه در ریاضت کشیدن
 در توفیق دلائل عقل و
 نقل در حکم معین میزان
 هر سالی عمل و حساب
 هر عبت و سجاده و سبیل
 طاعت معبود سلطان آن
 معین نقیض ادعای بر وفور
 عیان که تمام اطوار و
 آثار مراد چنان باید که
 عبت و سجاده نباشد بدین
 معنی بنام ازین دعوی را
 باینکه و برهان بنام ازین
 سود را با معجزه یاران
 باز عرض نموده که
 بفرمایند خدام زمین و
 برگان که دیگر چه دلیل
 دارند بر دعوی نبوت برهان
 فرمودند که عاقلان نیز
 میفرمایند که همه گفتار و
 توکل و ایمان و توفیق و
 تشریف است سودای بر زبان
 و ریاضت بسیار کشیدن
 بیدای پدایان پس عرض
 نمود عبت ایشان که الحمد
 لله ختم فرمود بندگان
 صدق چنین اقول خود را
 با کمال ادب عقل و ایمان
 و ایمان به هر سبب که
 نسبت دادند چنین حکمی
 را انجام حضرت ساد
 خردمندان که حفظ
 ناموس احتیاط احکام و
 اجتناب بر تمام عقلا و
 ممالک و دین و ایمان
 پس نگاه بند کردید
 که از سر حکمت خدای
 ایشان و لطیف غایت
 شفقتهای ایشان که
 معنی کلام ایشان
 ایمانی لطیف خوش
 اطاعتی ایضای ظریف
 و وفای شریفی که از
 این خیر و برتری است
 و برهان یعنی با و آقا
 که در واقع هتیم
 پشیمان مردان و مدرس
 مدارس ایمان دوست
 دارم ترا اذ دل و جان
 و بجای یاریم ترا
 بلطف جانان چرا که
 آگاهیم از جر ساکت و
 کرده از ممالک تحقیق
 حقایق و ایمان و خبر
 خواهیم

و خبر خواهیم در خصوص مسائل اجزای و مال قدر مسائل در حق حقایق
 که ما می بینیم عالم بالا که شاهد عقل و برهان و توفیق کشیدن
 و با بر جای در دستگاه عدل و میزان و ما میدانیم و اهل آنرا که در
 چهر ریاضت بسیار کشیدن در تحقیق مسائل و در غنی شدن برهان
 علم معین میزان خاتم پیغمبران که بچند تحصیل کمال آورده بجل مسائل
 لایحل حکم برهان عقل و ایمان برای ادای حوض خدمت و مهربان
 بنیض امداد ارجاح مقدس و مهربانی از جهت هر عبت و سجاده
 و خبر متابعت پشیمان در علم و اعمال بقدر وسع و طاقت چنان
 و ما میفرماییم راههای ترا که در واقع چهر مراد پشیمان کشیدن در
 دلائل ممالک این بشمع سود سودای زنج تجارت حکم معین ارباب
 خاتم دانشوران که بر کج بخیل جلال آورده بفضل پشیمان معضله
 بچهر میزان عدل و احسان سزای وفای خیر حضرت شایان کمال
 الواح مشتمل اجله علی از جهت عنایت خیر طلب ساد آن و فضل
 مطاوعت مقتدا مان در حکم و آمال بصدر سعی و طاعت روان
 مادر غایت شفاق حال تو میگویم که چرا اینهمه ریاضت باید کشیده
 اشفاق خلل خواص و عموام بخیر تر صبیح گفتار برای حل مسائل در
 مؤمنان که کسی قدر خدمت ترا ندانند که عیا آورده مفت و رایگان
 که بر آئینه دین مردم بنا ظاهر است که ترا هیچ مطلب نیاید بر هر
 بخیر خواهی کل مؤمنان که موجب جمع تفاق شود در مذهب و هر چه
 بفضل برهان و ما آنها احقاق حق و بموجب هم که چرا اینهمه مراد است کشیدن

و خبر خواهیم

چون ذوق کمتر خوردن نگاه پس بغیر از بال در عبادت معبود
 اشتغال یافت بدعای دولت کبرای شاه ملائک پناه و بجزایح حاجت
 در محبت معبود عالمیان اشتغال یافت بنمای نعمت عظمای امامان
 شب قدر است که رود ادوصال الحوائج لیلۃ المحجۃ طواف همه آخر ماه
 پنجه مهر روان تاب نشانه جهان مهر داغ دل خورشید دانه امشب
 گشت این پنجه خورشید مفاغیح عیب ناسود دل بخود از خیر جهانی آگاه
 شود این پنجه مصابح رحمة مجنون که پند همه را عین دل از خیر نگاه
 مجلس قدس بود قایم فضل کیتا شد بناتل ز همه بالا بصفه شاهی
 مطلب کل دره این مجلس قدس پنج خیر است که چون مهر بدین ماه
 مطلب اولی آنست که خام خیر است که بفضل از همه بهتر بود ان شاء
 مطلب ثانیه آنست که خام خیر است که بجز از همه برتر بود آن دو لخواه
 مطلب ثالث آنست که سلطان خیر است که بود پنجه تاج علمش مهر کلاه
 مطلب چهارم خیر عالم و امر است که تمامند تمام از نظر دولت شاه
 مطلب پنجم خیر ره ارمان است که بود خیر ز هفتاد و دو راه این
 شاه راه است یقین عدل یلمانی که بدو رش شود پیدای رخ اس مهر کلاه
 نجاکت است که ناطق بر ال عبا که بود راست معام با کل نفس سید کلاه
 کوشا شد صد آواز توحید صرا دل در پابرخ کوه یکنواخت آه

شود

شود از پنجه خورشید یک آواز که بسوزد از لایم بر دینک
 نشانه چشم خورشید جیاد است جام حمایه بیدر جبهه نذر و نیک
 جاده بحث شب قدری است روزی که روزی که روزی که روزی که روزی که
 ذوق خال که پروانه شمع مهر است بنظر ناید و عالم شود از مهر شاه
 معبود درگاه سلمان شمعان حاج اخلاک شود خاک ره او درگاه
 بنای نعمت عظمای محبت دارد در عبادت بدعای ابد دولت شاه
 اجتهاد آدرین علم غافل اختیار دل هر شاه بود خیر
 اعتماد آدرین حکم مبسوط اعتبار دل آگاه کند ظلم نیک
 قدرت اینست که بر عجز خوار دارد تا از این راه شود بند خاص کلاه
 بند چون مهر آید بکشد میکند محو خطاها همه اس عدل کلاه
 عقل شاه جبر بر علم عدل است عاقل علم آن نند که در نظر نیاید
 جلال که در مقام دل در احسان هیچ نماند پروانه شمع آوازه همه
 یک جلوه نموده است بر خلق جهان از داغ محبتش کباب بند همه
 که تمام شد رساله پنجه آسمان عبا توفیق خدای خالق از مجمع
 صفا کمال در شب لیلۃ المحجۃ بیست و پنجم رمضان المبارک
 سلسله آدر پادشاه سلطان علی
 و حرطاعت احلیه علی

نبی خاتم کسی است که عالم گرداند سبحان خیر امت را بفضل علم اعلی
 بحی عابد و معبود برحق عبادا و حاکم گرداند سلطان خیر ملت را بعد از
 بحی با جد و معبود سزای خیر اطاعا و حد را بشناسند با اهل شنا
 بروجه احسن در عین غایت کمال که فوق آن اکل متعقل نشود در
 واقع کائنات بعضی ذات و صفا باد عوا و اعلا ی معجز است
 و کسی که چیز است محمد بن عبد الله ^{صلی الله علیه و آله} و الله خاصه
 امام برحق ناب خاتم کسی است که عالم گرداند علما خیر امت را بفضل علم اعلی
 و محل اولی بحی اجاب بهر النبی الخاتم در حق عبادا و حاکم گرداند
 حکما خیر ملت را بحی حکم اقوی و اعلی بحی اجاب بهر الوصی الخاتم
 در خیر اطاعا بعضی ذات و صفا باد عوی و اقوی معجز است
 و کسی که چیز است علی بن ابی طالب ^{علیه السلام} یا یار زده و وصی دیگر از دریا

هر کس که بداند این کتاب

